

Cô Vợ Thế Thân Của Tổng Tài

Contents

Cô Vợ Thế Thân Của Tổng Tài	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	20
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	38
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	46
29. Chương 29	47
30. Chương 30	49
31. Chương 31	50
32. Chương 32	51
33. Chương 33	52
34. Chương 34	53
35. Chương 35	54
36. Chương 36	55
37. Chương 37	57
38. Chương 38	58
39. Chương 39	59
40. Chương 40: End	60

Cô Vợ Thế Thân Của Tổng Tài

Giới thiệu

Số chương: chưa FullThể loại: Ngôn tình. Nhân vật: Kiều Ân Ân, Tần Sở AnTrong gia tộc Kiều gia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-the-than-cua-tong-tai>

1. Chương 1

Ngôi nhà cao to rộng lớn, được trang trí với màu nâu phối hợp với nude trong rất đẹp mắt, đi thẳng vào trong trông như một cung điện, mỗi góc ngách đều có một người làm đứng canh, nhưng khung cảnh lại bị một cô gái với chiếc váy hồng lem luốc ngồi lấp ló nhìn vào bên trong phá hủy đi. Bên trong bỗng dưng một tiếng nói vang lên.

“Ba à, con không muốn gả cho cái tên Tần Sở An gì đó đâu, không biết tên đó là người thế nào, lỡ tên đó vừa xấu vừa lùn, vừa mập thì con gả cho hắn sẽ uống phí thanh xuân của con đấy ba”.

“Thanh Thanh con bình tĩnh đi nào, để ba nghĩ cách đã”.

Cô gái ngồi lấp ló ngoài cửa bỗng dưng bị một cánh tay nhéo lấy tay mà lôi vào phòng, tiếng la hét của cô gái kèm theo lời nói nhẹ nhàng vang lên.

“Ông không cần phải nghĩ cách, tôi có cách rồi”

Người đàn ông đang nhìn ngoài cửa mặt cau mày nhíu tay khoanh trước ngực, bỗng dưng quay lại khi tiếng nói vừa dứt, người đàn ông chưa kịp nói thì cô gái với chiếc váy đỏ ôm sát người, tóc thì xoắn dài liền chạy đến nói.

“Mẹ, mẹ có cách là cách gì, nói nhanh coi”

Người phụ nữ tay đang nhéo lấy tai của cô gái liền thả ra, xô cô gái ngã lẳng xuống sàn nhà, liền xoay người nắm lấy tay cô gái đứng cạnh bên nhẹ cười nói.

“Từ từ, đừng vội, thì lấy con em con thầy thế chỗ con là được chứ gì”

“Mẹ đúng là thông minh đấy, yêu mẹ nhất”

Cô gái nghe thấy lời người phụ nữ vừa nói xong liền nói rồi nhảy đến ôm chặt người phụ nữ, cô gái đang ngã xuống sàn nhà nghe thấy liền chóng tay đứng lên, nhìn người phụ nữ nói.

“Mẹ nói gì, mẹ bảo con thầy thế chỗ chị sao, không được, đó là người ta dám hỏi chị mà”

Câu nói cô gái vừa xong thì người phụ nữ dùng dùng tức giận, nhanh bước đến gần cô gái nhéo lấy tai cô gái mà quát.

“Mày còn cãi lại tao sao, tao bảo thì mày làm đi, có cần phải hỏi rề rà không hả?”

Cô gái liền bật khóc, tay cố kéo tay người phụ nữ ra khỏi tai cô nhưng mỗi lúc người phụ nữ càng nhéo mạnh hơn, một tiếng nói nhẹ vang lên bên cô.

“Em gái à, em xứng đáng với những loại người xấu xí, già nua đó có nghe không hả, em về nhà họ hưởng thụ đi hahaaa”

Người phụ nữ xô cô gái mạnh xuống sàn nhà thêm lần nữa, vẻ mặt đáng thương đôi mắt đầy nước mắt liếc mắt người phụ nữ và chị gái mình.

Ngày hôm sau

Kiều gia được treo đầy pháo ở cửa trước, khắp nhà treo phủ mỗi tấm vải đỏ thêu hoa, trước khi về nhà chồng ba mẹ chẳng thèm quan tâm đến cô, chẳng ra đưa đón cô dù một lần, cô với tấm khăn đỏ tre kín đầu tự cô lần đường mà đi, phía trước cô là hai hàng xe ô tô nghênh đón cô về Tần gia. Sau khi lên xe Tần gia cô bị bắt phải mặc áo phụng cổ, còn bị phủ bởi khăn chườm đỏ, làm lễ chỉ mỗi cô, không có cha mẹ chồng, không có chú rể, cô trong như bị mọi người trêu đùa, và sau khi hoàn thành tất cả nghi thức cô phải tự mình về phòng tân hôn.

Không khí tĩnh lặng, bỗng dưng tiếng mở cửa làm cô phải hoảng loạn, tiếng bước chân từ từ tiến gần cô, đôi tay đang để trên đùi cũng từ từ nắm chặt lại mà run rẩy cả lên, tiếng nói trầm ấm bỗng thốt lên làm cô hoảng loạn mà thảm nghĩ.

“Tự cởi khăn xuống đi”

(Tại sao giọng nói người này lại trẻ thế kia, chị từng nói là một ông già cơ mà)

“Tôi bảo cô cởi khăn có nghe không”

Bàn tay đang run rẩy từ từ đưa lên kéo nhẹ chiếc khăn chườm xuống, đôi mắt cô cũng từ từ mà liếc lên nhìn, cô phải ngạc nhiên mà trừng cả mắt lên vì người đứng trước mặt cô là một chàng đẹp trai, với chiếc áo sơ mi với quần jean bó sát làm nổi bật bờ vai rộng, vóc dáng cao gầy, thân hình rắn chắc; tổng thể thật hoàn hảo. Thêm nữa, từng đường nét trên gương mặt thật sắc sảo, trán rộng, sống mũi cao, 2 hàng lông mày rậm như được tỉa gọn gàng, cho tới bờ môi dày.

Cô cứ đờ người khi nhìn thấy anh, cứ nhìn bằng đôi mắt to tròn mà không chớp mắt. Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng nói.

“Nhìn đủ chưa”

“Anh!, anh!!, là chồng tôi hả?”

Câu hỏi vớ vẩn của cô không làm anh bận tâm, bàn tay của anh đưa nhanh bóp chặt cổ cô nói

“Kiều gia các người đừng tưởng tôi không biết gì, người mà Tần gia tôi muốn lấy chính là Đại Tiểu Thư Kiều Thanh Thanh chứ không phải một đứa người làm như cô rõ chưa”

Cô nghe anh nói liền tức giận, xô mạnh tay của anh khỏi cổ cô mà nghênh ngang quát mắng trước anh nói.

“Nè! Nè!!, anh nói tôi là gì hả? Tôi là người làm ư? Người làm cái đầu anh á, anh nghe rõ đây tôi là Kiều Ân Ân là Nhị tiểu Thư của Kiều gia chứ không phải người làm như anh nói đâu nghe”

Bản tính thô lỗ của cô làm anh phải ngạc nhiên cứ đờ người mà nhìn cô, nhưng vài giây lại bật cười tóm lấy khuôn mặt cô nói.

“Được lắm, Kiều gia lại dám đối người sao, cô nói cô là Nhị tiểu thư của Kiều gia sao, được thôi Nhị tiểu thư này”.

Anh vừa nói xong liền ép mạnh cô xuống giường, anh như một con dã thú cứ hôn lấy cô, xé lấy chiếc áo phụng cổ cô đang mặc trên người, cô hoảng loạn hai tay cứ đập mạnh vào phía sau lưng anh nói.

“Anh làm gì thế, tên điên này thả tôi ra, anh làm gì thế hả?”

“Làm chuyện vợ chồng đấy”

2. Chương 2

Cô cứ mãi la hét và vùng vẫy, nhưng cô càng la hét anh lại càng mạnh bạo hơn, hai bàn tay cô từ từ nắm chặt lấy ga nệm màu trắng, đôi mắt nhẹ rơi những giọt nước mắt.

(Ba, mẹ tại sao ba mẹ lại đưa con vào nơi này hả, nơi này thuộc về chị chứ không phải con, con không cam tâm)

Sáng hôm sau

Cô vẫn say mê nằm ngủ trên giường, khuôn mặt bỗng dưng nhíu lại, đôi mắt cô từ từ mở liếc nhìn xung quanh chậm rãi chóng tay ngồi dậy, cô liếc nhìn chẳng thấy ai liền kéo lấy tấm chăn mà quấn kín người nhanh bước xuống giường chạy thẳng vào phòng tắm, đưa tay đẩy cửa chạy vào liền hoãn hốt đôi mắt trừng to nhìn anh la lớn.

“Aaaaa”

Cô la xong liền lấy tay che kín đôi mắt lại, xoay nhanh người định chạy ra nhưng lại bị anh níu mạnh vào lòng nói.

“Cô la gì thế, chẳng phải tối qua cô thấy rồi sao”

Anh kéo sát cô vào lòng, cô chẳng thèm mở mắt mà cứ nhắm khít lại, cơ thể run rẩy vì những giọt nước mắt đang rơi xuống cô, cô dùng tay xô anh khỏi cơ thể cô nói.

“Tên biến thái”

Cô nói xong liền chạy ra ngoài, cơ thể run rẩy vì ớn lạnh, anh nhìn cô chạy thoát khỏi anh liền bật cười rồi xoay người tiếp tục tắm.

Cô thấy chiếc váy xòe màu nude, tóc thì búi cao cài băng đô tóc, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm nhẹ nhàng trong rất đẹp, cô đứng xoay người nhìn trong kính nhẹ cười nói.

“Đẹp thật đó”

Cô nói xong liền xoay người đi, cô vừa đi vừa nhìn xung quanh căn nhà thầm nói.

(Nhà tên điên này không khác gì một cái lâu đài, còn đẹp hơn cả nhà của mình nữa chứ)

Chỉ lo ngắm nhìn xung quanh, mà không quan tâm phía trước, một giọng nói đồng thanh vang dội bên tai cô, làm cô phải hoảng loạn đứng im người mà trừng mắt nhìn.

“Chào buổi sáng thiếu phu nhân ạ”

Vài giây sau cô đã lấy lại được hồn, chậm rãi nắm chiếc váy mà bước xuống từng bậc thang, cô liếc nhìn xung quanh, nhìn từng người đang nghiêm túc đứng chào cô hồi lâu rồi nhẹ cười nói.

“Mấy chị không cần nghiêm túc thế đâu, tôi cũng giống như mấy chị thôi, đừng làm như thế nữa nhé”

Cô nói xong liền xoay người bước vào bếp, nhanh tay lấy cái tạp dề xanh lơ đeo vào người, cô chỉ mới bước đến cầm lấy cây dao chuẩn bị thái rau thì một người phụ nữ chạng 45 nhanh bước đến dứt lấy cây dao nhìn cô nói.

“Thiếu Phu Nhân cô không được động vào máy thứ này, cô muốn ăn thứ gì hãy bảo tôi tôi sẽ làm ạ”

Người phụ nữ nói xong cô liền xoay người mỉm cười, đưa tay dứt lấy cây dao, rồi xoay người tiếp tục thái rau vừa thái rau vừa nói.

“Di yên tâm đi, ở nhà tôi làm việc như trâu ấy, tôi tiếp xúc với máy thứ này còn nhiều hơn di đấy”

Nghe những lời cô nói người phụ nữ không ngăn cản cô nữa, người phụ nữ bước lại bàn để dọn thức ăn, người phụ nữ bỗng dưng lễ phép cúi đầu mà làm cô phải xoay người nhìn nói.

“Di làm gì cúi người thế”

“Thiếu gia chào buổi sáng ạ”

Câu hỏi của cô người phụ nữ vẫn chưa trả lời, cứ cúi người mãi, cô liền phía cửa, rồi lại nhếch môi nói.

“Còn tưởng di làm gì, di chào tên điên đấy à, di ngăn người lên đi, đừng hạ thấp mình chứ”

Lời cô nói làm anh nghe thấy liền tức giận, nhanh bước vào, kéo mạnh cái ghế ngồi xuống, cô lấy bát múc canh vào bát rồi bê lại bàn ngồi ăn, anh thấy cô không mang cho anh liền nói.

“Canh của tôi đâu hả?”

“Tay anh đâu, tự múc đi”

Anh nghe cô nói liền tức giận, kéo ghế mà đứng lên bỏ lên phòng, còn cô nhìn vẻ mặt tức giận bóng dáng của anh đi mà bật cười toe toét.

Cô vừa đi vừa hát vu vơ cho đến phòng ngủ, đưa tay đẩy cửa bước vào, đột nhiên một cánh tay nắm chặt lấy tay cô, ép sát cô vào tường nói.

“Cô dám dở trò với tôi hay sao?”

Cô hoảng hốt đôi mắt cứ mở to mà nhìn vào mắt anh, vài giây lại ngập ngừng nói.

“Ai! Ai!!, dở trò với anh hả?”

“Xem ra, tôi phải dạy bản tiểu thư cô thế nào là đất tội với Tần Sở An tôi”

Anh nói xong liền hôn vào đôi môi nhỏ nhắn của cô, cô vùng vẫy cố xô anh khỏi cô nhưng anh cứ xiết chặt lấy cô, cô đột nhiên dùng chân đá mạnh vào chỗ ấy của anh rồi nói.

“Muốn dạy tôi hả nằm mơ đi”

Cô vừa nói xong liền mở cửa phòng mà chạy nhanh ra ngoài, còn anh vẻ mặt tức giận mà quát mắng cô.

Kiều gia

Từ khi cô gả cho Tần gia thì Kiều gia vui hẳn ra, tiếng cười nói khắp nhà, một giọng nói nhẹ vang lên.

“Ba, mẹ con đang nghĩ hình ảnh mà con Ân Ân đang ở cùng tên xấu xí đó haaaa, chắc vừa mập vừa lùn, đúng là chỉ xứng với nó”

“Nào, nào ai bảo nó không xinh bằng con gái mẹ chi, đời nào mẹ cho con lấy người mà chẳng biết người đó thế nào”

Người phụ nữ vừa nói xong liền ôm chặt lấy cô gái mà bật cười lớn, người đàn ông đang cầm tờ báo đọc liền nhanh gấp lại đưa mắt nhìn cô gái nói.

“Con cũng nhanh tìm một người để nương tựa đấy”

“Ba, ba yên tâm con gái ba xinh đẹp thế này, có rất nhiều chàng đẹp trai theo đuổi, chỉ là con đang chọn một chàng trai vừa giàu, vừa đẹp trai thì con mới nương tựa được chứ”

3. Chương 3

Lời nói của cô gái vừa xong thì bỗng dừng tiếng xe ô tô ngừng lại, sáu đôi mắt đang cười tít mắt liền ngưng lại mà xoay đầu nhìn về hướng xe ô tô, phía trước chừng 7 chiếc xe ô tô đang ngừng trước cửa Kiều Gia, từ trong xe một bàn chân mang đôi giày đen bóng loáng nhanh đặt xuống xe, từ từ bước ra tay chỉnh bộ com lê đen nghênh cao mặt nhìn vào Kiều Gia, cô gái đang ngồi nhìn ra cửa liền ngạc nhiên tay che kín miệng cười nói.

“Ba mẹ ơi, có phải họ đến cầu hôn con không?”

“Oai thế kia, chắc đến cầu hôn con gái mẹ rồi”

Người con gái và người phụ nữ vừa nói vừa cười tít mắt nhưng nụ cười lại tắt đi khi nhìn thấy một cô gái từ trên xe bước ra, cô gái và người phụ nữ liền nhíu mày nói.

“Con nhỏ từ trong xe bước ra, mẹ trong giống con Ân Ân thế hả”

Cô vừa bước xuống xe liền vội vàng chạy vào nhà, chẳng thèm quan tâm đến anh, cô chưa gõ cửa Kiều Gia thì cánh cửa liền mở tung ra chào đón cô, người phụ nữ khi nhìn thấy cô liền đưa mắt nhìn từ đầu đến chân cô nói.

“Mày còn về Kiều gia để làm gì hả? Đi đi Kiều Gia không chào đón mày”

“Mẹ lại dám đuổi vợ tôi sao”

Câu nói làm người phụ nữ đang nhìn cô, liền đưa mắt nhìn hướng âm thanh phát ra, vẻ mặt liền nhíu lại vài giây chậm rãi hỏi.

“Cậu, cậu là Tần Sở An ”

Người phụ nữ tay đang chấp ở ngực liền buông ra, đôi mắt trừng to nhìn anh ngạc nhiên, anh nghênh ngang xô nhẹ người phụ nữ mà bước vào ghế ngồi, cô gái từ sau chạy đến lấy người phụ nữ thì thầm nói.

“Mẹ làm sao thế”

“Đó! Đó!! là Tần Sở An”

Cô gái nghe thấy liền đơ cả người, vẻ mặt bắt đầu tức giận, nhanh xoay người đi thẳng vào phía anh ngồi khuôn mặt liền thay đổi nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng nói.

“Anh Sở An, anh muốn uống một tách trà không để em lấy cho anh”

Khuôn mặt lạnh lùng của anh, mặc cho cô có nói gì nhưng anh chẳng thèm quan tâm, anh im lặng vài giây liền đưa mắt nhìn cô thầm nói.

(Đại tiểu thư Kiều Thanh Thanh đây sao, dám trêu đùa tôi, tôi sẽ cho cô hối hận)

Anh nhìn nhẹ qua cô rồi xoay sang Kiều Ân Ân ân cần nói.

“Không cần cô, tôi chỉ quen với trà do chính tay vợ tôi pha thôi”

Cô đang ngồi uống nước nghe thấy những lời anh nói liền phun nước ra ngoài, cô nhìn xung quanh rồi đưa tay lau lấy nước trên miệng, đưa đôi mắt to tròn nhìn anh thầm nói.

(Tên điên này, sao hôm nay thái độ thay đổi nhanh như thế, ý đồ gì với mình đây)

“Em làm sao, nhìn anh làm gì, vào trong pha trà đi”

Cô nhìn anh nhẹ cười vẻ miễn cưỡng, rồi nhanh đứng lên đi vào pha trà, anh chẳng thèm quan tâm Kiều Thanh Thanh cô bắt đầu nổi giận nhưng lại kìm nén lại, tỏ vẻ mặt vui vẻ trước anh, người phụ nữ thái độ cũng thay đổi vui vẻ mà nói chuyện với anh.

“Con rể hay là vào dùng bữa đi, hôm nay không biết con về nên không chuẩn bị nhiều”

Lời nói người phụ nữ vừa xong, anh liền gật đầu đồng ý, người phụ nữ liền đứng lên câu tay kéo lấy Kiều Thanh Thanh đi thẳng vào nhà ăn, Kiều Ân Ân chậm rãi bước ra tay bê tách trà đưa trước mặt anh nói.

“Nè”

Câu của cô nói không đầu không đuôi, anh liền liếc mắt nhìn cô vài giây nói rồi nhanh đứng lên đi thẳng vào nhà ăn.

“Uống đi”

“Nè, anh bảo tôi pha rồi sao không uống hả?”

Mặc cho cô nói anh cứ im lặng mà đi chẳng màng quan tâm đến cô, anh vừa bước vào phòng ăn Kiều Thanh Thanh liền chạy đến kéo ghế cho anh, vẻ mặt hiền từ nhìn anh nói.

“Anh Sở An, anh ngồi cạnh em này”

Anh không đợi Kiều Thanh Thanh nói xong câu, mà bước đến ngồi đối diện cô, Kiều Thanh Thanh liền liếc mắt nhìn anh, hít một hơi sâu như kìm nén sự tức giận của cô, Kiều Ân Ân chậm rãi bước đến gần Kiều Thanh Thanh đưa tay định kéo ghế ngồi thì giọng nói trầm âm của anh vang lên.

“Em ngồi đó làm gì, qua cạnh anh này”

Kiều Ân Ân cô đưa mắt nhìn người phụ nữ và Kiều Thanh Thanh rồi nhìn lại anh, anh đột nhiên đứng lên bước gần lại cô, nắm lấy tay cô kéo cô lại ngồi gần anh, Kiều Thanh Thanh cứ đưa mắt nhìn vào anh mà chẳng quan tâm ai cả, cô nhẹ nhàng cầm lấy đôi đũa gấp lấy miếng thịt di chuyển vào bát anh nói.

“Anh Sở An, anh ăn thịt đi, anh ăn nhiều vào, thức ăn có hợp khẩu vị anh không, không hợp em sẽ sai người làm lại món khác cho anh”

“Tôi không cần cô chăm sóc”

Đôi đũa đang chuẩn bị di chuyển đột nhiên dừng lại khi nghe lời nói của anh, Kiều Thanh Thanh nhanh rút đôi đũa lại chậm rãi đưa mắt nhìn anh nói tiếp.

“Đều là người một nhà, em chăm sóc cho anh cũng là chuyện bình thường thôi mà, sao anh lại tỏ vẻ lạnh lùng với em thế hả”

Kiều Thanh Thanh vừa dứt lời, đôi đũa đang di chuyển liền dừng lại, đặt nhẹ xuống bàn, anh lấy cái khăn trên bàn lau nhẹ môi nói.

“Tôi chỉ cần một người chăm sóc, chính là Ân Ân chẳng phải cô nên đừng cố làm những việc gây chướng mắt tôi”

4. Chương 4

Anh vừa nói xong liền nhanh đứng lên, nắm lấy tay Kiều Ân Ân mà lôi ra khỏi Kiều gia, còn Kiều Thanh Thanh liền đưa đôi mắt sắc nhọn nhìn anh và Kiều Ân Ân đang nắm tay ra khỏi Kiều Gia, về mặt từ từ đổi sắc cô nhanh đứng lên nắm chặt lấy tay nhưng lại thả ra chụp lấy cái bát chọi mạnh về phía trước nói.

“Kiều Ân Ân tao không có mày đừng mong mà có được, Aaaaa”

Anh nắm chặt lấy tay cô mà lôi đi chẳng thèm nói lời nào, cô bỗng dừng tay mạnh lại quát lớn.

“Tên điên,tôi chưa ăn xong mà, nè anh làm gì lôi tôi nhanh như gió vậy hả?”

“Im miệng lại đi”

Anh chẳng thèm trả lời cô, mà quay lại nói một câu ngắn gọn, cô cứng đầu cứ đứng mãi mà chẳng bước vào xe, anh bước vào xe nhưng chẳng thấy cô bước đến liền quay lại nhìn cô nói.

“Lên xe”

“Không”

Ở trong xe anh nhìn ra, đưa tay chỉ vào cô nói.

“Sức chịu đựng tôi có giới hạn, tôi đếm đến 3 cô không bước vào thì chết với tôi đấy,,1,2,3”

Mặc cho anh đếm cô cứ đứng im lặng tay khoanh trước ngực, anh vừa đếm xong cô liền xoay người bước đến chiếc xe ô tô đang ở phía sau mà mở cửa bước vào, anh tức giận mà nổ máy chạy đi, cô nhìn thấy xe anh chạy đi liền nói.

“Đi đi”

“Thiếu, thiếu phu nhân cô lên xe tôi, tôi sẽ bị thiếu gia đuổi việc đấy”

“Đưa tôi về nhà đi mà, tôi không có tiền, không đi taxi được”

Cô xoay người, đưa tay nắm lấy tay cậu tài xế mà tỏ vẻ mặt đáng thương trước cậu tài xế, chiếc xe ô tô vừa đậu lại cô liền bước xuống vui vẻ đi vào, cô vừa đi đến cửa nhà bếp liền dừng chân lại vì một lời nói.

“Thiếu phu nhân về bằng xe gì thế”

Cô xoay người nhìn lại người phụ nữ đang hỏi cô cười nhẹ, đưa tay tự chỉ vào cô nói.

“Tôi hả, xe ô tô ấy”

Cô vừa nói xong thì mấy cô người làm liền nhìn nhau lắc đầu vài giây rồi lại nhìn cô cười miễn cưỡng nói.

“Thiếu phu nhân vào phòng thật trọng nha”

“Mấy chị làm sao thế, làm như tôi sắp chết ấy”

Cô nói xong nhẹ cười liền xoay người mà bỏ lên phòng, cô đưa tay đẩy cửa bước vào, căn phòng tối đen cô chưa kịp với tay tắt đèn thì bàn tay của Sở An nắm chặt lấy tay cô kéo mạnh cô vào lòng, cô hoảng loạn mà la hét.

“Aaaaa, đừng dọa tôi mà, đừng dọa tôi mà”

“Từ khi nào mà cô sợ tôi thế hả”

Cô nghe thấy tiếng anh nói liền im lặng, ngược mắt lên nhìn anh vài giây quá lớn.

“Đồ thần kinh, ai bảo anh trời sáng mà đi tắt đèn, làm quỷ dọa người, bệnh thần kinh anh nặng lắm rồi mau đi khám đi, nếu không sẽ lây cho tôi đấy”

Cô nói xong thì vùng vẫy để anh buông cô ra nhưng cô càng vùng vẫy anh càng ôm chặt hơn, cô vùng vẫy mãi anh chẳng thềm thả ra cô liền cắn mạnh vào tay anh, tay chảy máu anh liền dứt lại, cô nhanh chạy nhưng lại bị anh bắt lại, cô quá lớn.

“Đồ thần kinh, thả tôi ra, buông ra, Đầu anh có phải có hổ không hả”

“Phải có hổ trong hổ có cô”

Anh thì thầm nói bên tai cô, cô nghe lời anh nói liền đứng im người chẳng vùng vẫy nữa, anh không thấy cô vùng vẫy liền liếc nhẹ mắt nhìn cô nhẹ cười rồi chậm rãi buông cô ra, cô vì những lời anh nói đỏ cả mặt chẳng dám quay lại nhìn anh mà chạy thẳng vào phòng tắm. Anh bật cười bước lại ghé ngồi, cô hậu đậu vào phòng tắm chẳng mang đồ vào, đến cởi sạch đồ mới nhớ ra liền hoảng hốt.

“A, Ân Ân tại sao tính hậu đậu của mày lại phát lên, vào tắm mà chẳng mang đồ, làm sao đây”

Cô cứ im lặng hồi lâu rồi chậm rãi đưa tay nắm lấy cửa mở hí ra, cô đưa đầu ra nhìn xung quanh mà bảo.

“Đồ thần kinh, anh còn đó không, nè còn đó không hả, nè còn thì lấy giùm tôi đồ đi”

Anh nghe giọng cô nói liền xoay người lại nhìn, nhưng chẳng thềm trả lời cô, cô thấy im lặng chẳng chút động tĩnh liền nghĩ anh không còn trong phòng, nhanh tay chụp lấy cái khăn mà quần ngang cơ thể bước ra, thâm thì nói.

“Xem ra, tên thần kinh đi rồi, nhanh mới được, nếu tên thần kinh quay lại thì xấu hổ chết mất”

Cô quần nhanh cái khăn, chậm rãi bước khỏi phòng tắm, anh ngồi trên ghế thấy cô bước ra liền nói.

“Cô định quyến rũ tôi bằng chiêu cũ rích này sao”

Cô nghe giọng anh liền hoảng hốt, hai tay nhanh ôm chặt lấy vai liếc mắt nhìn anh, anh nhanh đứng lên chậm rãi bước gần lại cô nói.

“Cô giấu gì đấy, chẳng phải tôi đã thấy hết của cô rồi sao”

“Đồ biến thái, im miệng đi”

Cô nói xong liền xoay người chạy đi, nhưng bị anh bắt lại, ném mạnh cô xuống giường, cô nhanh chóng tay ngồi dậy nhưng anh đè lên cô, cô nắm chặt lấy cái khăn nói.

“Anh, anh làm gì hả, tôi, tôi cấm anh chạm vào tôi đấy”

“Cô nói tôi biến thái, thì tôi cho cô biết thế nào là biến thái”

Anh kiềm chặt lấy hai tay cô xuống giường, mà hôn liên tục, còn cô cứ cựa quậy vì anh đang hôn khắp cơ thể cô, cô sắp không chịu được liền la lớn.

“Đồ thần kinh thả ra, đừng làm vậy mà”

5. Chương 5

Về mặt cô nhớ khi vừa tỉnh giấc, cô chậm rãi chóng tay ngồi dậy, trên cơ thể đầy những vết đỏ của tối hôm qua để lại, cô đưa chân bước xuống giường, bước đến tủ lấy chiếc váy xòe màu đen dài đến khủy chân, mái tóc xoăn đen óng ả kèm theo cái băng đô màu đen tăng thêm vẻ đẹp cho cô, những cô người làm đang miệt mài làm bữa sáng cho cô, chẳng cô xuống cô chậm rãi bước vào kéo ghế đen cái váy dịu dàng ngồi xuống nói.

“Mấy chị đang làm gì thế”

“Ồ, thiếu phu nhân cô xuống khi nào thế ạ, cô, cô ổn không ạ”

Mấy cô người làm nhìn xung quanh cô vài giây mới nói, cô thở dài nhắm nhẹ đôi mắt lắc đầu nói.

“Tôi khó chịu”

Nghe cô nói, mấy cô người làm liền chạy đến, người xoa đầu, người bóp tay nhìn cô nói.

“Thiếu phu nhân cô đỡ hơn chưa, cô muốn ăn gì tôi làm cho cô”

“Thật không, tôi muốn ăn sủi cảo, đậu hũ thối, hoành thánh, kẹo hồ lô, thịt nước,,,”

Những cô vừa nói khiến mấy cô người làm nghe liền nhìn nhau vài giây rồi lại nhìn cô nói.

“Thiếu, thiếu phu nhân cô, cô chắc là ăn những thứ này không”

Câu nói người làm vừa xong, cô liền gạt đầu chẳng do dự.

Tần Thị

Kiều Thanh Thanh chẳng biết xấu hổ mà mò đến tận công ty Tần Sở An, cô mặc váy ôm đở, xỏ mái tóc dài, tạo thêm phần quyến rũ cho cô, cô nghênh cao mặt mà đi vào công ty, bước đến quầy tiếp tân gỡ cái kính đang đeo trên khuôn mặt xuống nói.

“Tần Sở An đang ở đâu”

“Cho hỏi, cô có hẹn trước không ạ”

Câu nói của cô nhân viên làm Kiều Thanh Thanh đột nhiên tức giận, đập mạnh tay xuống quầy quát lớn.

“Tôi mà phải hẹn trước sao, mấy cô không cho tôi vào thì Sở An sẽ đuổi việc các cô đấy”

Cô nhân viên đưa mắt hoảng hốt nhìn cô vài giây rồi đưa tay hướng thang máy cúi đầu trước cô nói.

“Chủ Tịch đang ở trong phòng ạ”

Cô đứng trước cửa phòng anh, chỉnh chu đàng hoàng mới đưa tay đẩy cửa bước vào, anh mãi mê làm việc chẳng để ý đến cô, cô nhẹ nhàng nói.

“Anh Sở An”

Chỉ nói một câu chưa xong thì bị anh ngắt ngang lời nói.

“Để trên bàn đi, khi tôi xem qua rồi sẽ kí vào”

“Xem ra, anh mê công việc thật đấy”

Bàn tay đang đánh máy liền dừng lại, đôi lông mày bỗng dựng nhứ lại, anh chậm rãi đưa mắt nhìn lên, liền bặc cười nhìn Kiều Thanh Thanh nói.

“Đại tiểu thư hôm nay, đến tận công ty tôi để làm gì thế hả ”

“Em chỉ muốn mời anh đến buổi tiệc sinh nhật của em”

Những lời cô thốt ra, anh liền liếc ánh mắt nhìn cô rồi bặc cười, đứng lên chỉnh lại bộ com lê vừa bước đi vừa nói.

“Đại Tiểu thư thật có lòng đến tận đây, mời cô ngồi”

Anh bước đến máy pha cà phê, pha một ly cầm trên tay, rồi chậm rãi bước đến cái bàn đặt nhẹ ly cà phê trước mặt cô nhẹ cười ngồi xuống nói gì.

“Cô uống đi”

“Anh Sở An, anh nhớ đến đấy”

Ánh mắt lạnh lùng của anh chậm rãi liếc nhìn cô vài giây rồi lại nhẹ cười nói.

“Được tôi sẽ đến ”

“Anh Sở An, em sẽ đợi anh vào tối nay”

Anh đột nhiên đứng lên, đi thẳng lại bàn làm việc ngồi im lặng vài giây nói.

“Được thôi”

Anh chỉ nói một câu lại cắm đầu vào tiếp công việc, cô nhanh đứng lên nâng cặp ra về, cô vừa ra khỏi tay đang đánh máy liền dừng lại nói.

“Hạ Hạo”

Một chàng trai với bộ com lê đen chỉnh tề liền chạy vào, cúi người trước mặt anh, anh liền nói.

“Từ khi nào công ty lại cho người lạ vào thế hả, và tôi không muốn người lạ vào công ty cậu rõ chưa, cậu hãy giải quyết ổn thỏa cho tôi, nếu còn xảy ra thì cậu đừng trách tôi đấy”

“Dạ chủ tịch”

Tần Gia

Cô ngồi tựa vào ghế tay xoa xoa bụng, anh vừa bước vào liền nắm tay cô kéo lên phòng, cô hét lên khi thấy anh đang lôi cô.

“Anh làm gì thế, thả tôi ra đi”

“Thay đồ đi”

Anh kéo cô vào phòng, đóng chặt cửa lại, tay khoanh trước ngực mà nghênh ngang nói với cô, cô không biết anh bảo cô thay đồ là ý gì liền đưa hai tay ôm chặt vai nhẹ đưa mắt nhìn anh nói.

“Thay, thay đồ anh định làm gì tôi hả”

“Mau thay đồ đi, tôi chẳng hứng thú với cô đâu, nhanh đi trễ giờ của tôi, tôi phạt cô đấy”

Cô nghe những lời anh nói liền thả hai tay xuống, gặt nhẹ đầu xoay người bước đến tủ đồ lấy chiếc váy dạ hội xanh lam lợt lấp lánh ánh kim tuyến mà thay vào, cô xoa mái tóc đen óng của mình ra, trang điểm nhẹ nhàng khiến anh nhìn liền ngơ người, cô bước đến lay nhẹ tay anh nói.

“Tôi xong rồi”

(Xem ra, đồ ngốc này ăn diện vào trong đẹp đấy)

“Tôi xong rồi”

Cô thấy anh cứ đứng ngơ ra mà nhìn cô mãi, cô lấy nhẹ tay anh nói, anh liền hoảng hốt mà nhanh xoay người đi xuống xe, cô thì hai tay nắm lấy cái váy dạ hội mà chạy theo anh vào xe, không khí trong xe yên lặng đến buổi tiệc, chiếc xe ô tô vừa ngừng lại cô liền đưa mắt nhìn ngạc nhiên nói.

“Đây, đây là nhà tôi mà”

Anh chẳng quan tâm đến cô nói, mà nhanh bước xuống chỉnh sửa lại bộ com lê màu đỏ đang mặc trên cổ thể, Kiều Thanh Thanh vừa thấy anh liền bỏ ly rượu đang cầm trên tay xuống bàn, nhẹ cười, tay nắm kéo nhẹ cái váy kim tuyến trắng hở lưng cô đưa chân bước được một bước liền dừng lại, đôi mắt trừng to hoảng hốt nhìn về hướng anh nói.

“Kiều Ân Ân”

6. Chương 6

Hai bàn tay Kiều Thanh Thanh từ từ nắm chặt lấy cái váy, vẻ mặt vô cùng tức giận cứ nhìn chăm chú vào Kiều Ân Ân vài giây nhưng cô lấy lại tinh thần hít thở sâu rồi nở một nụ cười rạng rỡ khi bước đến anh, Kiều Thanh Thanh nhẹ nhún vai nhìn anh cười tươi nói.

“Anh Sở An, tối nay anh thật đẹp đấy, nào chúng ta vào thôi”

Kiều Thanh Thanh cô vừa nói xong liền câu lấy tay anh mà dẫn anh vào, cô chẳng thèm quan tâm đến Kiều Ân Ân đang đứng cạnh anh, Kiều Ân Ân liếc mắt nhìn Kiều Thanh Thanh kéo anh đi liền bĩu môi nói.

“Chẳng quan tâm mấy người, tôi tìm cái gì bỏ vào bụng đây”

Kiều Ân Ân cô nói xong liền kéo cái váy mà đi vào, cô loay hoay giữa đám đông hồi lâu, thấy bàn thức ăn cô liền nhanh chân chạy đến, chụp lấy cái đĩa mà gấp thức ăn liên tục, cô xoay đầu nhìn xung quanh không thấy ai nhìn cô liền gấp ăn, bỗng dưng một bàn tay đặt nhẹ lên vai cô, làm cô hoảng hốt xoay người, một chàng trai với chiếc sơ mi trắng nhìn cô nhẹ cười nói.

“Tôi có thể làm quen với cô không? ”

Kiều Ân Ân cô đang dồn một đồng thức ăn trong miệng, nhưng chàng trai vừa nói xong cô liền nhanh nuốt vào, nhìn chàng trai mà gật đầu liên tục, chàng trai nhìn cô cười rồi lại xoay người cầm lấy ly rượu trên bàn đưa trước mặt cô nói.

“Uống cùng tôi một ly đi”

“Tôi không biết uống”

Cô không cần do dự mà đưa thẳng tay từ chối, chàng trai nhẹ nghiêng đầu nhìn cô đưa ly rượu trước cô thêm một lần nữa, cô nhẹ cười lắc đầu nhìn anh nói.

“Tôi nói thật, tôi không biết uống”

Kiều Thanh Thanh vô tình nhìn thấy liền kéo Sở An đứng trước Kiều Ân Ân và chàng trai, Kiều Thanh Thanh liếc nhẹ ánh mắt nhìn Sở An rồi nhẹ cười nói.

“Ân Ân đúng là, đã có chồng rồi còn đứng nói chuyện với một chàng trai thân mật như thế nữa ”

Sở An nghe những lời Kiều Thanh Thanh nói bỗng dưng tức giận, tay của Kiều Thanh Thanh đang câu chặt tay anh, anh liền dụt mạnh mà đi thẳng vào chỗ Kiều Ân Ân đang đứng, chàng trai đang đứng trước Kiều Ân Ân nhìn cô nhẹ cười nói.

“Cho hỏi cô tên gì”

Kiều Ân Ân liền cười, chỉ mới mở miệng chưa kịp trả lời thì anh từ xa bước đến nắm lấy tay cô kéo vào lòng anh, anh nhìn chàng trai nói.

“Kiều Ân Ân, cô ấy là vợ tôi, nếu không phiền mời anh tránh mặt cho vợ chồng tôi nói chuyện”

Chàng trai nghe những lời anh liền nhìn anh vài giây lại nhẹ cười rồi rời khỏi, cô liền liếc đôi mắt to tròn của mình để mình anh vài giây rồi xô anh khỏi cô nói.

“Đồ thân kinh, tại sao anh lại đuổi anh ấy đi”

“Hơ, chỉ mới trò chuyện mà đã thân thiết đến vậy sao, tôi thích đuổi đi đấy cô làm gì tôi”

Những lời anh nói cô liền tức giận, cứ đưa đôi mắt to tròn trừng lấy anh hồi lâu rồi xoay người cầm lấy đĩa thức ăn mà ăn tiếp, anh đột nhiên bước đến xoay người cô lại nhìn cô bằng ánh mắt tức giận nói.

“Để tôi nhìn thấy cô tiếp cận với chàng trai nào thì cô chết với tôi đấy”

Kiều Ân Ân cô nhìn anh hồi lâu đột nhiên xoay người cầm lấy ly rượu mà hất lên người anh rồi quay người đi nói.

“Hơ, tôi sẽ tiếp cận cho anh xem, anh làm gì được tôi hả”

Anh bắt đầu tức giận khi nghe thấy những lời nói của cô, Kiều Thanh Thanh đứng ngoài nhìn thấy tất cả liền nhẹ cười, cô nhìn thấy Kiều Ân Ân đang bỏ đi về phía hồ bơi liền nhẹ đưa tay ra lệnh, một chàng trai nhìn thấy liền xoay người đi, Kiều Thanh Thanh cô thừa nước đục thả câu dụ dàng mà đi vào với anh nói.

“Ồ, áo anh làm sao thế, để em đi lấy cái khác cho anh thay”

“Không cần”

Kiều Thanh Thanh vừa xoay đi, nghe câu anh nói liền đứng lại, nhìn anh bằng ánh mắt dụ dàng nói.

“Áo anh bẩn rồi, anh mặc như thế sẽ không tốt đâu, một lát em cùng anh cắt bánh sinh nhật anh mặc như thế sẽ,,,”

Kiều Thanh Thanh cô chưa nói xong thì tiếng xì xào bỗng dưng vang lên, cô xoay đầu nhìn liền nhẹ cười rồi xoay lại nhìn anh nói.

“Lại chuyện gì thế, em với anh ra xem sao”

Anh và Kiều Thanh Thanh bước ra thì thấy Kiều Ân Ân đang ngã xuống hồ bơi, anh nhìn thấy liền định chạy đến nhưng Kiều Thanh Thanh lại kéo lại nói.

“Anh không đi, nguy hiểm lắm”

“Buông ra”

Anh xoay sang Kiều Thanh Thanh mà quát lớn làm cô hoảng sợ mà nhanh buông tay ra, anh cởi chiếc áo vest bên ngoài mà nhảy xuống hồ để cứu Kiều Ân Ân, Kiều Ân Ân gần kiệt sức cứ cọ quây tay trên mặt nước, anh bơi đến ôm chặt eo cô mà bế lên, Kiều Ân Ân chỉ vừa lên bờ đã ngất xỉu ngay lập tức, anh cứ lấy người cô nói.

“Ân Ân cô tỉnh lại đi, Ân Ân”

Không lâu sau, cô đột nhiên cử động tay, bật dậy mà ho liên tục, toàn thân cô ướt đẫm anh liền đứng lên bước lấy cái áo vest của anh choàng vào cho cô rồi bế cô lên xe về nhà, Kiều Thanh Thanh thấy anh bế Kiều Ân Ân hai bàn tay liền nắm chặt lại, cầm lấy cái ly rượu mà quăng mạnh quất lớn.

“Kiều Ân Ân, tại mày, chính mày đã phá hỏng buổi tiệc của tao,Aaaaa”

7. Chương 7

Chiếc xe ô tô vừa đậu trước cửa Tần gia, Kiều Ân Ân cô nhẹ đưa tay đẩy cửa bước ra, anh nhìn thấy liền nhanh xuống xe bước đến để tay lên vai cô nói.

“Cô như thế thì làm sao đi vào nhà, để tôi bế cô”

Cô liếc mắt nhìn bàn tay anh đang để lên vai cô vài giây rồi chậm rãi đưa đôi mắt nhìn anh, cơ thể đầy nước của cô cứ run rẩy cả lên, cô đưa tay xô tay anh khỏi vai cô ngập ngừng nói.

“Tôi, tôi tự vào được, anh tránh ra đi”

Cô nói xong liền xô anh một bên, tay níu cái váy chậm chạp đi vào, chưa đến cửa thì ngã lăn xuống sàn nhà, anh nhìn thấy liền hoảng hốt chạy lại bế cô vào nhà, người làm nhìn thấy anh bế cô về hoảng hốt liền chạy theo luôn miệng nói.

“Thiếu, thiếu gia, thiếu phu nhân làm sao thế ạ”

Anh chẳng màng đến lời của mấy cô người hầu, mà bế cô chạy thẳng lên phòng, đột nhiên quát lớn.

“Còn đứng đấy làm gì, mau gọi bác sĩ đi”

Bọn người hầu nghe anh quát lớn hoảng loạn mà nhanh chân chạy đi gọi bác sĩ, không lâu bác sĩ đến, mang đồ khám cho cô, xoay nhìn anh cười nói.

“Xem ra, cậu rất quan tâm cô gái này thì phải, cô ấy là ai nói cho thằng bạn này nghe đi”

“Vợ tôi”

Chàng bác sĩ nghe thấy liền ngạc nhiên nhìn Kiều Ân Ân rồi lại nhìn anh nói.

“Vợ cậu, khi nào sao cậu chẳng mời tôi”

“Mới đây thôi, là bọn nhà Kiều gia hoán đổi cô dâu, người tôi lấy là Kiều Thanh Thanh nhưng khi lên xe thì chính là cô ấy, tôi biết chắc Kiều gia sẽ không để con gái cưng của họ gả cho một người không quen không biết thậm chí chẳng biết cả mặt mũi, nhưng cô ấy thật ngốc lại làm vật thế thân cho chị gái mình, cậu xem một người suốt ngày bị chính mẹ ruột mắng chửi đánh đập, chị gái ghét bỏ luôn kiếm cách để hành hạ nhưng cô ấy không bỏ bụng mà cam tâm tình nguyện chấp nhận để lấy tôi, cậu xem tôi này tôi đẹp trai, tài giỏi thế này tại sao chẳng ai quan tâm, chăm sóc tôi hả”

Chàng bác sĩ nghe những lời anh nói liền nhìn anh vài giây, rồi bước đến cúi đầu anh nói.

“Này, cậu hãy nhớ kĩ, cậu bây giờ là Tần Sở An lạnh lùng, tàn bạo không phải là Tần Sở An ngày xưa bị người khác lăng mạ, đánh đập cậu rõ chưa”

Những lời chàng bác sĩ nói ra làm anh cúi đầu im lặng hồi lâu, chàng bác sĩ vỗ mạnh lên vai anh rồi nhanh đứng lên đưa tay chỉ vào anh nói.

“Tần Sở An mà tôi biết cũng có lúc phải mềm yếu thế sao, này, nếu mềm yếu thế thì đến mà chăm sóc cho người ta, người ta cũng cần có sự chăm sóc của cậu đấy”

Chàng bác sĩ nói xong liền liếc mắt ra lệnh cho anh chăm sóc Kiều Ân Ân, anh nhìn thấy liền bật cười rồi nhanh đứng lên tiến gần chàng bác sĩ cúi đầu chào rồi nói.

“Tôi chăm sóc cho cô ấy, khi cô ấy tỉnh lại sẽ bảo tôi là đồ thần kinh đừng chạm vào tôi”

Chàng bác sĩ liền bật cười khi nghe những lời anh nói, xoay người mà trở mặt nhìn anh vài giây nói.

“Cậu làm gì quá đáng nên người ta đề phòng cậu thế thôi, cậu còn cần nhân, thôi bệnh viện còn nhiều bệnh nhân đợi tôi, tôi về trước đây”

Anh liền nhẹ cười gạt đầu khi chàng bác sĩ nói về, anh thở dài rồi bước lại bàn cầm lấy hũ thuốc mà chàng bác sĩ để lại, anh nhìn hũ thuốc mà nói.

“Sáng một viên, chiều một viên, tối một viên, Hơizz, tôi phải canh từng giờ cho cô uống thuốc hay sao, rắc rối”

Anh nói xong liền quăng hũ thuốc trên ghế, bước đến giường ngồi cạnh cô, anh đưa mắt nhìn cô hồi lâu thâm nói.

(Đồ ngọc này, bình thường đã xinh, đến ngủ mà cũng xinh đến thế, cô định quyến rũ Tần Sở An tôi hay sao hả)

Anh nhìn cô không lâu, liền đưa tay mà nhanh xoa đầu, anh đứng lên bước lại ghé cạnh giường mà tựa đầu vào gối, không lâu sau, cô tỉnh lại chậm rãi chống tay mà ngồi dậy, cô liếc nhẹ ánh mắt nhìn xung quanh đột nhiên ánh mắt lại đứng yên một chỗ vài giây, cô cầm lấy cái mền chậm rãi bước xuống giường tiến gần anh nhẹ nhàng đắp cho anh, nhìn anh vài giây nói.

“Đồ thân kinh này chăm sóc cho mình đến ngủ quên luôn hay sao, lại gần tên này thật là ấm áp”

Cô vừa nói xong, chậm rãi đưa tay lên khuôn mặt anh, nhưng lại bị anh nhìn thấy, cô hoảng loạn liền rút tay lại nhanh xoay người nghênh ngang nhìn anh nói.

“Đồ thân kinh, tôi, tôi chỉ thấy anh nằm ngủ mê quá nên, nên sẵn tay lấy mền đắp cho anh thôi”

Anh vừa nghe cô nói xong liền đưa tay nắm chặt lấy tay cô mà kéo cô ngã vào lòng anh, anh đưa tay mà ôm chặt eo cô, xoay đầu mà thở thở bên tai cô nói.

“Thật sao, cô xem hồi nãy tôi thấy có một bàn tay nhỏ nhắn đang sờ vào mặt tôi, cô nghĩ ai mà dám sờ vào mặt Tần Sở An này thế hả”

“Tôi, tôi sao biết mà anh hỏi tôi hả”

Cô nói xong liền nhanh đứng lên, kéo lại cái áo mà xoay người chạy đi, anh đưa mắt nhìn bực cười lớn nói.

“Tôi bắt đầu có hứng thú với cô rồi đấy Kiều Ân Ân”

8. Chương 8

Kiều Ân Ân cô hôm nay thức sớm hơn mọi khi, cô vừa thức liền thay đồ, búi gọn gàng tóc mà nhanh chân chạy xuống nhà, cô đưa mắt nhìn xung quanh phòng bếp bước đến vồ nhẹ lên vai dì Lưu, nhẹ cười kéo dì Lưu ngồi xuống ghé nói.

“Dì ơi, dì làm cho Tần gia bao lâu rồi ạ”

Dì Lưu nghe cô nói liền đưa mắt nhìn chăm chú cô vài giây rồi nhẹ cười nói.

“Tại sao, hôm nay thiếu phu nhân lại có hứng thú nghe những chuyện này thế ạ”

“Dì đừng vòng vo nói nhanh đi ạ”

Dì Lưu nhìn cô đang nôn nóng muốn nghe chuyện, liền lắc đầu nhìn cô nhẹ cười nói.

“Nếu tính đến nay, thì chắc là 27 năm thì phải”

“Vậy, dì đi theo Sở An đến bây giờ sao”

“Đúng, tôi theo cậu chủ từ lúc cậu chủ còn bé xíu cơ, tuy cậu xuất thân giàu có nhưng không ỉ thế mà hiếp đáp người khác đâu, cậu rất dễ mềm lòng đấy, vẻ ngoài lạnh lùng nhưng bên trong rất ấm áp”

Kiều Ân Ân cô nghe những lời dì Lưu nói xong liền im lặng hồi lâu, đưa mắt nhìn dì Lưu vài giây nói.

“Vậy, ba mẹ anh ấy đâu, sao từ lúc tôi vào Tần gia chẳng thấy”

Câu hỏi của Kiều Ân Ân cô làm dì Lưu nghe thấy liền đưa ngón tay đặt nhanh lên miệng cô, im lặng vài giây, đưa tay nắm chặt tay cô mà liếc nhìn xung quanh thì thầm nói.

“Tôi nói cho Thiếu phu nhân biết, phu nhân không được nói lớn đấy, ông chủ và bà chủ đã bỏ cậu chủ từ lúc nhỏ, cậu chủ rất ghét hai người họ, nên cậu chủ không muốn ai nhắc đến hai người họ trong căn nhà này, cô hãy nhớ đấy không được nhắc đến ông chủ bà chủ trước mặt cậu, cô mà nhắc thì cậu chắc chắn sẽ nổi điên lên đấy”

Cô nghe những lời dì Lưu vừa nói liền im lặng mà ngơ người ra trầm nghĩ.

(Tên thần kinh này xem ra mình đáng thương, mà hẳn còn đáng thương hơn cả mình)

Dì Lưu thấy cô ngơ người liền đưa tay lay người cô, nói.

“Thiếu phu nhân, cô làm sao thế”

“Tôi không sao”

Cô dụi mình liền đứng lên, nhanh chân bước lại bếp mà loay hoay phụ giúp dì Lưu nấu ăn, dì Lưu liếc mắt nhìn cô rồi lắc đầu nhẹ cười. Cô nghe những lời dì Lưu đã nói liền mềm lòng, cô đích thân làm những món ăn ngon đầy yêu thương trong đấy, đã dọn đầy bàn để đợi anh về ăn nhưng đợi đến thức ăn đã nguội chẳng thấy anh về, cô cứ đứng ngóng ngoài cửa suốt mấy tiếng đồng hồ, thấy thế dì Lưu bước đến nhìn cô nói.

“Thiếu phu nhân, chắc công ty có chuyện nên cậu chủ không về, hay cô ăn trước đi khi nào cậu chủ về cô làm lại món khác”

Cô nghe dì Lưu nói liền xoay người, vẻ mặt giận dữ, dậm mạnh chân nói mà một nước bỏ lên phòng.

“Tôi no rồi, tôi không làm nữa, muốn ăn thì dì tự làm cho anh ấy đi”

Cô vào phòng đóng mạnh cửa lại, bước thẳng đến ghế mà mạnh xuống vẻ mặt giận dữ mà nói.

“Kiều Ân Ân mày làm sao vậy, tại sao mày thấy khó chịu khi anh ấy không về chứ”

Cô ở trong phòng suốt một ngày chẳng xuống ăn cơm, đến tối cũng chẳng thấy xuống để xem ti vi với dì Lưu, dì Lưu biết cô đã giận mà chẳng quan tâm cô, lắc đầu cười nói.

“Tôi không làm cô hết giận đâu, nếu có đói thì ráng đi khi nào cậu chủ về tôi sẽ bảo cậu chủ mang thức ăn lên cho cô liền”

Dì Lưu vừa nói vừa cười không lâu, thì tiếng xe ô tô ngừng lại, dì Lưu liền nhóm người nhìn thấy anh liền chạy nhanh ra định tay anh mà nói.

“Cậu chủ, cả buổi hôm nay sao cậu không về, có một người đợi cậu nguyên ngày mà chẳng ăn uống gì đấy”

“Là ai thế, chẳng lẽ dì sao”

Anh vừa nói vừa cười mà đi vào, còn dì Lưu chạy theo sau mà nhanh miệng nói.

“Là thiếu phu nhân đấy, thiếu phu nhân hôm nay đích thân làm rất nhiều món ăn tình yêu, đợi cậu về, nhưng đợi mãi chẳng thấy cậu đâu nên nổi giận bỏ lên phòng đến giờ này vẫn chưa chịu xuống ăn cơm đấy”

Chân anh đang đi liền ngừng lại, nhanh xoay người, đưa mắt nhìn hướng phòng ngủ rồi lại nhìn dì Lưu nhíu mày nói.

“Kiều Ân Ân sao, dì nói thật chứ, cả ngày chẳng ăn gì sao”

Dì Lưu nghe anh nói liền nhanh gạt đầu, anh đứng im lặng hồi lâu rồi xoay người lên phòng. Anh đưa tay đẩy nhẹ cửa bước vào, bước vào phòng tay liền đưa lên cởi cái cà vạt nói.

“Đã ăn uống gì chưa”

Cô nghe tiếng anh, liền hí mắt lên nhìn nhưng thấy anh nhìn cô liền nhấm nhanh lại, anh liền cau mày nhìn cô nhẹ cười rồi chậm rãi bước đến đưa tay ôm chặt eo cô thì thầm bên tai nói.

“Vợ yêu à, em đã ngủ rồi sao”

Câu nói bên tai cô, làm cô khó chịu mà nhanh ngồi dậy, liếc mắt nhìn anh mà quát lớn.

“Đồ thần kinh, ai cho anh ôm tôi”

“Cô là vợ tôi, thì tôi có quyền ôm thôi”

Cô nghe anh nói liền im lặng hồi lâu, anh nhìn cô khó chịu liền nhẹ cười nói.

“Giận tôi à”

“Ai thèm giận đồ thần kinh như anh”

Anh chỉ vừa nói xong thì cô liền nói nhanh lời anh, anh xoay người đưa tay cởi cái áo sơ mi vừa cởi vừa nói.

“Haizz, vậy ai làm món cơm tình yêu đợi tôi, ai cả ngày hôm nay chẳng ăn cơm thế hả”

9. Chương 9

Cô nghe anh nói nhanh đưa mắt nhìn anh vài giây, nhưng chẳng thèm trả lời anh rồi lại bước nhanh xuống giường đưa tay ôm lấy cái gối vừa bước đến sofa vừa nói.

“Mấy hôm nay, tôi đã chiếm giường của anh rồi, hôm nay, tôi trả giường lại cho anh đây”

Anh nghe những lời cô nói liền cau mày lại, nhanh xoay người liếc đôi mắt nhìn cô vài giây, nhẹ nhắm mắt rồi bước đến rút mạnh cái gối cô đang nằm mà nói.

“Này, chân êm, niệm ấm cô không ngủ, cô lại đến ngủ ở cái ghế nhỏ này sao”

Anh rút cái gối làm đầu cô đập mạnh xuống ghế, cô liền đưa tay xoa đầu, liếc ánh mắt giận dữ nhìn anh nói.

“Đồ thần kinh, tôi ngủ ở đây quen rồi, với lại tôi chẳng muốn mới sáng sớm đã nhìn thấy mặt anh”

Cô nói xong liền dứt mạnh cái gối, để lại chỗ nằm, chuẩn bị nằm xuống thì anh lại nói tiếp.

“Cô quen, nhưng tôi không quen, vì, vì tôi quen với mùi cơ thể cô rồi không thể nào rời được đây”

“Hơ, biến thái”

Cô xoay liếc nhìn anh mà quát lớn rồi kéo gối mà nằm xuống ngủ chẳng quan tâm đến anh, anh thấy cô không quan tâm đến anh liền cau mày, bước chân gần cô mà cúi người bế cô lên, cô hoảng hốt mà la hét khắp phòng.

“Anh bị thần kinh à, thả tôi xuống, anh thả tôi xuống nghe không”

Cô cứ dùng tay mà đập liên tục vào lòng ngực anh, còn miệng thì cứ la hét cả lên, anh liếc mắt nhìn cô nói.

“Im miệng, cô mà la hét, tôi không biết sẽ làm gì tiếp theo đâu”

Cô nghe anh nói liền câm nín lại, chẳng dám mở mồm mà la hét, anh vừa để cô xuống giường cô liền kéo lấy chăn mà trùm kín đầu. Hôm nay khác với mọi khi, anh lại thức trễ hơn mọi ngày và cô cũng vậy, chỉ là quá ấm áp nên ngủ say quá thôi, cô ôm chặt lấy anh mà mê trong giấc ngủ anh cũng vậy cũng ôm chặt lấy cô, khung ảnh đang đẹp nhưng lại bị một con kì đà cản mũi, cánh cửa đang đóng khít lại đột nhiên mở tung ra kèm theo tiếng la lối.

“Kiều Ân Ân mày buông tay ra khỏi anh Sở An cho tao”

Tiếng la hét làm cô và anh tỉnh giấc đôi mắt nhẹ mở lên, cô chưa kịp ngồi dậy thì đã bị Kiều Thanh Thanh bước đến mà nắm lấy cái cổ váy ngủ dứt mạnh cô về phía sau nói.

“Mày chịu tỉnh chưa, hay để tao lấy nước hắt mày”

Anh thấy Kiều Thanh Thanh đang nắm lấy cô liền tức giận mà bật người nhanh dậy, đưa mắt nhìn Kiều Thanh Thanh mà nói.

“Kiều Thanh Thanh cô buông tay ra khỏi Ân Ân nhanh đi, đây là nhà tôi, phòng tôi, tại sao cô vào chẳng có phép tắt thế hả, cô mà không có phép tắc như thế tôi gọi người đến và tống cổ cô ra khỏi nhà tôi đây”

Kiều Thanh Thanh nghe những lời anh nói liền tức giận mà buông tay ra, bước đến anh mà câu tay kéo anh khỏi giường âu yếm mà nói.

“Anh Sở An, hôm nay anh đưa em đi mua sắm có được không”

Cô ngồi trên giường thấy Kiều Thanh Thanh đang thân mật với anh liền tức giận mà liếc nữa trông con mắt, từ trên giường nhanh bước xuống, tiến gần anh và Kiều Thanh Thanh, cô đưa tay xô nhẹ Kiều Thanh Thanh rồi bỏ đi nói.

“Mới sáng sớm đã gặp cận bã”

“Này, mày nói ai cận bã hả con kia”

Kiều Thanh Thanh nghe những lời cô nói liền trừng mắt nhìn cô nói, còn anh liền nhẹ cười khi nghe cô nói Kiều Thanh Thanh, cô liền xoay sang anh mà dịu dàng nói.

“Anh Sở An, chở em đi nghe”

“Không rảnh”

Anh nói một câu đầu không đuôi mà chẳng thèm nhìn mặt cô nói, tay cô đang câu tay anh, anh liền hất ra mà đi thẳng xuống nhà. Cô đang đứng làm bữa sáng, anh bước vào kéo mạnh ghế để cho cô quay lại, nhưng cô nghe lại già vờ không nghe chẳng quan tâm đến anh, anh khoanh tay trước ngực mà đợi cô bê thức ăn đến, cô đã dọn đầy đủ thức ăn, bát, đĩa cho cô và dì Lưu nhưng còn mỗi anh chẳng có, anh nhìn cô nói.

“Bát, đĩa tôi đâu”

“Có tay ôm gái, không lẽ không có tay đi lấy bát, đĩa hay sao”

Những lời cô thốt ra liền khiến anh nhẹ cười, đột nhiên từ phía sau một bàn tay ôm lấy cổ anh nói.

“Để em lấy bát, đĩa cho anh”

Anh liền liếc mắt nhìn cô rồi lại nhìn Kiều Thanh Thanh gặt đầu, vẻ mặt cô bắt đầu đổi sắc, ánh mắt cứ liếc nhìn Kiều Thanh Thanh và anh, anh nhìn thái độ cô biết rõ cô đang ghen liền nhẹ cười mà xoay sang Kiều Thanh Thanh ân cần nói.

“Thanh Thanh em ăn đi, có hợp khẩu vị em không”

Kiều Thanh Thanh nghe những lời anh nói tưởng thật, liền nghênh ngang trước cô, cô nhắm mắt lại rồi lại mở ra bình tĩnh mà ăn tiếp, Kiều Thanh Thanh thấy cô chẳng quan tâm liền đưa đĩa gấp lấy miếng bò mà nói lớn.

“Anh Sở An, anh ăn thịt bò đi, thịt bò rất tốt đấy”

Cô nghe thấy liền hít thở sâu đưa đĩa gấp lấy miếng bò bỏ vào bát dì Lưu nhẹ cười nói.

“Dì Lưu, dì ăn thịt bò đi, thịt bò rất tốt đấy ạ”

Cô nhái lại lời nói của Kiều Thanh Thanh làm Kiều Thanh Thanh nổi giận nhưng lại kìm nén lại, Kiều Thanh Thanh bỏ nhẹ đôi đĩa xuống bàn, cầm lấy cái muỗng và bát súp, cô múc một miếng thổi nhẹ rồi đưa đến miệng anh nói.

“Anh há miệng ra đi, em đút cho anh”

Anh chẳng nói lời nào, mà chỉ liếc mắt nhìn Kiều Ân Ân cô, xem cô chuẩn bị làm trò gì tiếp theo, đúng như anh nghĩ cô liền để nhẹ đôi đĩa xuống bàn cầm lấy ly nước lọc trên bàn mà hất mạnh vào Kiều Thanh Thanh tỏ vẻ hoảng loạn nói rồi bỏ đi.

“Chị ơi, em định hất để đuổi con chó phía sau chị, nhưng lỡ tay chúng chị rồi ạ”

10. Chương 10

Kiều Thanh Thanh nghe cô nói liền xoay đầu nhìn vẻ mặt tức giận nhìn lại cô mà quát lớn.

“Là mày cố tình đúng không, đúng là tiện nhân giống mẹ mày mà”

Cô nghe thấy những lời Kiều Thanh Thanh chân đang đi liền ngừng lại, nhanh xoay người trừng mắt nhìn Kiều Thanh Thanh giận dữ nói.

“Chị nói tôi thế nào chẳng sao, nhưng tôi cảm chị nói mẹ tôi như thế”

Kiều Thanh Thanh nhìn cô bật cười lớn, cầm lấy ly nước chậm rãi bước gần cô, mà thẳng tay hất mạnh vào mặt cô, ngênh ngang nhìn cô nói.

“Rồi sao, tao thích nói đấy, mẹ mày là đồ tiện nhân còn mày là tiểu tiện nhân đi cướp chồng người khác”

Khuôn mặt cô bắt đầu đầy sự giận dữ, hai bàn tay nắm chặt nhưng lại buông ra, cô đưa tay lau lấy nước trên khuôn mặt liếc mắt sắc bén của cô nhìn Kiều Thanh Thanh vài giây tay đang thả lỏng đột nhiên đưa lên mà tán thẳng vào Kiều Thanh Thanh nói.

“Chị mới là tiện nhân, cướp chồng của tôi đấy”

Anh nghe thấy những lời cô nói liền liếc mắt nhìn cô, cô tán Kiều Thanh Thanh xong liền xoay người mà bỏ lên phòng, Kiều Thanh Thanh giận dữ như muốn chạy đến giết cô ngay lập tức, anh chậm rãi bước đến Kiều Thanh Thanh nói.

“Cái tát có đau không nhỉ, Kiều Thanh Thanh hãy nhớ kĩ Kiều Ân Ân không dễ bắt nạt đâu”

Anh nói xong liền ngênh cao mặt và bỏ lên phòng, Kiều Ân Ân cô vào phòng nép mình vào một góc mà cúi đầu khóc nức nở, anh đẩy cửa bước vào liếc nhìn xung quanh, cô nghe tiếng mở cửa liền đưa tay lau nước mắt, anh bước đến đưa tay trước mặt cô nói.

“Đưa tay cô đây, tôi sẽ kéo cô đứng lên”

Cô vẫn không quan tâm đến anh, cứ ôm lấy đầu gối mà ngồi im lặng một chỗ, anh vẫn không rút tay lại cứ đưa trước mặt cô nói.

“Cô đưa tay tôi sẽ nắm chặt và kéo cô đứng lên, đứng lên để dẫm đạp những vướng bận đã chạm vào cô, nếu cô không đạp hết thì tôi sẽ đạp chết tất cả cho cô”

Cô nghe anh nói nước mắt liền rơi xuống, chậm rãi đưa tay nắm lấy tay anh, anh vừa kéo cô đứng lên, cô liền ôm chặt lấy bờ vai anh mà khóc thét lên nói.

“Tôi không muốn bị người khác ghét bỏ, tôi chẳng làm gì sai tại sao mọi người lại ghét tôi như thế”

Anh kéo cô khỏi anh, đặt hai tay lên vai cô, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô nói.

“Tôi hiểu cảm giác của cô, nếu tất cả mọi người ghét cô nhưng còn tôi tôi sẽ không ghét cô, nếu tất cả quay lưng với cô tôi sẽ không quay lưng với cô đâu”

Cô nghe những lời anh nói liền nhón chân mà ôm chặt lấy anh mà khóc.

Kiều gia

Kiều Thanh Thanh vừa ghé xe lại, liền nổi giận đùng đùng mà đi thẳng vào nhà, người phụ nữ thấy Kiều Thanh Thanh đang nổi giận liền chạy theo sau mà nói.

“Con gái, con sao thế, nhìn xem còn ứt mềm như thế, con có sao không?”

“Mẹ nhìn tôi như thế có sao không mà hỏi hoài vậy, đang tức điên lên đây này”

Kiều Thanh Thanh cô quát lớn lời nói làm người phụ nữ im lặng, cô đi thẳng vào phòng cởi lấy áo mà thay áo khác vào, người phụ nữ bước đến nhìn cô nói.

“Lại chuyện gì, nói mẹ nghe coi”

“Tại con Kiều Ân Ân ấy, con đang dùng bữa với anh Sở An nó cầm ly nước hất mạnh vào con, còn tán con nữa chứ”

Cô tức giận mà nói, người phụ nữ nghe thấy liền nhanh bước đến đưa tay xoa xoa khuôn mặt cô nói.

“Nó dám tán con gái yêu mẹ sao, con có đau lắm không hả”

Kiều Thanh Thanh cô hất mạnh tay người phụ nữ ra, bước lại ghé ngồi tay khoanh trước ngực khuôn mặt cau có nói.

“Kiều Ân Ân tao cho mày biết thế nào là đấ tội với Kiều Thanh Thanh tao”

Người phụ nữ nghe cô nói liền chạy đến, định lấy tay cô nhìn cô nói.

“Con nghĩ ra cách rồi sao”

Kiều Thanh Thanh liền bật cười, liếc mắt nhìn sang người phụ nữ vài giây nói.

“Quang minh chính đại bước chân vào Tần gia”

“Ý con nói, là vợ của Tần Sở An”

Cô nghe người phụ nữ nói liền bật cười lớn, xoay người nắm tay người phụ nữ cười nói.

“Lần này, con nhờ mẹ giúp rồi”

Người phụ nữ liền gặt đầu khi nghe Kiều Thanh Thanh nói.

Tần gia

Cô hôm nay yêu đời, cứ đứng làm thức ăn vừa làm vừa hát vu vơ, dì Lưu bước vào nhìn thấy liền tiến gần cô nói.

“Thiếu phu nhân hôm nay có chuyện gì sao vui thế hả”

“Tôi bình thường mà”

Cô nói xong liền gỡ cái tạp dề xuống, bước đến tủ lạnh lấy cốc nước uống, cô bước lại bàn kéo ghế ngồi xuống nhìn dì Lưu nói.

“Dì có chắc hôm nay, anh ấy sẽ về chứ”

Dì Lưu liền xoay người sang nhìn cô cười nói.

“Chắc, tôi đã bảo cậu chủ về sớm nếu không phu nhân sẽ giận mà chẳng ăn cơm nữa đấy”

“Dì này, trêu tôi hoài”

Cô vừa nói vừa cười, nói xong liền đặt cái ly nước xuống bàn, bước đến tủ đưa tay cầm lấy bát, đưa dọn ra, vài giây sau cô đã dọn bát đĩa, và thức ăn đầy bàn, cô vừa dọn xong thì anh vừa về tới, ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức liền nhanh đi vào nói.

“Dì Lưu hôm nay làm gì thơm thế”

“Là Phu Nhân làm không phải tôi”

Dì Lưu liền xoay người mà nhanh miệng nói, anh bước đến kéo ghế ngồi xuống liếc mắt nhìn cô cười nói.

“Cô làm hết sao”

Cô liền gặt đầu, cười tay cầm đĩa rau bước đến để lên bàn, kéo ghế ngồi cạnh anh nói.

“Anh thử đi, hợp khẩu vị anh không”

Anh nghe nói cô nói, liền cầm đĩa mà gấp ăn liên tục, cô nhìn anh ăn ngon liền nhẹ cười cầm đĩa ăn theo anh, vài phút sau dì Lưu cầm đĩa thức ăn để lên bàn nói.

“Cậu chủ, tôi làm riêng cho cậu này, món cậu thích đấy”

Anh nhìn thấy liền nhẹ cười mà gấp ăn, cô nhìn thấy liền đưa tay che mũi lại nói.

“Tôm gì đã khử mùi chưa ạ”

Dì Lưu đang đứng liền xoay người nhìn cô, nhận cầm lấy đĩa tôm lên ngửi nói.

“Rồi phu nhân, rất thơm đấy”

Dì Lưu nói xong liền đưa đến mũi cô, cô liền đưa tay bịt miệng, tay ôm bụng mà chạy vào WC nôn ra, nhìn dì Lưu nhìn theo cô, rồi người đĩa tôm đưa cho anh nói.

“Rất thơm mà, Phu nhân làm sao thế”

11. Chương 11

Kiều Ân Ân cô từ WC bước ra vẻ mặt tái mét, tay ôm bụng mà chậm rãi bước ra, dì Lưu thấy cô bước ra liền nhanh chân chạy đến dìu cô lại ghế ngồi nói.

“Thiếu Phu Nhân, cô có sao không, cô thấy không khỏe chỗ nào hả, hay để tôi gọi bác sĩ”

“Không cần, tôi không sao”

Cô nghe lời dì Lưu nói liền đưa tay nắm lấy tay dì Lưu nói, nhẹ cầm đôi đũa đang đặt trên bàn lên, mà gấp thức ăn tiếp, anh liếc nhìn cô nói.

“Cô thật sự không sao chứ”

“Tôi không sao, chắc tại ăn không tiêu thôi”

Kiều gia

Kiều Thanh Thanh đang đứng nhìn cô trước kính, cô mặc cho mình một cái váy ngắn ôm body màu trắng, trang điểm nhẹ nhàng tạo nên vẻ đẹp cho cô, cô khoanh tay trước ngực nhìn sâu vào cái kính mà nói.

“Tần Sở An, chỉ một lát nữa thôi, tôi sẽ chính thức làm vợ của anh”

Kiều Thanh Thanh vừa nói xong, bà Kiều từ cửa bước vào, tay cầm cái điện thoại bước lại giường nhẹ ngồi xuống đưa mắt nhìn Kiều Thanh Thanh nhẹ cười nói.

“Con gái mẹ vừa đẹp, lại vừa thông minh”

Kiều Thanh Thanh cô đang đứng trước kính liền xoay người nhìn bà Kiều nở miệng cười nói.

“Bắt đầu thôi mẹ”

Bà Kiều nghe Kiều Thanh Thanh nói liền cầm lấy điện thoại nhấn nhẹ nút chậm rãi đưa lên tai nghe, vài giây đổ chuông, đột nhiên bà Kiều liếc nhìn Kiều Thanh Thanh rồi nói.

“Ân Ân hả con, con bảo Sở An chở con về nhà ngay được không, hôm nay dì út con từ nước ngoài về dì út nói muốn gặp vợ chồng con đây, nên về sớm nghe con”

Bà Kiều vừa nói xong liền tắt máy, liếc mắt nhìn Kiều Thanh Thanh bực cười nói.

“Thành công, bây giờ con gái mẹ, hãy ngồi đợi chờ xem kịch hay diễn ra”

1 tiếng sau.

Chiếc xe ô tô của Sở An ghé lại trước cổng Kiều gia, bà Kiều và Kiều Thanh Thanh liếc mắt nhìn thấy liền nhẹ cười rồi nhanh đứng lên ra cửa đón, cánh cửa mở tung ra, bà Kiều liền câu tay Kiều Ân Ân lôi vào bàn ngồi, còn Kiều Thanh Thanh thì câu tay Sở An dẫn vào, Kiều Ân Ân cô liếc nhìn xung quanh bàn tiệc mà nói.

“Mẹ, mẹ nói dì út đang đợi tụi con vậy dì đâu rồi ạ”

“Ồ, ơ, là hồi nãy dì út đợi tụi con đến, nhưng lâu quá nên đã lên xe đi về rồi”

Bà Kiều cứ ấp úng mà nói, làm cho anh đưa ánh mắt nhìn về nghi ngờ, bà Kiều thấy anh liếc nhìn bà liền bực cười nói.

“Nếu tụi con đã đến, thì ăn luôn đi, thức ăn cũng đã nguội rồi”

Kiều Ân Ân nhìn xung quanh bàn ăn vài giây rồi cầm đũa lên ăn, nhưng còn anh anh cứ ngồi khoanh tay trước ngực chẳng màng đến thức ăn, Kiều Thanh Thanh thấy anh không ăn liền nói.

“Anh Sở An, anh chê những món ăn này rẻ tiền hay sao, những món này là do đầu bếp nhà em làm đấy, anh ăn thử một tí đi”

Kiều Thanh Thanh vừa nói vừa gấp vào bát anh, anh ngồi im lặng mà chẳng màng đến lời nói cô, anh đưa tay cầm lấy ly rượu vang trên bàn mà uống, Kiều Thanh Thanh và bà Kiều nhìn thấy liền nhẹ cười, anh uống xong liền đưa tay nắm tay Kiều Ân Ân mà kéo khỏi bàn tiệc, nhưng anh vừa bước hai bước liền đưa tay định lấy đầu, đôi mắt bỗng dưng chẳng nhìn thấy phía trước cứ mờ dần đi rồi ngã lẳng xuống sàn nhà, còn Kiều Ân Ân thấy anh ngất xỉu liền đưa tay ôm lấy anh nhưng chưa kịp ôm thì một vật thể đánh mạnh vào lưng cô làm cô ngã nhanh xuống sàn. Kiều Thanh Thanh liếc mắt nhìn anh nhẹ cười rồi bước đến đỡ anh lên phòng, còn bà Kiều ôm lấy Kiều Ân Ân đặt trên sofa.

Sáng hôm sau.

Kiều gia đang yên lặng đột nhiên tiếng la lớn làm cả nhà Kiều gia đều chạy lên, Kiều Ân Ân vì tiếng la cũng nhẹ nhàng mở mắt tay ôm đầu nhẹ nói.

“Sau đầu lại đau thế này, đã xảy ra chuyện gì thế”

Cô liếc mắt nhìn xung quanh chẳng thấy ai, đưa chân bước xuống sofa đi xung quanh kín mọi người, Kiều Thanh Thanh tỉnh dậy liền chậm rãi bước xuống giường lấy cây son cầm đến mà quẹt trên ga đệm, cô cất cây son đi mà quay lại chỗ cũ la hét lên, bà Kiều liền xô cửa mà chạy vào, tỏ vẻ kinh ngạc, anh từ từ nhẹ mở mắt nhìn thấy cơ thể chẳng có gì liền nhìn sang Kiều Thanh Thanh nói.

“Tại sao cô ở cạnh tôi hả”

Kiều Thanh Thanh liền bật khóc lên, nhưng ánh mắt cứ nháy nháy nhìn bà Kiều, bà Kiều nhìn thấy liền chạy đến ôm lấy Kiều Thanh Thanh mà nói.

“Sở An, nó là chị vợ con, tại sao con lại làm chuyện này với nó hả”

Kiều Ân Ân đứng ngoài cửa nhìn thấy tất cả liền chết đứng, cứ đứng chẳng chút động tĩnh, hai mắt cô từ từ rơi nước mắt xuống, Kiều Thanh Thanh thấy cô càng khóc lớn hơn mà nói.

“Mẹ ơi, con bị Sở An lấy đi thứ quý nhất rồi sau này con làm sao dám gã cho người khác đây”

“Cô im đi”

Anh nhìn thấy Kiều Ân Ân đứng ở cửa liền quát lớn Kiều Thanh Thanh, làm cô phải hoảng loạn mà im lặng, anh nhanh mặc đồ vào chạy đến Kiều Ân Ân nhưng cô thấy anh liền xoay người bỏ đi, Kiều Thanh Thanh từ sau câu lấy tay anh nói.

“Anh không được đi, anh phải giải quyết tốt cho em đây”

“Buông ra”

Tiếng quát lớn làm Kiều Thanh Thanh hoảng sợ mà rút tay lại, còn anh chạy theo cô mà giải thích, nhưng cô không nghe những lời anh nói, chân trần mà chạy đi mất khỏi Kiều gia.

12. Chương 12

Kiều Ân Ân cô cứ chạy mãi chẳng biết mình đã chạy đi đâu, cô tựa người vào tường trong một con hẻm nhỏ, bầu trời cũng bắt đầu hạ xuống và ánh trăng bắt đầu lên, cô cúi đầu vào đầu gối mà khóc thét khi những hình ảnh của anh và Kiều Thanh Thanh luôn xuất hiện trong đầu cô. Anh tìm cô khắp cái Thượng Hải chẳng thấy cô đâu, tìm cả ngày lẫn đêm chẳng ăn một hạt cơm, anh tay cầm cái áo Vest mà bước vào nhà, bước đến ghé ngồi xuống tựa người vào ghế mà nhắm mắt lại, dì Lưu thấy anh liền chạy ra tay cầm ly nước để nhanh xuống bàn nói.

“Thiếu gia tìm thấy Thiếu Phu Nhân chưa”

Anh nhẹ lắc đầu, nhưng đôi mắt chẳng mở ra cứ tựa đầu vào ghế, vài phút sau, Kiều Ân Ân cô với cái váy đen lóm đóm vết dơ bẩn, vẻ mặt mệt mỏi, đôi chân trần đã bị thương mà chậm rãi bước vào, chưa bước đến cửa Tần gia thì ngã lẩn xuống đất, dì Lưu liếc mắt nhìn thấy liền nói lớn.

“Thiếu, thiếu phu nhân”

Đôi mắt đang nhắm lại liền nhanh mở ra, bật người dậy mà chạy nhanh ra cửa, anh chạy ra thì cô đã ngất xỉu dưới đất, anh nhanh tay mà bế cô lên phòng, quát lớn.

“Mau gọi bác sĩ đi”

Vài phút sau, bác sĩ đến khám và bảo cô đã có thai, không chăm sóc tốt nên sảy ra tình trạng mệt và ngất xỉu. Anh nghe bác sĩ nói cô đã có thai liền ngạc nhiên nhìn bác sĩ nói.

“Bác sĩ nói, cô ấy có thai”

“Đúng, cô ấy chỉ mới có thai nên phải chăm sóc tốt nếu không sẽ ảnh hưởng đến đứa bé”

Bác sĩ nói xong liền xoay người mà bỏ đi, còn anh vui mừng mà bước nhanh lại cạnh cô, mà chăm sóc cho cô, anh chăm sóc cho cô đến cả ngủ quên lúc nào cũng chẳng hay, cô tỉnh dậy liền đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng, đưa tay chóng mà ngồi dậy, tay của anh nắm chặt lấy tay cô, cô liền rút nhanh lại, làm anh tỉnh giấc anh thấy cô đã tỉnh liền nắm chặt tay cô nói.

“Em nằm xuống nghỉ ngơi đi, bác sĩ bảo em phải tĩnh dưỡng vài ngày cho khỏe”

Cô cứ im lặng chẳng nhìn đến anh dù một lần, anh nhìn cô vài giây bước đến ngồi đến cạnh cô, nói.

“Không phải như em nghĩ đâu, anh và Kiều Thanh Thanh chẳng có gì cả”

Những lời anh nói làm cô từ từ rơi những giọt nước mắt xuống, nhưng cô lại đưa tay gạt đi, chậm rãi nằm xuống, kéo chăn kín đầu. Anh hít thở sâu rồi lại đứng lên, bước ra khỏi phòng, suốt ngày hôm nay cô chẳng chịu xuống phòng dù một bước, nên anh bê bát cháo lên để trên bàn nói.

“Em ăn cháo vào đi, cả ngày em không ăn gì rồi”

Cô vẫn cứ im lặng mà chòm chăn kín đầu, anh nhìn cô nói.

“Nếu em không ăn, cũng chẳng sao, em không ăn cho em, thì hãy ăn vì đứa bé đi”

Cô nghe những lời anh nói, im lặng vài giây liền kéo chăn xuống chóng tay ngồi dậy nói.

“Anh nói gì, đứa bé”

Cô liền đưa tay xoa nhẹ bụng, nước mắt từ từ rơi xuống, cô đưa tay gạt đi nước mắt còn cầm lấy bát cháo mà liên tục ăn.

Sáng hôm sau.

Cô thức sớm, mà ra vườn chăm hoa, cô ngồi chăm sóc từng cây hoa, tay đang cầm bình tưới bỗng dừng dừng lại, cô bước đến xích đu phía trước nhẹ ngồi xuống tay xoa xoa bụng nói.

“Bảo bối, mẹ chẳng tin vào ai được nữa, người mẹ thật lòng tin lại phản bội mẹ, con nói xem mẹ nên tin vào ai”

Cô vừa xoa bụng vừa nói, chỉ vừa ngắt lời thì chiếc ô tô màu đỏ chạy ngay vào cửa nhà Tần gia, cô liền đưa mắt nhìn vài giây, trong xe Kiều Thanh Thanh bước ra tay cầm vali nhẹ đặt xuống nhà kéo vào nhà, cô thấy Kiều Thanh Thanh liền ngạc nhiên mà đứng im lặng nhìn Kiều Thanh Thanh, Kiều Thanh Thanh chân đang bước đi đột nhiên dừng lại xoay đầu nhìn cô cười nhẹ, cô chạy đến mà giữ chặt lấy tay Kiều Thanh Thanh nói.

“Chị, chị đến đây làm gì”

“Làm vợ của chồng cô”

Kiều Thanh Thanh liền xoay nhanh mà nhìn cô nói, lời nói Kiều Thanh Thanh làm cô im lặng cứ nắm lấy tay Kiều Thanh Thanh được vài giây lại nhanh rút lại, cô đưa mắt nhìn theo bóng lưng Kiều Thanh Thanh đang đi, dì Lưu thấy cô đứng im lặng liền chạy ra nói.

“Thiếu Phu Nhân, cô sao thế, thiếu phu nhân”

Kiều Ân Ân cô hoảng hốt khi nghe lời dì Lưu gọi cô, cô nhanh xoay sang nhìn dì Lưu nhẹ cười nói.

“Sau này, dì nên gọi chị ấy là Thiếu Phu Nhân rồi đấy, gọi tôi là Ân Ân được rồi”

Cô nói xong liền xoay người mà đi thẳng vào nhà bếp, dì Lưu cũng nhận xoay lưng mà chạy theo cô, Kiều Thanh Thanh đem hành lí lên phòng liền quay xuống chân chậm rãi bước vào nhà bếp nghênh ngang mà nói.

“Kiều Ân Ân tôi khát nước lấy nước cho tôi uống nhanh đi”

Cô đang thái rau, nghe giọng Kiều Thanh Thanh liền ngừng tay lại vài giây rồi lại thái rau tiếp, chẳng quan tâm đến lời Kiều Thanh Thanh đã nói, Kiều Thanh Thanh liếc nhìn cô chậm rãi bước đến bàn cầm lấy cái ly mà quăng mạnh vào đầu cô, tay đang thái rau đột nhiên buông nhanh ra mà đưa tay đặt lên đầu nói.

“A”

13. Chương 13

Kiều Ân Ân cô từ từ đưa tay xuống nhìn, vết máu nằm trong lòng bàn tay cô, dì Lưu liếc mắt nhìn thấy liền kéo cô lại ghé ngồi lấy băng băng lại cho, Kiều Thanh Thanh đứng trước cô tay khoanh trước ngực cao giọng nói.

“Chỉ có vết thương bé tí, lại làm quá lên”

Cô chẳng quan tâm đến lời nói của Kiều Thanh Thanh cứ ngồi im lặng đợi dì Lưu băng vết thương lại cho. Kiều Thanh Thanh liếc nhẹ cô rồi xoay người bỏ đi lên phòng, lên phòng không lâu cô nhìn thấy anh về liền chỉnh lại quần áo mà nhanh chân chạy xuống, anh thấy cô liền ngạc nhiên mà đứng nhìn nói.

“Cô, cô đến nhà tôi làm gì”

“Làm vợ của anh”

Kiều Thanh Thanh nói xong liền chạy đến ôm lấy chặt tay anh nhìn anh cười mà nói, anh liền rút nhanh tay ra mà đi thẳng vào nhà, nhưng Kiều Thanh Thanh cứ chạy đến mà ôm chặt lấy tay anh, Kiều Ân Ân cô từ trong bếp bước ra đưa mắt nhìn anh vài giây rồi xoay người bỏ lên phòng. Anh rút nhanh tay ra, chạy sau cô, cứ kêu cô mãi nhưng cô chẳng quay lại, Kiều Thanh Thanh liếc mắt nhẹ nhếch môi cười, Kiều Ân Ân vừa bước vào phòng thì anh chạy đến mà nắm chặt lấy tay cô nói.

“Do cô nắm tay anh, không phải do anh”

“Buông tay dơ bẩn của anh ra đi”

Cô rút mạnh tay lại mà nhẹ nhàng nói, anh nhẹ buông ra, bước lại trước mặt cô nhìn cô nói.

“Em thấy khó chịu đúng không, để anh đuổi cô ta đi ngay”

Anh chỉ vừa quay lưng đi, thì Kiều Thanh Thanh đứng trước cửa tay kéo vali mà chậm rãi bước vào liếc nhìn xung quanh căn phòng nói.

“Kiều Ân Ân, phiền cô dọn tất cả đồ đi nhanh, bây giờ căn phòng này chính là của vợ chồng tôi”

Kiều Ân Ân hai bàn tay từ từ nắm chặt lại, nhưng lại thả ra nhanh xoay người bước đến Kiều Thanh Thanh nhìn thẳng mắt Kiều Thanh Thanh nói.

“Căn phòng này của tôi,tôi chẳng phải dọn đi đâu cả,bên ngoài còn rất nhiều phòng mời chị chọn phòng khác”

Kiều Thanh Thanh tay đang cầm vali liền buông ra, đưa tay khoanh trước ngực đưa mắt nhìn Kiều Ân Ân nhếch môi cười nói.

“Nhưng tôi lại thích phòng này hơn, phòng này vốn dĩ thuộc về tôi, vì tôi chính là vợ của Tần Sở An tôi có quyền ngủ lại phòng này, còn cô cô là thá gì mà muốn ngủ lại đi, xem đi xem lại cô cũng chỉ là đứa hầu để phục vụ cho anh ấy thôi”

Câu nói Kiều Thanh Thanh vừa xong thì cánh tay Kiều Ân Ân tán mạnh vào mặt cô, Kiều Thanh Thanh đưa tay để lên mặt mà trừng mắt nhìn Kiều Ân Ân vài giây mà bước đến nắm chặt lấy tóc Kiều Ân Ân nói.

“Mày không tư cách để đánh Kiều Thanh Thanh tao đâu, mày cũng giống mẹ mày là đi cướp chồng người khác”

Kiều Thanh Thanh nói xong liền buông tay khỏi tóc cô mà xô mạnh cô xuống sàn, cô ngã xuống liền đưa tay ôm chặt bụng, anh hoảng hốt chạy lại mà đỡ cô nói.

“Em không sao chứ, anh đỡ em dậy”

Kiều Ân Ân cô không cần quan tâm, xô anh khỏi cô mà chóng tay đứng lên, Kiều Thanh Thanh nhanh bước lại túm đồ mà gom tất cả đồ cô quăng ra sàn, anh liền chạy đến mà nắm chặt lấy cổ tay Kiều Thanh Thanh nói.

“Kiều Thanh Thanh, cô làm trò đủ rồi đấy, cô còn không dừng lại tôi sẽ gọi người mà tống cô ra ngoài”

Kiều Thanh Thanh liếc mắt nhìn anh mà nhanh rút tay lại, xoay người mà bỏ đi, anh bước đến đỡ lấy cô nói.

“Để anh gọi bác sĩ đến khám cho em”

“Không cần”

Cô liền ngắt ngang lời anh nói rồi đứng lên bỏ đi khỏi phòng. Kiều Thanh Thanh vẫn còn tức giận vì chuyện Kiều Ân Ân tát cô nên tìm cách mà hăm hại để trả thù cô, Kiều Thanh Thanh ngồi ở bàn trang điểm ánh mắt giận dữ nhìn thẳng vào kính,những ngón tay gõ nhẹ trên bàn vài giây,nhẹ cười nói.

“Kiều Ân Ân để tao xem Tần Sở An còn tin mày nữa không”

Sáng hôm sau, Tần Sở An đã đi làm từ sáng sớm, chỉ còn mỗi cô và Kiều Ân Ân ở nhà, Kiều Thanh Thanh cô nhân lúc Kiều Ân Ân không chú ý,liền quăng tờ giấy vào phòng của cô, tờ giấy nằm lẳng xuống sàn nhà, Kiều Ân Ân tay ôm đồng hồ bước vào phòng, chân đang đi bỗng dừng ngừng lại,cô nhẹ rút chân lại để đồng hồ lên bàn mà cúi người nhặt tờ giấy lên, cô cầm tờ giấy nhìn vài giây mới chậm rãi mở ra đọc.

(11h lại khách sạn Tần Thị, trong tay tôi đang giữ mạng của Tần Sở An,nếu cô không đến tôi lập tức giết anh ta)

Cô đọc dòng chữ trên giấy liền hoảng loạn, tay bỗng run rẩy cả lên, khuôn mặt hiện rõ sự sợ hãi, một bàn tay đột nhiên đặt nhẹ lên vai cô,làm cô hoảng loạn mà nắm chặt lấy tờ giấy giấu đi xoay người nhìn lại, Kiều Thanh Thanh liếc nhìn cô nói.

“Cô làm gì thế, tôi thấy cô cứ đứng im một chỗ vậy hả”

“Tôi không sao,không cần chị quan tâm”

Kiều Ân Ân cô nói xong liền nhanh xoay người mà bỏ đi, Kiều Thanh Thanh đưa tay khoanh trước ngực mà nhếch môi nhẹ cười nhìn theo bóng lưng cô nói.

“Kiều Ân Ân, chuẩn bị mà khóc lóc van xin Tần Sở An đi”

14. Chương 14

Kiều Ân Ân xuống nhà không lâu liền quay lại lên phòng, lấy cái áo khoác mà mặc nhanh vào, đưa tay nâng cặp nhanh xoay người mà đi khỏi Tần gia, Kiều Thanh Thanh đứng trên phòng nhìn thấy Kiều Ân Ân đang vội vàng đi liền nhẹ cười đưa tay cầm lấy điện thoại gọi nói.

“Khải Nam, hôm nay em có món đặc biệt tặng anh, hẹn anh tại khách sạn Tần Thị, phòng 5074”

Kiều Thanh Thanh nói xong liền nhẹ cười, đứng trước cửa sổ nhìn vài giây lại xoay người đi khỏi Tần gia.

Khách sạn Tần Thị

Kiều Ân Ân vội vàng đi vào khách sạn Tần Thị cứ cầm đầu mà đi vào, bỗng dưng một chàng trai với bộ com lê xám, trong rất điển trai, tay đang cầm điện thoại nghe mà la hét.

“Tôi đã bảo là khử nó đi mà”

Chàng trai tay đang cầm điện thoại quát lớn, vẻ mặt tức giận, Kiều Ân Ân cô đột nhiên tông thẳng đến làm chiếc điện thoại trên tay chàng trai rơi mạnh xuống, cô cũng ngã ra sau, chàng trai liền trừng mắt nhìn cô vài giây, nhẹ cười đưa tay trước mặt cô nói.

“Tôi xin lỗi, cô đưa tay tôi dìu cô lên”

Kiều Ân Ân ngã xuống tay liền ôm lấy bụng, xoay nhanh khuôn mặt đưa đôi mắt đang tức giận nhìn chàng trai vài giây, nhận chóng tay mà tự đứng lên, chàng trai nhìn cô nói.

“Cô có sao không, để tôi đưa cô đi bệnh viện”

“Mắt để sau đầu hử, đi đường thì nhìn đường dùm tôi một cái đi”

Kiều Ân Ân nhìn chàng trai mà quát một mạch rồi nhanh chân chạy đi, chàng trai nhú mày xoay người nhìn bóng lưng cô vội vàng chạy mà nói.

“Kiều Ân Ân”

Chàng trai nói xong liền cúi người nhặt lấy cái điện thoại mà bỏ vào áo, còn Kiều Ân Ân cô đang chạy khắp khách sạn, chạy từng phòng mà xem số phòng, cô đang loay hoay tìm phòng chuông điện thoại reo lên làm cô hoảng hốt ngừng lại chậm rãi đưa điện thoại lên nghe.

(Xoay người, mở cửa phòng bước vào đi, còn rề rà tôi giết chết Tần Sở An)

“Được, được tôi sẽ vào”

Cô ngáp ngừng nói xong liền ngắt điện thoại mà xoay người, đôi tay run rẩy mà mở cửa đẩy vào, cô đẩy vào chỉ mới bước chân vào thì phía sau một vật to lớn đập mạnh vào đầu cô, làm cô ngã lộn xuống sàn, Kiều Thanh Thanh chậm rãi bước ra nhẹ cười nhìn chàng trai nói.

“Tốt, Khải Nam lôi nó lên giường đi”

“Này em bảo, tặng anh quà đặc biệt, là tặng phụ nữ đã qua sử dụng cho anh đấy à, anh không hứng thú đâu”

Chàng trai đưa tay mà chỉ vào Kiều Ân Ân nhìn Kiều Thanh Thanh nói, Kiều Thanh Thanh nghe những lời chàng trai nói liền trừng mắt nhìn xoay người mà đưa tay cốc mạnh lên đầu chàng trai nói.

“Anh lôi thôi đi chứ, em bảo anh lôi ả lên giường ai bảo anh hưởng thụ đâu mà anh la hét hử, ả sẵn lột đồ cô ta luôn đi”

Chàng trai vừa bế Kiều Ân Ân lên giường, nghe thấy lời Kiều Thanh Thanh vừa nói liền trở mắt nhìn Kiều Ân Ân rồi đến Kiều Thanh Thanh nói.

“Em, kêu anh lột đồ cô ta, không được”

“Không được gì mà không được, chẳng phải anh đã quen với phụ nữ rồi sao, ở đó còn la lối gì”

Anh trở mắt nhìn Kiều Thanh Thanh tay cứ chỉ vào cô, nhưng cô bước đến co chặt bàn tay lại anh liền xoay người mà nhắm mắt lộn đồ của Kiều Ân Ân, anh lộn tất cả đồ cô xong liền xoay người mà bỏ đi, nhưng bị Kiều Thanh Thanh kéo lại nói.

“Anh đi đâu vậy, anh cởi áo anh ra đi”

“Anh không giúp em nữa”

Chàng trai liền xoay người mà nói lớn, nhưng khi Kiều Thanh Thanh đưa điện thoại vào tai nói anh liền hoảng sợ mà dụt lấy điện thoại ngoan ngoãn nghe lời cô.

“Tiểu Du”

Chàng trai cởi chiếc áo mà ngoan ngoãn lên giường cho Kiều Thanh Thanh chụp những tấm ảnh, Kiều Thanh Thanh đứng nhìn vài tấm ảnh nhẹ cười cầm điện thoại lên gọi mà nói.

“Anh Sở An, anh có thể đến đón em ở khách sạn Tần thị không”

Kiều Thanh Thanh ngắt điện thoại nhẹ cười, quăng chiếc máy ảnh vào người chàng trai nói rồi xoay người mà bỏ đi.

“Rửa tất cả, rồi gửi vào Tần gia, À còn nữa, anh ôm ả xuống nhà xe rồi đưa ả về giúp em”

Kiều Thanh Thanh xoay người mà đi xuống khách sạn, cô đứng trước nhà xe mà đợi anh, không lâu anh chạy đến, cô liền đưa mắt nhìn Khải Nam đang ôm Kiều Ân Ân xuống liền nhanh bước vào xe tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

“Ồ, Anh Sở An đây có phải Ân Ân không”

Anh nghe thấy liền đưa mắt nhìn vài giây, nhìn thấy cô vẻ mặt bắt đầu đổi sắc nhưng lại xoay chỗ khác lắc đầu nói mà đề xe chạy đi.

“Kiều Ân Ân không đến những nơi này”

“Mong là như vậy”

Kiều Thanh Thanh đưa tay thắc dây an toàn, nhẹ liếc mắt nhìn anh mà nói. Chàng trai đang lái xe được một quãng, Kiều Ân Ân bắt đầu tỉnh lại, tay đặt lên thái dương, mở nhẹ mắt nói.

“Sở An, Sở An đâu rồi”

“Ồ, ơ, anh ấy, anh ấy được bạn tôi đưa về rồi, cô yên tâm đi”

Kiều Ân Ân gạt nhẹ đầu, im lặng vài giây rồi nhìn chàng trai nói tiếp.

“Sao, sao anh ấy không đi cùng xe với tôi”

“Lúc, lúc này bọn, bọn giang hồ rượt đuổi tôi với bạn tôi mọc người dốt một người nên không cùng xe”

Chàng trai vừa nói vừa cười ngượng, làm Kiều Ân Ân cứ nhìn chằm chằm vào

Vài giây rồi nói.

“Ồ, vậy hả”

15. Chương 15

Chiếc xe ô tô vừa ngừng lại, Kiều Ân Ân đẩy cửa mà bước ra, cô vừa bước xuống thì xe của anh chạy tới đậu sau xe của cô, cô liền xoay lại nhìn khi thấy anh bước xuống liền chạy đến nắm lấy tay anh nhanh nói.

“Sở An, anh không sao đấy, anh có bị thương chỗ nào không”

Anh đứng im lặng vài giây, Kiều Thanh Thanh trong xe bước ra, đưa mắt liếc nhìn cô nói.

“Xem ra, hồi nãy Sở An nhìn thấy cô từ khách sạn đi ra là đúng rồi”

Tay của Kiều Ân Ân đang nắm chặt tay anh, anh rút nhanh lại mà đi thẳng vào nhà, Kiều Ân Ân chậm rãi thu tay lại đưa mắt nhìn theo anh vài giây rồi nhanh chân chạy theo anh nói.

“Không phải, không như Kiều Thanh Thanh nói đâu, Sở An”

Anh mặc cho Kiều Ân Ân cô nói gì, cứ đi thẳng vào phòng mà chẳng quay mặt lại nhìn cô, Kiều Thanh Thanh liền nhếch môi cười khi thấy Kiều Ân Ân cố chạy theo giải thích cho anh, anh đưa tay đẩy mạnh cửa bước vào, Kiều Ân Ân bước theo sau nói.

“Sở An, là, là lúc nãy có người gửi thư vào nói em không đến khách sạn họ sẽ giết anh”

Cô vừa nói xong, anh liền xoay người mà quát lớn làm cô hoảng loạn đứng im người.

“Cô tưởng tôi là trẻ con để cô lừa hay sao”

Anh quát lớn làm hoảng loạn đến rơi nước mắt, anh nhanh xoay người mà bước đến cô, đưa tay kéo cô xuống giường, kéo nhanh cái caravat xuống để cô xuống hôn, cô vừa vùng vẫy mà nói.

“Thả em ra, Sở An, thả em ra,, EM ĐANG CÓ THAI MÀ”

Câu nói cô nói lớn làm anh liền ngừng lại mà nhanh đứng lên, cài lại cái cúc áo mà bỏ khỏi phòng, còn cô cứ nằm im lặng mà khóc thét lên. Cũng vì những tấm ảnh được gửi đến nên anh bỏ khỏi nhà suốt mấy ngày chẳng quay về nhà, cô cũng lo lắng mà chẳng ăn uống gì cả, cứ nhốt mình trong phòng, nên dì Lưu làm thức ăn mà mang lên phòng cho cô, dì Lưu đưa tay định gõ cửa thì Kiều Thanh Thanh bước đến cao giọng nói để cho Kiều Ân Ân cô nghe.

“Quan tâm làm chi loại người đó, muốn tuyệt thực thì mặc kệ ả đi, cũng tại ả ta mà Sở An đi đến giờ chẳng về nhà”

Kiều Ân Ân đang nằm trên giường nghe thấy liền chống tay mà ngồi dậy, tựa người vào giường, cúi đầu nhìn xuống bụng xoa nhẹ bụng nói.

“Bảo bối, con tin mẹ phải không, tại sao ba lại không tin mẹ, con nhớ ba không, để mẹ đưa con đi tìm ba nghe”

Những lời Kiều Ân Ân cô nói làm Kiều Thanh Thanh đứng bên ngoài nghe tất cả, liền ngạc nhiên đứng ngẩn người mà thầm nói.

(Á có thai khi nào, Ó, tiếp tục màn kịch thôi)

Kiều Thanh Thanh nhẹ cười nhanh người đi, Kiều Ân Ân nói xong liền bước xuống giường lấy cái váy suông trắng thay vào mà đi khỏi Tầng gia, cô đứng trước cửa công ty Tầng thị nhìn vài giây rồi nhẹ đưa chân bước vào, cô bước đến quầy tiếp tân nói.

“Chị ơi, có thể cho tôi gặp anh Sở An được không”

“Xin lỗi, hiện giờ chủ tịch đang họp, chủ tịch sẽ không gặp người lạ, cho hỏi cô có hẹn trước không”

Kiều Ân Ân nghe những lời cô tiếp tân nói nhẹ gạt đầu, nhìn cô tiếp tân nói.

“Tôi, tôi qua kia đợi cũng được”

Cô nói xong liền nhanh xoay người mà bước đến ghế ngồi, cô đợi anh cả buổi chẳng thấy anh đâu, mệt mỏi đến nỗi ngủ quên chẳng hay, anh từ thang máy bước ra đi lướt qua quầy tiếp tân không lâu liền ngừng lại xoay đầu nhìn, cô tiếp tân nói.

“Chủ Tịch, anh có quen cô gái đó không, cô gái đó đã đợi anh từ sáng đến tận bây giờ luôn ạ”

Anh nghe thấy lời cô tiếp tân nói liền xoay đầu nhìn theo hướng tay cô tiếp tân chỉ vài giây chậm rãi đưa chân bước đến nhìn chăm chú vào cô quát lớn.

“Phu Nhân của tôi, các người lại tiếp đón thế sao”

“Chủ tịch, tôi, tôi thật không biết đây là phu nhân”

Mấy cô tiếp tục nghe những lời anh quát liền ngạc nhiên mà nhanh chân chạy đến cúi đầu nói, lời anh quát lớn làm cô tỉnh giấc đưa tay xoa nhẹ thái dương, đưa mắt nhẹ nhìn vào anh liền đứng lên nói.

“Sở An, anh tan làm rồi hả, em,em đợi anh lâu quá nên ngủ quên chẳng hay”

“Ăn gì chưa”

Anh nhìn thấy cô thì những cơn giận cũng biến mất, nhưng lại giả bộ giận dữ trước cô, đến nói chuyện cũng chẳng nhìn thẳng vào cô,cô nhìn anh ngập ngừng mà nói.

“Chưa, chưa nhưng em không đói”

Anh nghe cô nói, liền liếc mắt nhìn cô,vừa bước đi mà nói.

“Cô không đói, nhưng con tôi đói”

Cô nghe lời anh nói không hiểu sao lại nhẹ cười nhìn anh,rồi nhanh chân chạy theo anh, cô chạy ra anh đã mở sẵn cửa xe để cô vào, cô bước vào chưa kịp thắt dây an toàn thì anh đã nổ máy chạy, cô thấy không khí trong xe yên lặng liền nói.

“Anh, anh còn giận em không. Anh giận em cũng được,nhưng anh nhớ này, em không làm những chuyện đấy đâu,chắc có người hại em đấy”

Anh nghe những lời cô nói lại càng chạy xe nhanh hơn, làm cô hoảng hốt cứ đưa mắt mà nhìn anh, anh thấy cô nhìn anh liền nói.

“Ồn ào, im miệng một chút đi”

16. Chương 16

Chiếc xe ô tô vừa ngừng lại khiến Kiều Ân Ân cô không giữ thăng bằng mà cúi đầu về phía trước, đưa tay xoa nhẹ lấy đầu, anh đã bước xuống xe bước đến mở cánh cửa cho cô bước xuống những khuôn mặt vẫn tỏ vẻ không để ý đến cô nói.

“Xuống xe”

Cô nghe anh nói liền liếc nhẹ mắt nhìn, rồi đưa mắt nhìn cái bản hiệu trước mắt cô nói.

“Em không đói, về nhà đi”

“Sự kiên nhẫn tôi có giới hạn”

Cô nghe thấy anh nói liền nhanh bước xuống xe, mà chạy theo sau anh, anh liếc nhẹ đôi mắt nhìn cô cười rồi bước nhanh đến bàn ngồi, cô chậm rãi bước đến đưa mắt nhìn xung quanh nói.

“Cái nhà hàng này lớn ghê đấy, em nghe nói thức ăn ở đây rất đắt đấy”

“Ngồi xuống”

Cô mãi liếc mắt nhìn xung quanh vừa nhìn vừa nói anh thấy thế liền đưa tay gõ nhẹ lên bàn, làm cô hoảng loạn nhanh xoay lại nhìn anh vài giây mà kéo ghế ngồi xuống, phục vụ cầm thực đơn đưa trước cô nhẹ cười nói.

“Tiểu thư,mời cô chọn món đi ạ”

Cô nghe lời phục vụ nói liền do dự cứ nhìn anh phục vụ rồi nhìn lấy cái thực đơn, anh thấy cô lúng túng liền với tay cầm lấy thực đơn đưa tay ra lệnh cho anh phục vụ đi khỏi, khi anh phục vụ đi cô liền nhìn anh ngập ngừng nói.

“Anh, anh chọn món đi, em,em không đọc được ”

Anh nghe câu cô nói, tay đang cầm thực đơn liền nhanh bỏ xuống, đưa mắt nhìn vẻ ngần ngại của cô liền nói.

“Cô không đọc được chữ à”

Cô cứ cúi đầu xuống bàn mà chẳng ngược mặt lên nhìn anh, anh đưa tay xoa lấy thái dương rồi thở dài, đứng lên nắm chặt lấy tay cô mà kéo cô ra khỏi nhà hàng, tay anh đang nắm chặt tay cô mà kéo đi, cô liền rút lại nói.

“Có phải làm anh xấu hổ đúng không”

“Cô không đọc được chữ tại sao không nói cho tôi biết hả”

Anh thấy cô rút nhanh tay lại nói mà đứng im lặng anh liền xoay người nhìn cô nói, cô đưa ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào anh vài giây nói.

“Em, em không bước chân khỏi nhà, cứ ở trong bếp nấu nướng nên chẳng dùng đến chữ, nói với anh làm gì”

Anh đưa mắt nhìn cô vài giây, đưa tay kéo lấy caravat mà thở dài, bước đến nắm lấy tay cô mà lôi đi nói.

“Ồi giờ, Đi thôi”

“Đi đâu”

Anh đang nắm lấy tay cô cô liền rút lại mà nhìn anh nói, anh nhanh xoay người nhìn cô nói rồi đi thẳng vào xe.

“Đi về”

Tần gia

Chiếc xe ô tô của anh vừa ghé lại, Kiều Thanh Thanh thấy liền nhanh chân mà chạy ra, nhưng vừa thấy Kiều Ân Ân từ xe bước ra liền ngừng lại vài giây rồi lại chạy đến mà ôm chặt lấy tay anh nói.

“Anh Sở An, anh đi đâu mấy ngày nay, làm em lo cho anh chết đi được”

Anh vừa thấy Kiều Thanh Thanh ôm chặt lấy tay anh liền nhú mày bực bội mà rút mạnh tay lại bước đến nắm lấy tay Kiều Ân Ân kéo đi nói.

“Ngủ thôi”

Kiều Thanh Thanh liền tức giận khi nghe những lời anh nói, anh kéo Kiều Ân Ân vào phòng mà đóng chặt cửa lại, Kiều Ân Ân cô nhìn thấy liền níu áo lại nhìn anh vẻ sợ hãi nói.

“Anh, anh đừng chạm vào em đấy, bác, bác sĩ nói 3 tháng đầu không được làm bậy”

Anh nghe cô nói liền xoay người nhìn cô, quăng chiếc đầm ngủ cho cô mà nói.

“Tắm đi, ngủ thôi, tôi chẳng hứng thú với cô nữa nghe rõ chưa”

Cô chụp lấy cái khăn nhìn anh mà nhẹ gạt đầu, nhanh chân mà bước vào phòng tắm, cô vừa bước ra tay cầm khăn đang xoa lấy đầu, bước đến giường định mở miệng gọi anh nhưng anh đưa tay kéo mạnh làm cô ngã lăn xuống giường anh đưa tay ôm chặt cô nói.

“Đúng là, rất ấm áp đấy”

Cô nhẹ xoay người ngược khuôn mặt của cô để nhìn anh, đưa ngón tay gõ nhẹ mũi anh thì thầm nói.

“Ấm như thế thì hãy thường xuyên về nhà đi, Này, người anh bản lĩnh đấy, đi tắm nhanh đi”

“Ồn ào”

Anh vừa nói, đôi mắt nhắm khít lại tay thì ôm chặt lấy cô mà ngủ một giấc ngon lành đến sáng. Anh đã thức rất sớm, đã xuống nhà thường thức tách cà phê thơm phức, ngồi tựa người vào ghế tay cầm tách cà phê đưa lên miệng nhâm nhi. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng gọi thẳng vào cửa sổ, đi thẳng đến đôi mắt đang nhắm khít lại của cô, cô nhẹ đưa tay che lấy ánh nắng chậm rãi hí đôi mắt to tròn của cô lên rồi nhanh chóng tay ngồi dậy, cô liếc mắt nhìn xung quanh căn phòng vài giây lại đưa chân bước xuống giường, bước

đến tủ đồ lấy chiếc váy xòe màu cam nhạt dài ngang khuỷu chân mà thay vào, đưa tay chộp lấy cái băng cài tóc màu cam nhạt đeo vào, dặm nhẹ miếng son rồi xoay người đi xuống nhà. Cô chậm rãi bước xuống những bậc thang, giọng nói anh vang lên làm cô hoảng hốt nhanh xoay đầu nhìn lại anh, anh nhìn cô nhẹ cười nói.

“Lại đây”

Cô đứng im lặng vài giây nhìn anh, lại nhẹ cười, hai tay để sau lưng mà từng bước, bước gần anh nói.

“Anh không đi làm sao”

Anh chẳng quan tâm đến lời cô nói, đưa tay kéo lấy cô ngồi cạnh anh, cô hoảng hốt mà trừng to mắt nhìn anh, anh bỗng dừng đưa tay mà phẩy nhẹ, từ cửa một cô gái bước vào với cái chân váy đen, áo sơ mi trắng, tay cầm vài quyển sách bước vào cúi người nói.

“Chào buổi sáng Chủ Tịch, Phu Nhân ạ”

17. Chương 17

Kiều Ân Ân nghe lời cô gái nói liền đưa đôi mắt to tròn của cô để nhìn anh, anh nhìn cô vài giây nhanh đứng lên, bỏ đi khỏi phòng khách, cô gái tay ôm đồng sách chậm rãi bước đến để sách xuống bàn nhẹ nhàng ngồi trước mặt cô nói.

“Phu nhân, chủ tịch bảo tôi đến để dạy cho phu nhân học ạ”

Cô nghe thấy lời cô gái nói liền ngạc nhiên trở mắt nhìn cô gái, cô gái nhìn cô nhẹ cười đưa tay cầm lấy cuốn sách định mở ra nhưng lại bị cô chặn lại nói.

“Tôi, tôi không cần học đâu, chị về trước đi”

Cô gái vẫn không nghe lấy lời cô cứ im lặng mà lật sách để giảng dạy cho cô, cô thấy cô gái chẳng quan tâm đến cô liền thờ dài mà im lặng ngồi học. Cô học suốt mấy ngày liên tiếp, cảm thấy chán nên nghĩ ra cách để đuổi cô gái về, cô gái đang ngồi đọc sách cô liền đưa tay ôm bụng mà la lên.

“A, bụng tôi, bụng tôi đau quá”

Cô gái nghe cô la lên liền hoảng hốt mà nhanh bước đến cô, nhìn cô nói.

“Phu Nhân, phu nhân làm sao thế ạ”

“Bụng tôi đau, chị về trước đi hôm nay tôi không học được rồi”

Cô gái nghe thấy liền nhẹ gạt đầu, bước đến bàn gom sách lại mà ra về, cô thấy cô gái bước đi liền bật cười mà nhanh đứng lên nhún nhảy, cô không hay rằng anh đang đứng sau cô, tiếng ho nhẹ của anh làm cô hoảng hốt ngã xuống sàn, anh nhanh chạy lại đỡ cô mà nói.

“Cô bảo, cô đau bụng cơ mà”

Cô nghe anh nói liền liếc nhanh đôi mắt to tròn nhìn anh vài giây lại đưa tay ôm bụng mà la lên.

“A, bụng tôi đau lắm đấy”

Anh tay đang choàng vai cô liền nhanh rút lại mà đứng lên bỏ đi, anh rút tay nhanh làm cô ngã mạnh xuống sàn nhà, cô xoay đầu về mặt giận dữ nhìn theo bóng lưng anh đang mà đưa tay chóng nhanh dậy mà quát lớn.

“Nè, em đang có thai anh không thể nhẹ tay tí nào hả”

Anh nghe cô quát lớn chân đang đi bỗng dừng đứng lại, xoay người lại nhìn cô vài giây rồi đưa tay chỉ vào cô nói.

“Cô bảo cô đau bụng lắm mà, sao lại còn sức mà mắng tôi thế”

Những lời anh nói làm cô cứng đờ cả người chỉ biết đưa đôi mắt to tròn mà nhìn anh không chớp mắt, anh định đưa chân mà tiến gần lại cô nhưng Kiều Thanh Thanh từ phía sau chạy đến mà ôm chặt lấy tay anh cười cười nói nói, cô thấy liền tức giận mà đi thẳng đến anh xô mạnh anh qua một bên rồi bỏ lên phòng, Kiều Thanh Thanh liếc nhìn liền nhẹ cười nhìn anh nói.

“Anh Sở An, đêm nay qua ngủ cùng em đi, từ lúc em vào nhà đến giờ anh chẳng qua phòng em đấy”

Vẻ mặt lạnh lùng của anh chậm rãi xoay sang nhìn Kiều Thanh Thanh, anh rút mạnh tay lại làm Kiều Thanh Thanh ngã lặn xuống cầu thang, mà xoay người lên phòng. Cô đi lên phòng, bước đến bàn kéo ghế ngồi xuống vẻ mặt giận dữ mà lầm nhảm nói.

“Đúng là đồ mê gái, bộ em không đẹp sao, tại sao anh lại không mê em mà lại mê chị ta hả”

Anh vào nghe những lời cô nói liền nhẹ cười, chậm rãi tiến gần cô đưa hai tay đặt lên vai cô, làm cô hoảng hốt mà xoay người lại nhìn, thấy anh cô liền quát lớn.

“Nè, bỏ tay dơ bẩn của anh khỏi em đi, khi nào rửa sạch hả chạm vào em”

Cô nói xong liền xô tay anh khỏi cô mà nhanh đứng lên, dùng đôi mắt giận dữ để nhìn anh, anh nhìn cô vẻ trêu chọc nói.

“Cô đang ghen à”

“Ghen cái đầu anh í, tại em thấy,thấy chướng mắt nên nói thôi”

Anh nghe cô nói liền nhún vai nhẹ gạt đầu bước đến tủ mà lấy cái áo thun trắng cái quần thể thao ca rô rồi xoay người bỏ đi, cô nhìn thấy anh vừa mở cửa phòng liền nói.

“Đi đâu đấy”

“Qua phòng Kiều Thanh Thanh”

Anh xoay người lại nói rồi mở cửa bỏ đi, cô nghe thấy liền tức giận mà chạy nhanh đến lấy cái gối quăng mạnh về hướng cửa nói.

“Đi luôn đi, đừng về phòng này”

Anh chỉ nói vậy chứ đời nào mà bước chân qua phòng Kiều Thanh Thanh, anh cầm bộ đồ bước đến phòng làm việc của anh ngủ tạm một đêm, cô ngồi trên giường cũng chẳng yên cứ đứng ngồi không yên, cô thở dài mà nhanh chân bước đi mở cửa nhìn về hướng phòng Kiều Thanh Thanh đã tắt đèn mà đứng dậm chân mà vùng vẫy không lâu, đưa chân chậm rãi bước đến phòng Kiều Thanh Thanh mà đưa tai áp sát vào cửa vài giây, đột nhiên một bàn tay đặt nhẹ lên vai cô làm cô hoảng hốt mà xoay người lại, dì Lưu nhỏ giọng nói.

“Phu nhân, phu nhân nghe gì ở trong đấy vậy ạ”

“Tôi,tôi có nghe gì đâu”

Dì Lưu nghe cô ngập ngừng nói liền nhẹ cười, cô thấy dì Lưu cười liền nhanh xoay người bỏ đi, anh đứng trước cửa phòng tay khoanh trước ngực mà nhìn cô cười, cô liền đưa tay gỡ đầu về mặt xấu hổ chậm rãi bước lại anh xô nhẹ anh rồi đi thẳng vào phòng, anh cũng nhanh xoay người đi vào nhìn cô nói.

“Cô nghe được gì ở trong đấy, nói tôi nghe đi, tôi muốn nghe lắm này”

Anh cứ lèo đèo theo sau mà nói, cô đang đi liền đứng lại xoay người nhìn anh quát lớn.

“Nghe cái gì mà nghe, TRÁNH RA”

18. Chương 18

Cô xoay lại quát lớn làm anh hoảng hốt đứng đờ người nhìn cô, cô nhanh chân bước nhanh lại giường mà kéo chăn nằm xuống nhưng liếc mắt nhìn thấy anh đang tiến lại gần cô liền cầm lấy cái gối quàng mạnh về hướng anh nói lớn.

“Lại sofa ngủ đi”

Anh ôm lấy cái gối liếc mắt nhìn cô vài giây rồi xoay người bước đến sofa nằm, anh vừa nằm xuống liền giả bộ nhắm mắt, cô nhẹ nhàng ngược đầu lên nhìn anh vài giây rồi lại nằm xuống, ít lâu sau lại bật dậy đưa chân chậm rãi bước xuống kéo lấy cái chăn cầm lên tay bước đến đắp cho anh mà thì thầm nói.

“Chẳng phải nhỏ nhẹ một câu em sẽ bỏ qua đấy, tại sao cứ muốn hơn em hả, bây giờ phải ngủ ở sofa này”

Cô vừa nói vừa kéo chăn lên cho anh, bỗng dừng bàn tay của anh nắm chặt lấy tay của cô, cô hoảng hốt trở mắt nhìn anh, anh chậm rãi mở nhẹ mắt nhìn cô cười nhẹ nói.

“Nếu đã vậy, thì cho tôi lên giường ngủ cùng cô đi”

Cô nghe anh nói liền đưa tay đập mạnh vào ngực anh rồi nhanh xoay người bước đến giường nói.

“Đồ lừa gạt”

Anh liền bật dậy, chạy đến bước lên giường cạnh cô nói.

“Ồ, tôi lừa gạt cô cái gì hả”

“Thì, thì”

Cô cứ ấp úng chẳng ra lời, anh nhìn cô nhẹ cười rồi nhanh đưa tay kéo cô nằm xuống giường nói.

“Này, Này ngủ thôi bảo bối của tôi còn phải ngủ đấy”

Tần Thị

Anh bước vào công ty vừa nói tay vừa kéo nhẹ cái caravat, đôi chân đang đi bỗng dừng ngừng lại mà nhanh xoay người, chàng trai với bộ com lê đỏ đứng nhìn anh nhẹ cười hai tay bỏ vào túi quần nói.

“Em trai, lâu rồi không gặp”

Lời nói chàng trai kia làm vẻ mặt anh liền đổi sắc nhưng vài giây sau lại bật cười lớn bước đến ôm chặt lấy chàng trai kia nói.

“Hoanh nghênh, tôi chẳng phải em trai anh, xin anh hãy gọi tôi là Tần Sở An”

Anh nói xong, đang ôm chặt chàng trai liền nhanh buông ra xoay người bỏ đi chẳng quan tâm đến chàng trai, còn chàng trai thì lại nhẹ cười và đi theo anh đến phòng của anh. Anh bước vào nhanh đến bàn làm việc mở nhanh máy tính mà làm việc chàng trai kia chậm rãi bước vào ngồi trên ghế sofa chân gác lên bàn nói.

“Em trai à, 5 năm không gặp anh tưởng em đã thay đổi cách nhìn về anh nhưng hoàn toàn không lại càng tệ hơn lúc trước”

“Ồ, trong em rất khỏe đấy, nhưng ba mẹ,”

Chàng trai kia chưa nói hết lời thì tay đang đánh máy đột nhiên ngừng lại mà quát lớn.

“Dừng nhắc hai người họ trước tôi”

“Tại sao anh không nhắc được hả, họ là ba mẹ của chúng ta, là người sinh ra chúng ta”

Hai bàn tay anh từ từ nắm chặt lại, đứng lên bước đến đứng trước chàng trai mà nói.

“Hơ, sinh ra chúng ta, xin lỗi họ chỉ sinh ra anh, chứ không phải tôi, từ khi họ bỏ tôi bên đường thì tôi chẳng còn quan hệ gì với các người rồi”

Anh cứ mắng chửi trước chàng trai, chàng trai nhắm nhẹ mắt rồi chậm rãi đứng nhìn anh nói.

“Em muốn mắng chửi thì cứ tự nhiên, ok, anh sẽ đứng đây để em xả hết cơn giận”

“Tôi không có thời gian để đứng đây nói chuyện với anh, mời anh ra khỏi công ty tôi đi”

Chàng trai nghe anh nói liền nhắm nhắm mắt gạt đầu nhẹ, rồi xoay người bỏ đi chỉ bước được một bước thì lại xoay người nói rồi bỏ đi.

“Vài ngày nữa, bố mẹ về nước, bố mẹ rất nhớ em, nhớ đến đón bố mẹ đấy”

Chàng trai vừa xoay người đi, anh liền cầm lấy cái tách trà mà quăng mạnh xuống sàn mà la lớn.

“Khốn kiếp”

Tần Thị

Cô hôm nay đã bước xuống bếp làm thức ăn để đón anh, mãi mê làm chẳng hay biết rằng anh đã về, cô xoay người tay cầm đĩa rau đột nhiên hoảng hốt đến rơi cả đĩa nhanh chân chạy đến anh nói.

“Sở An, anh làm sao thế, Sở An”

Cơ thể anh toàn mùi rượu nồng nặc mùi rượu, tay cầm cái áo vest, chân thì loạng choạng mà đi vào, cô thấy anh liền choàng tay anh qua cổ mà dìu lên phòng, anh cứ luôn miệng lầm nhảm mà nói.

“Các người quay về làm gì, Tần Sở An tôi không cần sự yêu thương của các người”

“Sở An, tỉnh lại đi, uống miếng nước đi”

Anh cứ lầm nhảm mấy câu đấy, cô bước đến mà đỡ anh dậy đút nước cho anh, đột nhiên anh nắm chặt tay cô nói.

“Mẹ tại sao lại bỏ con hử, tại sao”

“Anh nói gì vậy, em là Kiều Ân Ân không phải mẹ anh”

Lời cô nói anh liền đưa mắt nhìn cô vài giây lại bật cười lớn, kéo cô mà ôm chặt vào lòng anh nói.

“Kiều Ân Ân, đừng bỏ anh, anh yêu em, anh yêu em nhiều lắm”

Cô nghe những lời anh trái tim bỗng dưng đập loạn xạ, nhanh đứng lên đỡ anh nằm xuống giường nhẹ nói.

“Được em không bỏ anh đâu”

Sáng đến, Kiều Ân Ân đã thức sớm làm bữa sáng cho anh để trên bàn, Kiều Thanh Thanh chẳng biết liêm sỉ mà lên vào phòng cầm lấy bữa sáng đến giường anh nhẹ nói.

“Anh Sở An, anh dậy ăn sáng đi”

Anh đưa tay xoa lấy thái dương mà bật dậy, nhìn Kiều Thanh Thanh rồi lại nhìn bữa sáng, Kiều Thanh Thanh nói.

“Hôm qua anh uống say, ngủ đến hôm nay, em chuẩn bị bữa sáng xong rồi anh ăn đi”

19. Chương 19

Anh đưa tay xoa nhẹ thái dương chậm rãi ngồi dậy, Kiều Thanh Thanh nhanh tay để bữa sáng xuống bàn, đưa tay định xoa bóp cho anh nhưng anh liền nắm tay cô lại nhẹ nói.

“Không cần cô, để bữa sáng xuống bàn rồi thì rút khỏi tôi đi”

Kiều Thanh Thanh nghe những lời anh nói liền liếc nhanh mắt nhìn anh vài giây, chóng tay đứng lên nói rồi bỏ khỏi phòng.

“Được, em để trên bàn anh ăn đi kéo nguội”

Kiều Thanh Thanh đã bỏ khỏi phòng anh liền bước nhanh xuống giường, đi vào phòng tắm rửa, anh bước ra tay cầm khăn lau đầu, Kiều Ân Ân cô trên tay cầm chiếc áo sơ mi đen nhẹ tay đẩy cửa bước vào nhìn thấy anh đã thức liền nói.

“Anh thức rồi à”

Anh nghe cô nói liền xoay người lại nhìn cô vài giây, cô cầm chiếc áo tiến gần anh đưa cho anh nhìn anh nói.

“Anh ăn sáng rồi à”

Cô xoay người đi đến tủ kéo lấy cái caravat, tay đang lấy liền dừng lại liếc mắt nhìn về hướng bàn rồi đưa mắt nhìn anh nói.

“Anh vẫn chưa ăn sáng sao”

“Cô quăng hết đi, tôi nhìn đến lại bị ám ảnh đấy”

Lời cô vừa nói thì anh lại phẩy tay mà bảo cô quăng hết bữa sáng đi, cô nhìn lại bữa sáng rồi nhanh đưa mắt nhìn anh nói.

“Này, anh không ăn thì bảo em đừng làm, anh có cần phải nói như thế không? ”

“Cô bảo bữa sáng là cô làm”

Anh nghe cô nói liền liếc mắt nhìn cô vài giây nhú mày nói, cô chẳng quan tâm đến anh mà nhanh xoay người cầm lấy bữa sáng, anh bước đến nắm lấy tay cô lại nói.

“Tôi hỏi, bữa sáng là cô làm sao”

“Không lẽ ma làm à”

Cô quát một câu lớn rồi bỏ đi khỏi phòng, vẻ mặt khó chịu của anh lại hiện rõ trên khuôn mặt, bỗng dừng một tiếng chuông điện thoại reo lên làm anh hoảng hốt mà nhanh xoay người cầm lấy cái điện thoại nghe, nhưng vẻ mặt khó chịu của anh lại tồi tệ hơn khi đầu dây bên kia nói.

(Con trai, là mẹ đây, mẹ vui lắm vì mẹ sắp được gặp con rồi, mẹ rất nhớ con đấy).

Tay anh đang cầm chiếc điện thoại từ từ nắm chặt lấy, rồi quăng mạnh xuống sàn nhà, vẻ giận dữ của anh làm cô đứng ngoài phải run cả người vì sợ hãi, cô nuốt nhẹ nước bọt chậm rãi đưa chân bước vào tiến gần anh nhẹ nói.

“Anh, anh bị sao thế”

Anh chẳng quan tâm đến lời cô nói, cầm lấy cái áo vest mà xoay người bỏ khỏi nhà, cô liếc nhẹ đôi mắt nhìn chiếc điện thoại đang vỡ nát dưới sàn rồi nhanh chân đi xuống bếp, cô bước đến dì Lưu nói.

“Dì ơi, dì biết tại sao Sở An tức giận như thế không ạ”

“Từ trước đến giờ chỉ có hai lần thiếu gia tức giận như thế thôi”

Lời cô vừa xong thì Dì Lưu liếc mắt nhìn hướng cửa rồi lại quay lại với công việc vừa làm mà nói, cô nghe dì Lưu nói thế liền nhanh nói.

“Lần thứ nhất là gì ạ”

“Là anh trai chủ tịch về nước, còn hiện tại là lần thứ hai thiếu gia tức giận”

Lời dì Lưu vừa nói làm cô nghe liền nhanh liếc mắt nhìn dì Lưu vài giây chậm rãi nói.

“Anh trai, Sở An có anh trai sao”

Lời cô lẩm nhẩm trong miệng làm dì Lưu, tay đang rửa rau liền ngừng lại ngược mặt lên nhìn cô nói.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân không biết anh trai Thiếu gia sao”

“Sở An, chẳng nói gì với tôi”

Cô nghe lời dì Lưu nói liền nhanh xoay người đưa mắt nhìn dì Lưu nói, dì Lưu lau tay vào miếng tạp dề đeo trên người rồi nắm lấy tay cô kéo lại ghế ngồi nói.

“Anh trai của Thiếu Gia tên là Tần Sở Nam, là người nắm giữ các công ty lớn trong và ngoài nước, từ nhỏ được bà chủ và ông chủ giao toàn bộ quyền hành, còn thiếu gia luôn bị ông chủ và bà chủ mắng chửi nên thiếu gia rất ghét hai người họ, khi thiếu gia 15 tuổi cũng tại anh trai của thiếu gia bị đuổi khỏi nhà, tôi thấy tội nghiệp nên bỏ khỏi nhà để theo chăm sóc cho thiếu gia”

Những lời dì Lưu nói với cô đều bị Kiều Thanh Thanh đứng bên ngoài nghe tất cả, vẻ mặt Kiều Thanh Thanh từ từ nhú lại nói.

“Tần Sở An có anh trai oai vậy sao”

Kiều Thanh Thanh cô đứng lẩm nhẩm không lâu lại xoay người bỏ đi lên phòng, Kiều Ân Ân ngồi im lặng ở ghế hồi lâu rồi nhẹ nhàng đứng lên định bước lên phòng, đột nhiên tiếng xe ô tô ngừng lại cô nhanh liếc mắt nhìn, cánh cửa nhẹ mở ra một người phụ nữ bước ra đưa tay kéo cái kính trên khuôn mặt xuống liếc mắt nhìn xung quanh vài giây rồi đưa chân bước vào, Kiều Ân Ân đứng ngay người vì tiếng chuông cửa vang lên làm cô hoảng hốt định chạy ra mở cửa nhưng dì Lưu đã bước đi trước, dì Lưu mở cửa hai mắt trừng to áp úng nói.

” Bà, bà, bà chủ”

Người phụ nữ liếc mắt nhìn dì Lưu nhanh đưa ngón tay đặt lên miệng, nhẹ lắc đầu, Kiều Ân Ân cô thấy dì Lưu ra chẳng thấy vào nên bước ra nhìn dì Lưu nói.

“Dì Lưu, dì làm gì lâu thế”

Câu nói cô làm người phụ nữ nhanh đưa mắt nhìn từ đầu đến chân cô vài giây rồi đưa chân bước vào, cô chẳng biết đó là mẹ chồng cô nên chạy theo mà nói.

“Này, bác tìm ai thế, đây là nhà cháu bác không thể tự nhiên như thế được ạ”

20. Chương 20

Người phụ nữ nghe cô nói nhưng vẫn giả vờ không nghe cứ đi lại xung quanh nhà rồi lại bước đến ghế sofa ngồi xuống, ánh mắt người phụ nữ chỉ vừa liếc nhìn Kiều Ân Ân cô chưa lâu lại liếc nhìn về hướng Kiều Thanh Thanh đang la hét.

“Bà già, bà biết mấy giờ không, đến giờ chẳng đem bữa sáng lên cho tôi hả”

Kiều Thanh Thanh bỗng dưng im miệng khi thấy người phụ nữ đang liếc mắt nhìn, Kiều Thanh Thanh đưa mắt nhìn người phụ nữ không lâu đưa tay đến mái tóc đang xoa khoanh tay trước ngực mà chậm rãi bước xuống nói.

“Này, bà là ai thế, bà nhìn đủ chưa, từ trước đến giờ bà đã nhìn thấy con gái bao giờ chưa”

“Lại đây”

Người phụ nữ đưa tay phẩy nhẹ ra lệnh cho Kiều Thanh Thanh rồi nói, Kiều Thanh Thanh liếc mắt nhìn người phụ nữ ngênh ngang nói.

“Bà nghĩ bà là ai mà dám dùng cái lệnh đó mà kêu tôi hả”

Người phụ nữ để nhẹ cái kính xuống bàn, rồi nhẹ nhàng đứng lên bước chậm rãi lại Kiều Thanh Thanh liếc mắt nhìn từng chi tiết trên khuôn mặt Kiều Thanh Thanh vài giây bỗng dưng đưa tay mà tán mạnh vào mặt cô nói.

“Hỗn xược, cô là con gái nhà ai, tại sao chẳng biết lễ phép thế hả, dù con chó cũng biết cúi đầu mà chào đấy”

Kiều Ân Ân hoảng hốt tay bịt miệng mắt mở to mà nhìn người phụ nữ, Kiều Thanh Thanh tức giận vì cái tát và lời người phụ nữ vừa nói mà chùng mắt nhìn người phụ nữ vài giây đưa tay định tát lại người phụ nữ nhưng lại bị người phụ nữ bắt được nắm chặt tay cô lại nói.

“Đúng là một đứa hỗn xược, đến khi cô biết tôi là ai, thì hãy cúi đầu mà nhận lỗi với đây”

Người phụ nữ nói xong liền xô Kiều Thanh Thanh mạnh xuống sàn nhà, xoay người bước lại ghế ngồi đưa tay chỉ vào Kiều Ân Ân nhẹ nói.

“Đứng ngay ra đó làm gì, mau lấy nước cho tôi rửa tay đi, bẩn hết cả tay tôi rồi”

“Được, được ạ”

Kiều Ân Ân vừa nói vừa gạt đầu mà nhanh đi vào bếp lấy xô nước mang ra để trước mặt người phụ nữ, người phụ nữ liếc mắt nhìn Kiều Ân Ân nói.

“Đứng đó làm gì, cô chưa từng phục vụ mẹ chồng sao, nếu chưa thì hãy tập dần đi”

Kiều Ân Ân nhìn người phụ nữ nhẹ cười, chậm rãi bước đến ngồi bệt xuống đất nhúng khăn mà lau tay cho người phụ nữ, cô nhìn người phụ nữ cười nói.

“Bác ơi, có phải bác là người nhà của anh Sở An không ạ, nếu là người nhà vậy bác có biết mẹ của anh Sở An không ạ”

Lời nói của Kiều Ân Ân cô thốt lên làm người phụ nữ nhanh rút tay lại, im lặng vài giây, cô thấy thế liền nói.

“Không sao ạ, bác không nói cũng không sao ạ, vậy bác cho con biết bác là ai đi”

Người phụ nữ liền nhẹ cười đưa tay gõ nhẹ lên đầu cô nói.

“Đến khi Tần Sở An về, thì con sẽ biết ta là ai, nào đến con giới thiệu cho ta biết con là ai đi”

“Con hả, con là Kiều Ân Ân là vợ của anh Sở An ạ, bác gọi con là Ân Ân được rồi”

Cô tươi cười nhìn người phụ nữ nói, lời cô nói làm người phụ nữ liền liếc mắt nhìn cô, người phụ nữ nhàu mày nói.

“Con bé hỗn xược hồi này là ai?”

“Chị ấy đã ngủ cùng với anh Sở An, nên chị ấy đã dọn về nhà ở ạ”

Cô vừa nói vừa xụ mặt xuống, người phụ nữ nhìn vẻ mặt cô xụ xuống liền nói lớn.

“Có vợ ngoan ngoãn, xinh đẹp lại còn rước vợ bé về nữa sao”

Người phụ nữ vừa nói xong, tiếng xe ô tô ngừng lại, Kiều Ân Ân liền đưa mắt nhìn lại nhẹ cười nói.

“Là Anh Sở An”

Cô nhanh chân mà chạy ra đón anh, anh thấy cô vui vẻ đứng đón anh liền liếc mắt nhìn nói.

“Cô làm gì thế”

“Hôm nay, có người nhà của anh đến tại sao lại không nói cho em biết để em chuẩn bị đồ”

Lời cô nói, anh liền nhàu mày nhìn cô vài giây rồi nhanh chân chạy vào, người phụ nữ vừa thấy anh liền nhanh đứng lên chạy ôm chặt lấy anh vừa khóc vừa nói.

“Con trai, mẹ nhớ con lắm, nhớ con nhiều lắm, con lớn rồi, lại còn rất đẹp trai nữa”

Người phụ nữ cứ ôm chặt anh vừa khóc vừa nói, anh hai bàn tay từ từ nắm chặt nước mắt từ từ rơi xuống, anh đưa tay xô mạnh người phụ nữ mà quát lớn.

“Đừng chạm vào tôi”

Kiều Ân Ân hoảng hốt khi anh quát lớn lên, cô chạy nhanh đỡ người phụ nữ ngồi dậy, nhìn anh mà nói.

“Anh làm gì thế, có chuyện gì từ từ nói, anh xô bác té rồi này”

Người phụ nữ nhanh đứng lên nắm chặt lấy tay anh mà vừa khóc vừa nói.

“Mẹ xin lỗi mà, xin lỗi vì mẹ đã bỏ con mà đi, mẹ muốn tốt cho con thôi, suốt 10 năm qua mẹ luôn tìm kiếm tin con nhưng chẳng tìm được, nhưng nhờ anh con, anh con đã tìm được và nói với mẹ, khi mẹ nghe được rất vui mà nhanh chóng quay về nước để gặp con”

Những lời người phụ nữ nói Kiều Ân Ân nghe được liền ngạc nhiên và biết người phụ nữ là mẹ của anh, anh rút nhanh tay lại gạt bỏ nước mắt nói mà xoay người bỏ đi.

“Bà gặp tôi rồi thì đi đi, tôi không nghênh đón bà”

21. Chương 21

Người phụ nữ nghe lời anh nói hai tay đang nắm chặt tay anh liền buông thả mà quy xuống sàn nhà khóc thét lên, Kiều Ân Ân cô liếc nhìn anh rồi nhanh chạy lại đỡ người phụ nữ lên nói.

“Mẹ, anh Sở An không phải là người tuyệt tình như vậy đâu, con dìu mẹ lên phòng nghỉ ngơi đã, còn chuyện còn lại con sẽ khuyên anh Sở An cho mẹ”

Người phụ nữ nghe cô nói liền gạt đầu nhẹ, Kiều Ân Ân cô dìu người phụ nữ lên phòng nằm nghỉ ngơi, kéo chăn đắp cho người phụ nữ rồi nhanh khỏi phòng, cô đứng trước cửa phòng hít một hơi dài rồi thở ra, đưa tay đẩy cửa bước vào, cô liếc mắt nhìn anh đang ngồi tựa vào cạnh giường mà khóc cô chậm rãi bước đến, anh thấy cô liền gạt bỏ nước mắt, cô chậm rãi ngồi xuống cạnh anh nói.

“Em biết anh rất thương bà ấy, nhưng lại cố tỏ ra căm ghét, ban nãy bà ấy đã giải thích nhưng anh lại không nghe, không phải bà ấy không yêu thương anh mà là bất đắc dĩ nên mới bỏ anh lại một mình mà thôi”

“Bất đắc dĩ sao, tại sao bà ấy lại nhẫn tâm mà bỏ tôi lại một mình trước thời tiết lạnh buốt như thế”

Kiều Ân Ân cô nghe anh nói liền im lặng vài giây, chóng tay đứng lên bước đến tủ đựng rượu đưa tay mở cửa mà lấy nhanh một chai và hai cái ly mang đến ngồi trước mặt anh tay rót rượu miệng nói.

“Không phải, có chuyện gì buồn anh đều ra ngoài để uống rượu sao, này anh uống uống để quên đi chuyện buồn, nếu anh chán em là người uống cùng anh, ngồi đây cùng anh và nghe anh tâm sự”

Kiều Ân Ân cô nói xong liền đưa ly rượu đã rót đưa cho anh, cầm nhanh ly tiếp mà rót đầy ly đưa trước mặt anh nói.

“Uống thôi”

Anh liếc mắt nhìn cô vài giây rồi đưa tay nắm chặt lấy ly rượu cô đang cầm mà dứt lại đặt xuống sàn nói.

“Cô không được uống”

“Anh cũng biết là em đang mang thai không thể uống sao”

Cô thấy anh dứt lại ly rượu liền nhẹ cười nhìn anh nói, anh tay cầm ly rượu mà uống cạn ly, đưa tay cầm chai rượu định rót tiếp nhưng tay cô chặn lại nói.

“Anh uống đi, em ngồi đây rót rượu cho anh”

Sáng hôm sau

Kiều Ân Ân cô cố tỉnh dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho mọi người, người phụ nữ từ phòng bước xuống nghe tiếng lộp cộp trong bếp liền nhanh chân bước vào, Kiều Ân Ân liếc mắt nhìn thấy liền nhẹ cười nói.

“Mẹ, mẹ dậy rồi à, sao mẹ không ngủ thêm lát nữa”

“Mẹ quen dậy sớm rồi, sao con không bảo dì Lưu làm hả, 3 tháng đầu khi mang thai không được động đến dao kéo”

Người phụ nữ nhanh bước đến nắm lấy tay cô mà nói, cô nghe những lời người phụ nữ nói liền buông cây dao xuống nhanh xoay người nắm lấy tay người phụ nữ nói.

“Mẹ, sao mẹ biết con đang mang thai”

”Con tưởng ta là trẻ con sao, ta đã sinh hai đứa con rồi đấy, con trong con kìa gầy gò, sanh sao nhìn sơ qua đã biết ngay rồi”

Kiều Ân Ân cô nghe người phụ nữ nói liền nhẹ cười, anh bước vào nhìn thấy người phụ nữ liền nhanh xoay người nhưng cô lại chạy đến nắm tay anh lại nói.

“Anh đi đâu thế, quay lại ăn sáng đi”

Kiều Ân Ân cô nói xong kéo nhanh anh lại bàn ngồi, cô bước đến kéo người phụ nữ lại ngồi gần anh, người phụ nữ nhìn anh chậm rãi nói.

“Con, con ăn nhiều vào, mẹ thấy con gầy đi”

Anh vẫn không quan tâm đến người phụ nữ nói gì cứ cúi đầu mà ăn, cô liếc nhìn anh vài giây đưa tay lấy người anh nói.

“Mẹ đang nói chuyện với anh, anh cũng nên trả lời đi chứ”

Lời cô nói xong anh liền đứng lên kéo lấy cái áo rồi quay lưng bỏ đi, người phụ nữ liếc nhìn anh rồi lại liếc mắt xuống bàn, cô nhìn người phụ nữ nói.

“Qua vài ngày anh Sở An sẽ không như vậy nữa đâu”

Người phụ nữ nhìn nhẹ cô rồi gặt đầu cúi đầu xuống bàn tiếp tục dùng bữa sáng, chỉ được vài giây tiếng bước chân bước vào, Kiều Ân Ân cô nhanh mắt liếc nhìn nhưng lại xoay chỗ khác chẳng để ý đến, Kiều Thanh Thanh từ cửa bước vào tay cầm hộp quà được gói tỉ mỉ đem đến để trước mặt người phụ nữ nói.

“Mẹ, con xin lỗi, con không biết là mẹ nên vô lễ, xin mẹ tha lỗi cho con ”.

Kiều Thanh Thanh vừa nói xong thì ánh mắt người phụ nữ nhanh liếc lên nhìn cô vài giây lại bật cười lớn nói.

“Nếu cô không biết tôi thì cô lại vô lễ với tôi nữa sao, hoizz, món quà này cầm lên đi tôi không dám nhận”

Kiều Thanh Thanh nghe những lời người phụ nữ nói liền tức giận nhưng lại kiềm chế lại, xoay khuôn mặt sang nhìn người phụ nữ nở nụ cười tươi nói tiếp.

“Mẹ, mẹ nhận đi dù trước hay sau thì con cũng thành con dâu của mẹ thôi”

“Xin lỗi, tôi không có con dâu như cô”

Người phụ nữ ngắt nhanh lời của Kiều Thanh Thanh làm Kiều Thanh Thanh càng giận dữ hơn, cô chẳng nói thêm lời nào mà cầm nhanh hộp quà xoay người bỏ đi, vừa đi tay nhò nát hộp quà nói.

“Bà già khó ưa, đợi tôi quyền rũ được con trai bà, tôi cho bà biết thế nào là đấ tội với bốn tiểu thư”

22. Chương 22

Kiều Thanh Thanh đi thẳng vào phòng khép chặt cửa lại, suốt ngày hôm nay chẳng bước khỏi phòng, nhưng vì một người Kiều Thanh Thanh liền lấy đồ ăn mặc đẹp vào, trang điểm nhẹ bước xuống nhà, phía trước cô chính là cậu cả Tần gia đó là Tần Sở Nam cô đưa mắt nhìn Sở Nam chậm rãi đưa chân dụi dụi bước đến, ôm nhẹ tay Sở Nam nói.

“Anh rất giống Sở An đấy”

Tần Sở Nam nhếch môi cười, chậm rãi liếc mắt nhìn Kiều Thanh Thanh cô vài giây nhẹ rút tay lại nói.

“Giống ngoại hình,nhưng chẳng giống tính cách”.

Kiều Thanh Thanh liền liếc nhanh mắt nhìn Tần Sở Nam, anh bật cười xoay người bước đến sofa ngồi chân chấp chéo lại, đưa đôi mắt nhìn thẳng vào Kiều Thanh Thanh không lâu nói tiếp.

“Cô là Kiều Thanh Thanh, trong xinh đẹp, quyến rũ thế này tại sao lại hạ mình làm vợ lẽ của em trai tôi hả?”.

Kiều Thanh Thanh vẫn im lặng liếc mắt nhìn Tần Sở An vài giây lại nhẹ cười, đưa chân chậm rãi bước gần lại anh nói.

“Em và Sở An chưa kết hôn, nên không gọi là vợ lẽ được, với lại anh ấy chẳng chạm vào em dù một sợi tóc”.

Tần Sở Nam vẫn bật cười lớn, nhẹ lắc đầu, Kiều Thanh Thanh chẳng biết xấu hổ mà tiến gần lại anh choàng tay qua cổ anh chậm rãi thả thỏ bên tai anh nói.

“Em,rất,thích,anh”

Kiều Thanh Thanh nói xong liền đứng lên xoay người bước lên phòng, người phụ nữ từ trên lầu bước xuống nhìn thấy liền nhanh chân bước xuống, tiến gần lại Tần Sở Nam anh nói.

“Này,con không được qua lại với nó, nó là hồ ly đấy”.

Tần Sở Nam nghe thấy liền bật cười, nhanh đứng lên, bước đến kéo người phụ nữ ngồi xuống ghế, cười nói.

“Mẹ yên tâm,con trai mẹ là ai hả? Con phân biệt được người và hồ ly đấy mẹ à”.

Kiều Ân Ân từ bếp bước ra,tay cầm đĩa bánh quế vừa đi vừa ngửi mùi bánh thơm phức nói.

“Mẹ ơi,con biết mẹ thích bánh quế nên hôm nay con làm cho mẹ này”.

Kiều Ân Ân cô bước đến bàn, đôi mắt mở to tròn khi nhìn thấy Tần Sở Nam vài giây, Tần Sở Nam nhìn cô nhẹ cười, cô liền nói lớn.

“Anh đến nhà tôi làm gì, không lẽ đòi lại tiền điện thoại”.

Người phụ nữ liền xoay đầu lại nhìn Kiều Ân Ân, Kiều Ân Ân đặt nhanh đĩa bánh xuống bàn trừng mắt nhìn anh nói.

“Anh mặt dày thật đấy, tìm đến tận nhà ấy,hôm đó là anh tâm vào tôi không phải tôi nên,,”

Kiều Ân Ân cô chưa nói xong liền ngừng lại,vì bàn tay người phụ nữ nắm tay cô lại nói.

“Ân Ân, con biết Sở Nam rồi sao”.

“Mẹ biết anh ta sao”.

“Nó là anh trai của Sở An đấy”.

Người phụ nữ nhanh gạt đầu, nhẹ cười nói. Kiều Ân Ân ngạc nhiên đến mở to mắt nhìn Tần Sở Nam vài giây liền cúi đầu nói.

“Anh Sở Nam, em xin lỗi, em không biết ngày hôm đó là anh, nên, nên hơi nặng lời ạ”.

Tần Sở Nam cười lớn,nhìn cô đưa tay phẩy nhẹ nói lớn.

“Không sao,không sao, anh không để bụng những chuyện nhỏ bé thế đâu”.

Tần Sở Nam vừa nói dứt câu thì Kiều Ân Ân bỗng đứng dùng tay ôm bụng, vẻ mặt tái nhợt, đỏ đầy mồ hôi, người phụ nữ nhìn thấy liền nhanh đứng lên ôm chặt lấy cô, cô từ từ quy xuống sàn nhà mà la hét lên.

“Bụng con,bụng con đau quá”.

“Ân Ân,con sao thế”.

Người phụ nữ hoảng hốt ôm chặt cô nói, vài giây sau dưới sàn nhà máu từ từ lang khắp sàn, người phụ nữ nhìn thấy liền la hét.

“Sở Nam gọi cấp cứu nhanh đi”.

Phòng cấp cứu

Bác sĩ và y tá đã đẩy Kiều Ân Ân vào phòng cấp cứu, còn người phụ nữ và Tần Sở Nam đứng ngoài không yên ở cửa phòng, vài giây Tần Sở An từ xa chạy vào, vừa chạy vào đã quát mắng.

“Các người ở nhà để làm gì mà không trông nổi vợ tôi hả?”

Lời anh vừa nói xong, cánh cửa phòng cấp cứu mở tung ra, Tần Sở An nhanh chân chạy đến lấy người bác sĩ nói.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi, còn con tôi”

“Các người là người nhà của cô ấy sao?, để cô ấy uống thuốc phá thai trong khi cái thai được 3 tháng rồi như vậy rất nguy hiểm, chúng tôi cần phải phẫu thuật lấy đứa bé càng sớm càng tốt”.

Lời bác sĩ nói làm anh và mọi người phải hoảng hốt, người phụ nữ liền bước đến lay người bác sĩ nói.

“Bác sĩ, vậy đứa bé”.

Bác sĩ lắc đầu, nhanh xoay người bỏ đi, từ phòng các y tá đang đẩy Kiều Ân Ân vào phòng để phẫu thuật. Kiều Thanh Thanh ngồi dựa vào ghế tay cầm tách trà gửi nhẹ đưa lên môi uống, tay cầm điện thoại vừa uống vừa nói.

“Haha, mẹ ơi, con gái mẹ thông minh chưa, một phát đã tiêu diệt được hai cái gai rồi ạ, Rồi rồi ạ, chẳng ai biết là con đã làm, bây giờ bọn họ chỉ quan tâm đến con nhỏ ngu ấy thôi”.

Phòng bệnh 5794

Kiều Ân Ân cô nằm im lặng trên giường bệnh, tay đang tiêm nước biển, đôi mắt cô từ từ mở nhẹ, đôi tay yếu ớt từ đặt nhẹ lên bụng, bỗng đứng cô ngồi dậy hoảng loạn nói.

“Con, con của con đâu rồi”.

Tần Sở An bước nhanh đến nắm lấy tay cô, còn người phụ nữ vuốt ve trên khuôn mặt cô nhìn cô im lặng, cô liền quay sang Sở An nói.

“Con của em vẫn còn không? ”.

Tần Sở An nắm chặt tay cô, nhẹ lắc đầu, Kiều Ân Ân liền rút nhanh tay lại, bật khóc lớn, hoảng loạn mà nói.

“Không phải, không phải anh gạt em, con em vẫn còn mà, anh gạt em”.

Tần Sở An nhìn thấy cô hoảng loạn như một người điên liền ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nói.

“Em mới phẫu thuật, nằm nghỉ trước đi, đừng cử động sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe”.

“Em không quan tâm, trả con lại cho em, trả lại cho em đi mà, trả lại đi”.

Kiều Ân Ân cô la hét như người điên, chẳng màng quan tâm đến lời anh nói mà cứ la hét trong lúc hoảng loạn.

23. Chương 23

Kiều Ân Ân cô đưa tay rút nhanh tiêm đang tiêm vào mu bàn tay bước nhanh xuống giường trong vẻ hoảng loạn, cô chỉ vừa đưa chân bỗng đứng ngất xỉu nằm lẳng xuống sàn, Tần Sở An bước nhanh lại bế cô lên giường, trong lúc hôn mê cô lại liên tục nói “Trả con lại cho em, trả con lại cho em”. Cô bỗng đứng mở to đôi mắt nằm im lặng trên giường chẳng động tĩnh rồi lại bật khóc trong đau khổ.

Tần Sở An thấy cô đang khóc liền đứng lên bước lại cô nhưng lại bị bàn tay người phụ nữ nắm giữ lại nói “Để cho nó khóc, sẽ bớt đau đớn hơn”. Anh nghe người phụ nữ nói liền ngồi xuống.

1 tiếng sau

Cô đã ngừng khóc, cuốn người nằm im lặng trên giường, chẳng nói chuyện với ai, Tần Sở An anh từ cửa bước vào tay cầm hộp cháo chậm rãi tiến gần cô nói “Để anh đỡ em ngồi dậy ăn cháo”.

Tần Sở An anh để hộp cháo lên bàn, bước gần lại cô đưa tay đỡ cô ngồi dậy, cô liền ngồi dậy ôm chặt lấy anh khóc nói “Là em hại con,do em uống ly sữa nên,,” Cô chưa nói hết câu đã khóc lớn lên chẳng nói được lời nào, anh đỡ cô dựa vào giường đưa tay cầm hộp cháo khuấy đều đưa đến miệng cô nói “Ngoan nào, ăn hết hộp cháo này lấy lại sức khỏe,em phải khỏe mạnh để sinh con cho anh thật nhiều cô bé, cậu bé nữa phải không?,”

Kiều Ân Ân cô vẫn im lặng mà chẳng quan tâm đến lời anh nói, Tần Sở An liếc mắt nhìn cô vài giây nói “Em không ăn,anh sẽ đi về bỏ em lại một mình đấy”. Cô vẫn im lặng mà chẳng màng đến anh,anh đặt mạnh hộp cháo lên bàn đứng lên bỏ khỏi phòng bệnh.

Kiều Thanh Thanh ngồi trước gương, đôi mắt chăm chú nhìn thẳng vào vài giây lại lẩm nhẩm nói “Tần Sở Nam tên đó đúng là có đề phòng, mình dùng mọi cách chẳng lay chuyển gì tên đó phải dùng cách khác thôi”. Lời cô vừa xong tiếng chuông điện thoại vang lên cô liền bật máy, đầu dây bên kia liền quát lớn “Đồ con ngu,mày quỵến rũ làm chi thằng anh nó,mày đã giải quyết được con Ân Ân còn trừ khử đứa con nó rồi, thì nhân lúc này mày làm sao để có thai đi,thế nào một nữa gia sản cũng thuộc về mày”.

Kiều Thanh Thanh nghe những lời bà Kiều nói liền im lặng vài giây ngắt điện thoại, nhìn vào kính nhẹ cười nói “Mẹ nói đúng, nếu không thành chẳng phải mất tất cả sao”.

Tần Sở An đưa Kiều Ân Ân về nhà,về mặt cô mệt mỏi chẳng tí sắc nào,Kiều Thanh Thanh từ lầu bước xuống, liếc nhẹ Kiều Ân Ân cười nhanh chân bước đến, ôm lấy tay Sở An nói “Mấy nay,em nhớ anh lắm đấy,con cũng nhớ anh nữa ạ”. Cô vừa nói xong liền liếc nhẹ nhìn Sở An, Sở An nghe thấy liền cau mày nhìn cô nói “Cô nói gì?”.

Kiều Thanh Thanh liền nhẹ cười, đưa tay xoa xoa bụng dịu dàng nói “Anh còn hỏi,thì em đang mang con của anh đấy”. Kiều Ân Ân cô nghe thấy liền rút nhanh tay lại, chẳng nói lời nào mà xoay người bỏ lên phòng, Tần Sở An thấy vậy liền chạy theo cô, cô cứ đi mà chẳng quay lại, cô bước vào bàn hai tay ôm đầu mà khóc thét lên,Sở An anh bước đến nhìn cô nói “Em sao thế, chúng ta có thể sinh nhiều đứa hơn nữa mà, em đừng nghĩ gì cả,đừng khóc mà anh đau đấy”.

Kiều Ân Ân nghe anh nói liền đưa tay gạt nhanh nước mắt, chóng tay đứng lên bước lại giường nằm nói rồi nhắm mắt lại chẳng để anh nói “Kiều Thanh Thanh đang có thai anh đi chăm sóc chị ta đi, em mệt rồi”. Anh chưa kịp mở miệng nói thì cô đã nhắm nhanh mắt lại, anh đành bước khỏi phòng cho cô nghỉ ngơi, anh đưa tay kéo cửa lại thì Kiều Thanh Thanh từ sau ôm lấy tay anh nói lớn “Anh à,về phòng đi,con nó muốn ở cạnh bố đấy”.

Kiều Ân Ân nghe những lời Kiều Thanh Thanh nói liền mở nhanh mắt, bước chậm rãi xuống giường cô bước đến tấm cửa cô và Kiều Thanh Thanh chụp cùng bố mẹ đưa tay đưa mạnh xuống sàn quát lớn “Aaaaa”. Cô từ từ quỵ xuống sàn mà khóc lớn lên.

3 ngày sau

Cô ở trong phòng suốt 3 ngày nay chẳng rời khỏi phòng, hôm nay cô bình tĩnh mới bước xuống phòng, cô chậm rãi bước đến cửa bếp,sắc mặt tái nhợt nhìn mọi người vài giây nói “Để tôi phụ mọi người”. Mọi người thấy cô liền chạy đến kéo xuống ghế nói “Thiếu Phu Nhân cô không khỏe lên phòng nghỉ ngơi đi”.

Cô nhìn mọi người nhẹ cười nói “Không sao,tôi nằm hoài cũng mệt,cho tôi phụ mọi người đi”. Cô nói xong liền chóng tay đứng lên, bước đến bếp phụ nấu ăn, Kiều Thanh Thanh tay khoanh trước ngực,tay xoa bụng bước thẳng vào bếp cao giọng nói “Hơizz, Kiều Ân Ân tôi muốn ăn canh gà ác hầm cô nấu nhanh đi”. Kiều Ân Ân cô vẫn im lặng không trả lời, Kiều Thanh Thanh liền bước gần cô nói tiếp “Chẳng phải nhốt trong phòng, rồi bị cầm,điếc rồi không? Tôi đang mang thai cháu của Tần gia nếu sảy ra chuyện gì với nó thì cô không yên ổn đâu”.

Kiều Ân Ân nghe thấy liền ngừng tay, xoay nhẹ người về hướng Kiều Thanh Thanh nói “Chẳng phải chị có tai, có chân, sao không tự đi nấu,người mang thai vận động nhiều mới tốt cho đứa bé đó”. Kiều Thanh Thanh

liền trừng mắt nhìn Ân Ân đưa tay định tát Ân Ân nhưng liếc thấy Sở An liền tự ngã xuống mà khóc thét lên “Anh Sở An, Ân Ân đánh em kia, em đang mang thai con của anh, cô ta ranh ghét nên ra tay đánh em kia”.

24. Chương 24

Tần Sở An đứng nhìn Kiều Thanh Thanh vài giây, mới bước chân tiến gần lại cô, cô nhìn thấy anh liền khóc lớn hơn, anh đứng trước cô liếc mắt nhìn cô, cô nhìn anh liền nói “Anh Sở An, anh giải quyết cô ta, cô ta đánh em đây, anh không được bỏ qua, lỡ con anh có bị gì em không để yên đâu”.

Tần Sở An, tay đang để trong túi liền bỏ ra, chậm rãi đưa bàn tay về hướng Kiều Thanh Thanh, Kiều Thanh Thanh cô thấy anh đưa tay về hướng cô, cô liền đắc ý nhẹ cười đưa tay ra nắm lấy tay anh, nhưng anh liền rút nhanh lại nhìn cô nói “Cô tự ngã, thì tự đứng lên đi”.

Kiều Thanh Thanh liền trừng mắt nhìn anh vài giây, lại khóc thét lên nói “Là cô ta đánh em ngã, anh đừng có mà bênh vực cô ta, em không biết anh đòi công bằng lại cho em đi”. Tần Sở An vẫn bình thản mà nhìn cô, chẳng quan tâm lời cô nói tí nào, anh liền xoay người về Kiều Ân Ân đưa tay lên mặt cô dịu dàng nói “Sắc mặt em tái nhợt, đã chưa khỏe xuống bếp để làm gì, để anh dìu em lên phòng”.

Kiều Ân Ân nhìn anh vài giây, đưa tay kéo tay anh xuống, xoay người đi nói “Em không sao, dìu chị ta lên phòng đi”. Tần Sở An nghe thấy im lặng vài giây xoay người đưa tay dìu Kiều Thanh Thanh đứng lên, Kiều Thanh Thanh liền ngã vào lòng anh nói “Sở An em đi không nổi, anh bế em đi”.

Anh liếc nhìn cô rồi bế cô lên phòng.

Kiều Ân Ân cô tay cầm hộp thức ăn định mang vào tủ, nhưng chưa bước đến đã làm đổ, đồ ăn rơi khắp nơi còn cô tay để thái dương mà từ từ ngã xuống, một bàn tay từ phía sau đỡ lấy cô vào lòng nhẹ nói “Ân Ân em làm sao thế, em không khỏe chỗ nào”. Đôi mắt cô chậm rãi liếc nhìn, trong mắt cô hình ảnh Tần Sở An mặt mờ trước mắt cô ngập ngừng nói “Anh Sở Nam, em không sao”.

Tần Sở An từ trên lầu bước xuống nhìn thấy liền tức giận, mà xoay người bỏ lên phòng, Tần Sở Nam dìu Ân Ân cô lại ghế ngồi nhìn cô nói “Ân Ân em ngồi nghỉ đi, để anh kêu giúp việc dọn cho”. Kiều Ân Ân gật nhẹ đầu, đưa tay xoa nhẹ thái dương.

Cô ngồi nghỉ cũng khỏe lại, chóng tay đứng lên phòng, cô đưa tay đẩy cửa bước vào, giọng nói Sở An vang nhẹ lên “Ồ dưới ôm ấp đã rồi giờ mới mò lên phòng”. Cô nghe thấy, liền ngừng chân lại, nhẹ xoay người về hướng anh nói “Không như anh nghĩ, anh Sở Nam chỉ đỡ em khi em ngã thôi”.

Tần Sở An nghe cô nói liền đứng lên, bước lại gần cô nhìn cô vài giây quát lớn “Ngã sao, cũng biết cách ngã lắm đó, dưới sàn tại sao không ngã mà ngã vào lòng anh ta hả?”. Kiều Ân Ân nghe anh nói liền nhìn anh nói tiếp “Em sắp ngã, anh ấy bước đến đỡ lấy, không lẽ anh ấy để em ngã hay sao”. Sở An nghe cô cãi lại liền tức giận, mà xoay người bỏ khỏi phòng. Anh đóng chặt cửa, tạo ra tiếng động, làm cô hoảng hốt mà xoay nhìn lại.

Anh đi từ sáng đến khuya mới về nhà, về đến nhà nồng nặc mùi rượu, cô thấy anh liền nhanh bước ra ôm lấy tay anh đỡ vào nhà, cô đỡ anh lên phòng rồi nhanh lấy khăn lau người cho anh, anh đưa mắt nhìn cô rồi dùng tay chỉ vào cô nói “Em biết cho lo anh sao, đi mà lo cho Tần Sở Nam kia, đi đi”. Tay cô đang lau người cho anh liền ngừng lại, nhìn anh vài giây rồi tiếp tục lau cho anh, anh nói tiếp “Anh bảo em đi lo Tần Sở Nam đi, anh không cần em lo”.

Cô nghe anh nói, liền ngừng tay, quăng mạnh cái khăn vào ngực anh quát lớn “Được thôi, tự mà lau đi”. Cô nói xong liền xoay người bước xuống phòng khách, mặc cho anh trên phòng làm gì.

Suốt đêm qua cô không lên phòng, xuống phòng khách ngủ, Kiều Thanh Thanh đi xuống nhìn thấy liền bước đến mà nói “Giờ này ngủ đi nữa, thức đi, tôi muốn uống sữa thức nấu cho tôi nhanh đi”. Kiều Thanh Thanh đứng trước cô mà quát lớn bên tai, cô dụi mình liền mở mắt, chóng tay ngồi dậy, nhìn Kiều Thanh Thanh nói “Người giúp việc trong bếp sao chị không gọi, mà chị gọi tôi hả”.

Kiều Thanh Thanh liền đưa tay xoa lấy bụng liếc nhìn Ân Ân cô nói “Nhưng con tôi muốn cô pha sữa cho tôi uống”.Kiều Ân Ân liếc nhìn Kiều Thanh Thanh vài giây liền nói lớn “Dì Lưu, dì giúp tôi pha ly sữa đi”. Kiều Thanh Thanh nghe thấy liền trừng mắt nhìn Ân Ân cô quát lớn “Lỗi tai cô bị điếc hay sao,tôi bảo cô pha sữa cho tôi mà”.

Lời Kiều Thanh Thanh vừa xong, dì Lưu bê ly sữa mang đến đưa cô, cô nhìn ly sữa vài giây dùng tay hất xuống sàn quát lớn “Kiều Ân Ân cô mau đi pha ly khác cho tôi nhanh đi”. Kiều Ân Ân cô liếc nhìn Kiều Thanh Thanh vài giây chóng tay đứng lên,bước gần Kiều Thanh Thanh nói “Tần gia có rất nhiều người hầu,muốn uống thì chị bảo bọn họ pha,Kiều Ân Ân tôi chẳng phải con hầu của chị mà chị sai bảo như thế”.

Kiều Ân Ân nói xong xoay đầu nhìn dì Lưu nói rồi bỏ đi “Dì Lưu vào pha lại ly khác cho chị ta đi”. Cô nói xong bỏ lên phòng còn Kiều Thanh Thanh đứng dưới nhìn theo cô vẻ mặt tức giận hai tay nắm chặt mà quát lớn “Aaaa,con tiện nhân,mày đợi đó Thanh Thanh tao cho mày biết thế nào là đắt tội với tao”.

25. Chương 25

Dì Lưu bê ly sữa đến gần Kiều Thanh Thanh mà nói “Cô Thanh Thanh sữa của cô đây ạ”. Ánh mắt Kiều Thanh Thanh liếc nhanh nhìn Dì Lưu vài giây dùng tay cầm lấy ly sữa mà thẳng tay hất mạnh vào người Dì Lưu trừng mắt quát lớn “Bà già, ai mượn bà mang ra, tôi có mượn không, cút nhanh cho tôi”. Dì Lưu chẳng quan tâm đến cô mà nhanh xoay người bỏ thẳng vào bếp.

Từ ngày cô sẩy thai,bản tính cô hoàn toàn thay đổi và khi nghe Kiều Thanh Thanh có thai cô thường xuyên nổi giận với mọi người. Cô từ trên lầu bước chậm rãi xuống, tay cầm bình nước, cô chỉ vừa cúi đầu nhìn cầu thang xuống thì một bát tổ yến đổ thẳng lên áo cô, vẻ mặt cô từ từ hiện rõ sự tức giận, cô giúp việc hoảng loạn liền cúi đầu nói “Mợ chủ,tôi không cố ý”.

Cô liếc mắt nhìn quăng mạnh cái bình trên tay xuống đất, tạo nên tiếng động khó nghe,cô quát lớn “Mắt cô để ngoài sau hả? Hay mắt cô bị mù rồi”. Bà Tần từ trên lầu chạy nhanh xuống nhìn cô rồi bước nhanh xuống nắm nhẹ tay cô nhìn người giúp việc nói “Cô đi làm tiếp việc đi”. Cô hai tay khoanh trước ngực, liếc mắt nhìn bà Tần nói “Mẹ,mẹ làm gì thế con chưa dạy cô ta xong”.

Nghe cô nói,bà Tần liền đưa mắt nhìn cô, cô nhìn bà Tần rồi nhanh xoay người bỏ lên phòng. Bà Tần nhìn cô bước lên phòng liền xuống nhanh nhà bếp nói “Các cô đừng để trong lòng những lời nó nói, hiện tâm trạng nó không tốt nên”. Những lời bà Tần nói làm Kiều Thanh Thanh nghe được, liền nhếch mép cười nói “Tâm trạng không tốt sao? Tao cho mày phát điên lên lần nữa”.

Bàn ăn Tần gia hôm nay đông đủ mọi người, không khí yên ổn bỗng dưng một giọng nói dịu dàng nồng ấm nói “Sở An, anh ăn nhiều rau vào tốt cho sức khỏe đó, còn nữa em nghĩ con chúng ta khi lớn lên nó sẽ đẹp trai giống anh,còn”. Cô chưa nói thì xong Kiều Ân Ân đã để mạnh đôi đũa xuống bàn, Kiều Thanh Thanh nhìn thấy liền nhẹ cười nói tiếp “Còn thông minh giống anh, anh nè, anh sẽ đặt tên con là gì?”.

Tần Sở An nhẹ nhìn Ân Ân, Kiều Ân Ân cô kéo nhanh ghế bỏ khỏi bàn ăn, đi thẳng lên phòng, bà Tần đưa ánh mắt ra lệnh nhìn anh, anh liền kéo ghế đi theo Kiều Ân Ân, Kiều Thanh Thanh liền đứng lên nhưng lại bị bà Tần níu lại “Này,này đi đâu thế, ngồi xuống ăn cho hết, người mang thai không được bỏ bữa nghe chưa”.

Kiều Ân Ân vừa bước vào phòng liền đập phá đồ,la hét um sùm, anh bước nhanh vào ôm lấy cô nói “Em làm sao thế,em định phá vỡ căn phòng đây không khí hạnh phúc này sao”. Cô dùng tay xô anh khỏi người cô, đưa tay chỉ vào mặt anh quát lớn “Đi mà xuống ăn cơm cùng chị ta đi, còn cái gì mà đặt tên cho con nữa, đồ vẫn trong tủ đáy,thu xếp dọn qua chị ta đi, đi đi”.

Anh tạo vẻ ngạc nhiên chậm rãi tiến gần cô vừa đi vừa nói “Con anh? Đặt tên sao? Dọn đồ đi sao”. Anh bước nhanh đến ôm chặt lấy cô thì thầm nói “Nếu là con anh, thì do em sinh ra, nếu đặt tên thì chúng ta sẽ đặt, dọn đồ sao, không bao giờ, tối nay chúng phải”. Cô nghe những lời anh nói liền cười tươi, xô mạnh anh một bên, nhìn anh nói “Biển thái,trong đầu anh nghĩ cái gì hả?”.

Anh liền nhanh bước đến cô,tay chỉ vào cô nhẹ cười nói “Em nói anh biến thái sao? Vậy em đang nghĩ gì thế?”. Anh nói xong liền chạy cô ép cô vào tường nói “Em muốn sao? Anh tiếp em tới cùng”. Cô dùng chân đạp mạnh vào chân anh cười nói “Em chưa hết giận, em thách anh chạm vào em”. Cô nói xong liền chạy nhanh khỏi phòng, anh nhìn cô nhẹ cười lắc đầu.

Kiều Thanh Thanh chẳng chia rẽ được anh và Kiều Ân Ân,cô càng chia rẽ họ càng hạnh phúc, cô bày mưu để Ân Ân giận anh trở lại. Cô bước ra vườn hoa, nhìn thấy anh đang tiến về hướng vườn hoa, cô liền đưa tay ôm bụng la hét lên “Aaaaa, bụng tôi đau quá”. Anh nghe thấy tiếng la liền chạy đến nhìn thấy cô liền bước đến đỡ cô nói “Cô có sao không?”.

Cô thấy càng ôm chặt bụng,la lớn hơn “Bụng em đau quá, anh dìu em lên đi,em đi không nổi nữa”. Tiếng la lớn làm Ân Ân từ nhà chạy ra,cô từ xa nhìn hướng anh đang dìu lấy Thanh Thanh liền hủ lăm, Thanh Thanh nhìn thấy cô càng cau chặt anh hơn, Ân Ân nhìn thấy liền xoay người mà bỏ thẳng vào nhà. Anh bế Thanh Thanh vào nhà, vừa gọi tên Ân Ân, cô liền chậm rãi bước ra,liếc nhìn Thanh Thanh rồi lại nhìn anh nói “Chuyện gì ạ”. Anh liền nói tiếp “Em vào gọi bác sĩ đến xem cô ấy có làm sao không? Ban nãy cô ấy ôm bụng than đau trong vườn ấy”.

Kiều Ân Ân liếc mắt nhìn Kiều Thanh Thanh vài giây, nói “Xem là chị ta có đau bụng thật không đó, hay giả vờ tạo sự quan tâm người khác?”. Anh nghe thấy liền nhìn cô,bảo cô nhanh vào gọi điện, nhưng cô lại cứng đầu cứ đứng mãi nhìn anh nói “À, đúng rồi chị ta mang con anh,anh nôn nóng, sốt ruột quan tâm là phải rồi”.

26. Chương 26

Tần Sở An nghe cô nói liền quay sang nhìn cô,mở nhanh miệng giải thích nhưng Kiều Thanh Thanh lại chẳng cho anh nói liền la lớn lên “Sở An em đau bụng quá”. Tần Sở An liền quay sang nhìn Kiều Thanh Thanh rồi lại nhìn cô vài giây,bước đến bế Kiều Thanh Thanh đi lên và gọi bác sĩ. Kiều Thanh Thanh cô nhìn thấy bác sĩ liền hoàn hốt,vì thực chất cô chẳng đau bụng, cô liền kéo lấy tay bác sĩ mà nhẹ nói “Tôi không muốn anh ấy lo lắng, bác sĩ bảo anh ấy ra ngoài giúp tôi đi”.

Bác sĩ nghe thấy liền nhìn cô vài giây,quay sang anh mà bảo anh ra ngoài, Kiều Ân Ân bước chậm rãi đến,tay khoanh trước ngực,nghe mặt trước anh vẻ tức giận nói “Vào trong, xem chị ta và con của anh thế nào, không may lại sảy mất lần nữa”. Lời cô chứa đầy sự giận dữ, anh nghe thấy liền đưa mắt nhìn cô nói “Em làm sao, cô ta đau bụng thì anh giúp cô ta gọi bác sĩ, có phải thái độ em như thế quá đáng lắm không?”.

Cô nghe anh nói liền trừng mắt nhìn anh,hai tay đang khoanh trước ngực liền buông xuống nâng tay lên chỉ vào bên trong phòng quát lớn “Anh vì chị ta mà nói em quá đáng sao,anh thừa biết chị ta mưu mô đầy người, cái đau bụng chỉ là việc mà chị ta bày ra mà thôi”. Anh lại tiếp lời cô mà quát lớn “Cái đó là do em suy diễn, nếu cô ta đau bụng thật thì sao,em đừng có ghen như thế được không? Em ghen đến nỗi không cho anh cứu người hay sao”.

Cô nghe anh quát lại cô, càng tức giận hơn, trừng mắt quát anh rồi xoay người bỏ đi “Cứu ai cũng được nhưng chị ta thì không? Nếu muốn cứu chị ta thì vào trong mà cứu đi”. Cô nói xoay người bỏ đi, chẳng nhìn lại anh, cô tức giận bỏ đi thẳng xuống phòng khách, tay nắm lấy cái điện thoại bàn kéo mạnh quãng mạnh về phía trước, Tần Sở Nam vừa bước vào liền hoảng hốt nhanh tay chụp lấy cái điện thoại, liếc mắt nhìn cô vài giây nói “Em đâu,việc gì làm em tức giận như thế”. Anh nói xong liền bước đến đặt điện thoại nhẹ xuống bàn,nhìn cô, cô liền trừng mắt nhìn anh vài giây rồi lại khốc thét lên “Anh à, em trai của anh ăn hiếp em,anh ta vì chị ta mà chửi em”.

Tần Sở Nam nhìn bộ dạng cô đang khốc lóc trước anh liền nhìn cô cười, cô nhìn thấy anh đang cười liền đưa tay lau nước mắt nhìn anh nói “Anh cười cái gì thế hả?”. Anh liền cười tươi,đưa tay chỉ nhanh từ đầu đến chân cô nói “Kiều Ân Ân em mà dám khốc trước anh sao? Hizzz.. Bỏ đi, hôm nay em đâu không vui,có muốn đi chơi không?”.

Cô liền gạt đầu, bước nhanh ra xe,mở cửa bước nhanh vào, Tần Sở Nam để xe phóng nhanh chẳng hỏi cô muốn đi đâu liền đưa cô đến “CLUB”. Cô nhìn thấy cái bàn liền quay sang nhìn anh nói “Em không vào

đây đâu”. Anh liền bước xuống xe, bước sang gần cô mở cửa, kéo cô ra khỏi xe, cô cứ níu lại chẳng muốn vào, anh liền quay lại cô nói “Đây là chỗ vui của anh đây, anh không vui đều vào đây”.

Cô nghe anh nói liền vào cùng anh, bên trong tiếng nhạc âm âm điếc tai, ánh đèn laser chiếu khắp nơi, kèm theo đó là những người đang nhảy theo nhạc phía trước, cô đang loay hoay thì anh từ sau đưa ly rượu trước cô nói “Uống đi, mọi chuyện buồn đều bay hết”. Cô nhìn ly rượu anh đưa vài giây liền giựt lấy mà uống.

Trời cũng tối, Sở An anh ở nhà trong cô về nhưng chẳng thấy, liền cầm điện thoại gọi cô, nhưng cô chẳng thèm nghe máy cô đang nhảy nhót trên sàn cùng với Tần Sở Nam. Cô đã say đến nỗi chân bước không vững, bước xuống sàn nhảy liền lật chân nhưng Sở Nam từ sau đỡ lấy cô, cô liền đưa tay chỉ vào anh nói “Anh à, em muốn uống nữa, nhảy tiếp đi”. Tần Sở Nam mặc cho cô nói liền kéo cô rời khỏi Club, và đưa cô về nhà.

Cô vừa bước xuống xe, Sở An nhìn thấy liền bước ra, cô liền ôm chặt lấy anh mà nói “Chồng à, anh là đồ lãng nhãng”. Anh liền kéo cô ra khỏi anh nhìn cô nói “Em say rồi, để anh dìu em lên phòng”. Kiều Thanh Thanh tay khoanh trước ngực nghênh ngang bước xuống liếc nhìn Ân Ân bĩu môi nói “Đã có chồng, chẳng biết xấu hổ mà còn dám đi đêm uống rượu với người khác”. Cô nghe thấy liền bước đến, đưa nhanh tay bóp chặt cổ Thanh Thanh mà nói “Chuyện tôi không cần chị quan tâm, À nhưng chị hãy cẩn thận kẻo chị biến mất luôn đấy”.

Cô nói xong liền bực cười lớn, bỏ đi lên lầu, Kiều Thanh Thanh hoảng loạn hai tay ôm lấy cổ nhìn Kiều Ân Ân đang loạng choạng đi lên lầu. Sở Nam nhanh chân bước lên đi cùng cô, vừa bước đến cửa, cô liền phóng nhanh lên giường nằm, còn anh liền bước nhanh đến nhẹ nhìn cô rồi lấy nước lau người cho cô. Sáng đến, cô nằm say mê trên chiếc giường trắng tinh, ánh nắng gọi thẳng vào khuôn mặt cô, làm cô mở nhẹ đôi mắt nhìn hướng cửa sổ, vung vai nhẹ mỉm cười. Nhưng nụ cười tắt đi khi một giọng nói vang lên.

“Tỉnh rồi sao?”.

27. Chương 27

Câu nói dứt đi, Kiều Ân Ân liền xoay đầu lại nhìn, Kiều Thanh Thanh liền bước đến nghênh ngang nhìn cô nói “Thật tội cho cô, say sấn chẳng ai quan tâm, phải nhờ vả đến tôi này”. Kiều Thanh Thanh bê bát cháo mang vào đặt mạnh xuống bàn, liếc mắt nhìn Ân Ân nhẹ cười nói “Ăn vào đi, À đừng nghĩ gì cả? Cảm ơn cô tối qua đã nhường chồng cô cho tôi”.

Ân Ân nghe những lời Thanh Thanh nói liền nổi máu ghen, vẻ mặt giận dữ, ánh mắt trừng to nhìn Thanh Thanh, Thanh Thanh nhếch mép cười rồi xoay người bỏ đi, Kiều Ân Ân bước xuống giường, tiến nhanh đến bát cháo, cầm nhanh lên đôi mắt chăm chú nhìn vào rồi quăng thật mạnh xuống sàn nhà quát lớn “Vô liêm sỉ, tôi giết chị”.

Ân Ân cô nói xong liền bực khóc lên, cô đưa tay gạt đi nước mắt nhanh đứng lên, đôi mắt rưng rưng nước mắt bước nhanh xuống phòng khách, Kiều Thanh Thanh ngồi ăn trái cây, cô liền bước nhanh đến bóp chặt cổ Thanh Thanh, Thanh Thanh hoảng loạn mà cứ kéo tay cô ra nhưng cô càng lúc càng bóp chặt hơn, nói “Tôi giết chị, đồ hồ ly chết đi, chết đi”.

Kiều Thanh Thanh như không thể thở được, không còn sức để kéo tay Ân Ân ra, một bàn tay kéo mạnh cô lại, nhưng cô trong cơn giận dữ cứ trừng mắt nhìn Thanh Thanh hai tay nắm chặt, cơ thể run rẩy lên rồi ngất đi, giọng nói vang lên “Ân Ân em sao thế”.

“Bệnh viện”.

Cô nằm im lặng trên giường, hai mắt nhắm khít lại, Sở An từ cửa bước vào liền đánh Sở Nam liên tục, mà chẳng hỏi nguyên do, Sở Nam liền đưa tay lên mặt nhìn Sở An nói “Em làm gì thế hả?”. Tần Sở An liền đưa tay chỉ vào Kiều Ân Ân mà nói tiếp “Anh làm gì vợ tôi hả?”.

Tần Sở Nam nghe anh nói liền tức giận mà quát lớn “Câu đó anh hỏi em mới đúng đấy, em làm gì để vợ em phát điên lên mà đi bóp cổ cô tình nhân của em đấy”. Tần Sở Nam nói xong anh liền ngạc nhiên nhìn Sở Nam vài giây chẳng nói thêm lời nào mà bước nhanh đến Kiều Ân Ân đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Ân Ân. Vài giây sau, đôi mắt cô cũng từ từ mở nhẹ lên, hình ảnh Sở An trong mắt cô mập mờ, cô chậm rãi nói “Sở An”.

Tần Sở An nghe cô gọi liền nắm chặt tay cô, cô vừa mở nhẹ đôi môi lên thì giọng nói vang lên làm cô rút nhanh tay lại “Sở An anh nhanh tránh xa cô ấy ra đi, kéo cô ta bóp cổ anh đấy”. Kiều Thanh Thanh nói xong liền chạy lại kéo Sở An khỏi Ân Ân, Tần Sở Nam thấy liền bước đến, liếc mắt nhìn Thanh Thanh, Kiều Thanh Thanh nghênh cao mặt trước Sở Nam nhếch mép cười nói “Sở An, anh nhìn xem, có phải tình tứ lắm không? Trước mặt anh đây mà còn tay trong tay thế kia”.

Tần Sở An nghe Kiều Thanh Thanh nói liền bước đến kéo tay Sở Nam khỏi Ân Ân, Kiều Ân Ân liếc nhìn Sở An vài giây rồi nhanh đưa tay nắm chặt tay lấy tay Sở Nam nhìn Sở An, Thanh Thanh nói “Tôi tình tứ nè, chị thấy thế nào, chị nói tiếp đi, tôi đang nghe đây”. Sở An vẻ mặt tức giận bỏ nhanh khỏi phòng. Kiều Thanh Thanh cũng chạy đi theo, còn Ân Ân nhìn thấy anh rời đi liền buông tay cô khỏi Sở Nam, Sở Nam liền nhẹ cười nói “Em dâu, em lấy anh làm bia đỡ đạn, rồi giờ lại dùng thái độ đấy với anh hay sao”.

Cô nghe thấy vẻ mặt đang giận dữ liền nhìn Sở Nam Cười tươi nói “Em đâu muốn lấy anh làm bia, là em sẵn tay nắm lấy cơ mà”. Sở Nam lại nhìn cô nói chuyện bằng ánh mắt dịu dàng, Ân Ân đưa tay phẩy nhẹ trước mặt anh nói “Anh nhìn gì thế”. Sở Nam hoảng hốt khi nghe cô nói, liền lắc đầu, cô nhìn anh nói tiếp “Em muốn đến một nơi, anh đưa em đi đi”.

Kiều Ân Ân đang quỳ trước mộ của mẹ cô, cô bỗng đứng lại khóc mà nói “Mẹ ơi, hôm nay là ngày dỡ con có mua hoa mà mẹ thích nhất này, nhưng con không đến cùng,,”. Cô chưa nói hết câu đã im lặng đưa tay gạt nước mắt, nhanh chóng tay đứng lên, Tần Sở Nam đưa cái khăn anh lấy từ trong áo ra đưa cô nói “Em dâu à, sao em lại thích khóc thế cơ”. Cô nghe anh nói liền đưa tay đánh mạnh vào ngực anh rồi xoay người bỏ đi.

“Tần gia”.

Cô bước vào nhà, chẳng nhìn đến Sở An một lần mà đi thẳng lên phòng, Tần Sở An đưa mắt nhìn cô cái giây rồi đứng lên đi theo cô, cô bước nhanh vào phòng đưa tay định đóng cánh cửa lại nhưng anh lại đưa tay cản ngang, cô đưa mắt nhìn anh rồi xoay người bước đi, anh bước nhanh vào nhìn cô nói “Em làm sao thế? Vẫn chưa khỏe tại sao rời bệnh viện rồi”.

Cô vẫn im lặng mà chẳng thèm trả lời anh, cô cứ loay hoay làm việc không quan tâm đến anh. Anh tức giận, đưa tay kéo mạnh tay cô quát lớn “Thái độ em vậy là sao hả?”. Cô nghe anh quát lớn liền đứng im quay nhanh người lại trừng mắt nhìn anh quát “Thái độ em sao hả? Em chẳng muốn thấy mặt anh, Em chán lắm rồi, em chán cuộc sống mà mỗi ngày phải đối mặt với chị ta, chán với những trò bẩn thỉu của chị ta”. Anh nghe cô quát lớn chẳng nhường câu nào mà nói tiếp “Em chán lắm sao? Anh cũng chán vì mỗi ngày đều nhìn thấy thái độ của em, nếu em không muốn thấy anh thì ly hôn đi”.

28. Chương 28

Cô nghe anh nói liền đứng ngay người vài giây, nước mắt từ từ rơi xuống, cô đưa tay gạt lấy nước mắt, nhìn anh nói “Được anh muốn ly hôn, thì ly hôn đi”. Anh cũng im lặng vài giây, đưa tay định nắm lấy cô nhưng cô liền xoay người bỏ đi. Hai đôi mắt ướt đẫm mà chạy khỏi nhà, cô ngồi nép mình vào bên cổng lớn nhà họ Tần mà khóc thét lên, mỗi khi cô buồn đều do Tần Sở Nam đến bên cô, anh bước đến nhìn cô với ánh mắt thương xót rồi nói lớn “Kiều Ân Ân tại sao lần nào khi anh gặp em em đều khóc hết vậy”. Cô nghe thấy giọng nói Sở Nam liền đứng lên, chạy nhanh đến mà ôm chặt anh. Anh liền nói ” Xem ra anh chỉ là cái bia đỡ đạn rồi, buồn vui giận dữ em đều lấy anh mà để trút mọi buồn phiền”.

Cô nghe anh nói càng khóc lớn hơn. Anh kéo cô khỏi người anh, đưa mắt nhìn cô vài giây nói “Em làm nữa, tại sao dùng ánh mắt đấy nhìn anh”. Cô vẫn im lặng, xoay người bước nhanh đến chiếc xe ô tô, mở

cửa bước vào. Anh nhìn thấy liền nhanh bước vào xe, nói “Em muốn đi đâu”. Cô nói nhanh “Càng xa nơi này,càng tốt”.

Biển.

Chiếc xe ô tô đậu ngay trên bãi cát vàng, liếc nhìn phía trước là dòng nước biển đang gợn sóng trên bề mặt, đôi nhẹ nhắm sẽ nghe tiếng sóng vỗ liên tục. Cô đưa tay đẩy nhanh lấy cánh cửa bước chân xuống bãi cát vàng ướt, nhẹ nâng chân tiến về phía trước, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt nhẹ nhắm, nghe tiếng sóng vỗ êm tai. Tần Sở Nam chậm rãi bước gần cô nhẹ nói “Em có thích nơi này không?”.

Đôi mắt cô nhẹ mở, đôi môi nhẹ nhếch lên cười xoay nhẹ người lại nhìn Sở Nam anh nói “Yên tĩnh, phong cảnh đẹp em rất thích”. Anh nghe cô nói liền nhẹ cười, xoay người bước đến chiếc xe, đưa tay cầm lấy chai rượu vang và hai cái ly đưa cao phẩy nhẹ trước mặt cô cười nói lớn “Nhâm nhi một ly rượu sẽ rất thoải mái đấy”. Cô nghe anh nói liền nhẹ cười.

Anh bật nắp rượu, rót nhanh vào ly. Cô liền đưa tay cầm lấy, anh liền rút nhanh lại nhìn cô nói “Với một điều kiện, khi say không được quậy với anh”. Cô dứt nhanh ly rượu nhếch môi cười với anh nhanh nâng ly rượu mà uống. Cô vừa nhâm nhi vừa nhìn về hướng biển xa xôi, anh liếc nhìn cô vài giây nói “Em định chôn tránh Sở An đến bao giờ”.

Cô nghe thấy,liền hạ ly rượu xuống, xoay nhẹ đầu về hướng anh im lặng nhìn anh vài giây nói “Khi tâm trạng em tốt hẳn em sẽ quay về”. Cô vừa nói xong liền nâng ly mà tiếp tục uống cùng anh.

Tần gia.

Cô thì đang vui vẻ bên Sở Nam còn Sở An chẳng tìm thấy tung tích cô liền lo lắng chẳng yên, cứ đứng lên rồi lại ngồi xuống, hết đi xuống nhà rồi lại đi lên. Kiều Thanh Thanh từ trên lầu nhìn xuống thấy anh đứng ngồi chẳng yên liền nhanh bước xuống nói “Anh à,làm ơn anh đừng đi qua đi lại dùm em,làm em choáng cả mặt rồi này. Trong mong gì loại như cô ta,anh lo lắng cho cô ta chắc hẳn gì cô ta lo lắng cho anh, hay đang vui vẻ cùng tên đàn ông khác rồi đấy”.

Anh nghe cô nói liền tức giận, xoay sang quát Kiều Thanh Thanh nói “Cô im đi,Ân Ân không phải loại người như vậy, nếu cô thấy choáng thì ở hẳn trong phòng đừng ra ngoài để thấy tôi”. Kiều Thanh Thanh nghe anh quát liền tức, trừng to đôi mắt nhìn anh vài giây rồi bỏ nhanh lên phòng. Anh cũng liền xoay người, cầm nhanh lấy cái điện thoại mà bấm gọi cô, nhưng nhận được là “Thuê bao hiện người này không thể nhận cuộc gọi”. Anh liền hạ điện thoại xuống,bấm gọi liên tục nhưng chẳng gọi được cô.

Cô và Sở Nam anh người ngoài nhìn vô cứ tưởng đôi nam nữ yêu nhau, vì cô và anh rất thân mật. Cô đã say rượu cứ tựa đầu vào vai Sở Nam mà nói “Em ước gì, người em đang tựa đầu vào chính là Sở An,Sở Nam anh nói xem tại sao em lại khổ như thế”. Anh nghe cô nói liền im lặng, cô nâng đầu lên, đưa mắt nhìn anh, nhẹ cười nói “Chẳng lẽ,danh phận thể thân chỉ là thể thân hay sao? Em ước quay về lúc trước, là cô gái chỉ biết xoay vòng trong bếp, chẳng để ý gì đến chuyện tình yêu và cuộc sống phức tạp bên ngoài”.

Cô nói xong nước mắt từ từ rơi xuống, cô nhanh tay gạt bỏ nước mắt, xoay về hướng biển hai mắt nhẹ nhắm lại vài giây,một lời nói làm cô phải nhanh mở mắt lên mà chăm chú đưa mắt Sở Nam “Nếu một người đàn ông không tốt với em,thì còn anh,anh sẽ là người tốt với em đến cuối cuộc đời”.

Cô nghe những lời anh nói liền ngây người, cứ đưa mắt nhìn anh. Anh nhìn cô bằng ánh dịu dàng, từ từ kê sát vào hôn cô, cô hầu như đã rung động với những lời anh nói, đôi mắt cô từ từ nhắm lại, anh chỉ vừa chạm môi cô cô liền mở nhanh mắt xoay đầu sang chỗ khác, đưa tay chóng nhanh dậy,bước đến chiếc xe mở cửa bước vào. Anh hít thở sâu đứng nhanh dậy,bước đến cô nói “Em nghỉ sớm đi,sáng mai anh đưa em về”.

29. Chương 29

Cô nghe anh nói liền nhắm nhẹ đôi mắt lại.Anh cởi anh chiếc áo vest bên ngoài đắp lại cho cô, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô nói “Anh yêu em” Anh vừa nói xong liền hôn nhẹ lên trán cô,đóng nhẹ cửa xe. Bước đến

bãi cát mà ngồi uống rượu. Anh vừa bước đi, cô cũng nhẹ mở đôi mắt lên mà nhìn bóng lưng anh đi mà nhẹ cười.

Suốt đêm, anh uống rượu và tựa vào xe để ngủ, chẳng có gì để đắp ấm. Cái áo anh cũng nhường cả cho cô, mặt trời vừa lên thì đã thức. Cô vừa tỉnh đã xoay tìm Sở Nam anh, cô nhìn lấy cái áo vest vài giây rồi đưa tay kéo xuống, đẩy nhẹ cửa bước xuống. Cô loay hoay khắp nơi tìm anh, nhưng đôi chân liền ngừng lại, cô nhẹ xoay đầu lại thì thấy Sở Nam anh tựa đầu vào xe mà say giấc ngủ. Cô chậm rãi tiến gần lại anh, đưa mắt nhìn anh vài giây, rồi bước lại xe lấy cái áo choàng lên cho anh.

Cô vừa kéo áo lên đắp lại cho anh, thì anh liền nắm nhanh lấy tay cô. Cô cố rút lại nhưng anh càng nắm chặt hơn, anh mở nhanh đôi mắt nhìn cô, cô liền nói “Tại sao anh không vào xe để ngủ, ngủ ở đây sẽ lạnh lắm đấy, sẽ bị bệnh đấy”. Anh nhìn cô vài giây nhẹ cười nói “Nếu anh bệnh, thì có em chăm rồi, là anh nhường áo cho em nên mới bị bệnh, trách nhiệm của em là phải chăm anh”.

Anh vừa nói xong liền đưa mắt nhìn cô, cô nghe thấy liền nhẹ. Chóng tay đứng lên, bước nhanh lại xe, anh thấy cô bỏ đi liền chạy theo nói “Em có chăm anh không?”. Cô quay đầu lại nhẹ cười với anh nói “Em không thích”. Anh nghe cô nói liền bước nhanh lên xe. Liếc mắt nhìn cô nhẹ cười, cô chưa kịp thắt dây an toàn thì anh đã đề xe mà phóng nhanh đi.

Tần gia

Tần Sở Nam đậu xe trước cổng lớn nhà họ Tần. Nhưng cô vẫn không bước xuống cứ ngồi chẳng động tĩnh. Tần Sở Nam nhíu mày nhìn cô nói “Đến nhà rồi, em định không xuống hay sao?”. Cô nghe anh nói liền nhanh xoay đầu nhìn Sở Nam anh vài giây nói “Em không muốn vào nhà, em sợ khi bước vào nhà lại phải bước đi”. Tần Sở Nam nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng nhẹ nhìn cô cười bằng nụ cười tươi, đưa tay đẩy cửa vừa nói “Chẳng phải sợ gì cả, can đảm bước vào, em yên tâm nếu em có bước khỏi Tần gia anh sẽ là người đưa em đi, vào thôi”.

Cô nghe những lời Tần Sở Nam vừa nói liền bước xuống xe, đưa chân bước vào Tần gia. Cô vừa bước vào Tần gia, Tần Sở An liền nhanh bước ra ôm chặt lấy cô, mà nói “Em đi đâu thế, làm anh lo lắng, anh cứ tưởng...”. Tần Sở Nam từ ngoài nhìn vào, thấy Tần Sở An và cô đang ôm chặt liền nhẹ cười rồi quay người đi. Cô không đợi anh nói hết câu mà đã ngắt ngang, xô anh khỏi cô nói “Em vào thay đồ”.

Cô đưa tay mở cửa nhưng bàn tay Kiều Thanh Thanh lại đè chặt cánh cửa lại, ánh mắt Ân Ân liền liếc lại nhìn Thanh Thanh vài giây nói “Phiền chị bỏ tay ra”.

Kiều Thanh Thanh liền buông nhanh tay, đưa mắt liếc nhìn Ân Ân bĩu môi, khoanh tay trước ngực trừng mắt nhìn cô nói “Tôi cứ nghĩ cô đi luôn, chẳng về, ai ngờ cô lại mặt dày mà quay lại đây, Sở An đã bảo ly hôn tại sao cô lại còn đeo dính lấy anh ấy hả?”. Kiều Ân Ân vẫn điềm tĩnh, quay đầu sang Thanh Thanh nhẹ cười nói “Trước khi chị nói tôi, chị hãy nhìn lại chị, bản thân chị mặt dày hơn tôi, đeo mãi chẳng tha cho Sở An vậy có gọi đó là mặt dày hay không?”. Kiều Ân Ân nói xong liền xô Kiều Thanh Thanh sang một bên, bước vào phòng đóng mạnh cửa lại.

Tần Sở An, bước nhanh lên phòng, đưa tay cố mở cửa mà không thể mở được vì cô đã khóa chặt cửa, anh bắt đầu tức giận đưa tay đập mạnh cửa mà la hét lên “Kiều Ân Ân, em mở cửa cho anh, Kiều Ân Ân,,”. Cô ngồi im lặng trên giường nghe thấy tiếng anh liền nhắm nhẹ mắt, vẻ mặt khó chịu, rồi chậm rãi đứng lên tiếng gần lại cửa mở nhanh cửa nhìn anh, anh liền nói “Anh muốn nghe em giải thích, tại sao em lại lảng tránh anh hả?”. Cô nghe anh nói tay đang cầm cánh cửa liền buông nhanh xoay người đi vào phòng, anh nhìn cô không trả lời bước nhanh đến, kéo lấy tay cô, cô đưa mắt nhìn lướt qua, hất mạnh tay anh quát lớn “An để em yên tĩnh được không? Em mệt mỏi lắm anh biết không?”

Anh nghe những lời cô vừa quát lên, liền tức giận, nói “Em về nhà cảm thấy mệt mỏi thì đừng về nữa, suốt đêm em đi với người đàn ông khác sao em không mệt mỏi hả?”. Cô liền nói “Anh dám bảo em khỏi về nhà hay sao, được dù sao căn nhà này không còn chỗ cho em, thì em đi là được”. Cô vừa nói xong liền quay lưng lấy cái vali gồm tất cả đồ bỏ vào, anh nhìn thấy cô đang gồm đồ cơn giận liền biến mất bước nhanh lại cô nắm chặt lấy tay cô nhẹ nói “Em đang làm gì thế, anh không cho em đi”. Cô vẫn không quan tâm lời anh nói gồm nhanh đồ rồi bước đi, anh liền chạy nhanh đến ôm chặt cô, nhưng cô vùng vẫy mà khóc, anh liền nói “Anh xin lỗi, vì anh tức giận nên nặng lời với em, tha lỗi cho anh được không?”. Cô nghe những lời anh nói ra liền bật khóc lớn, tay cầm hành lý từ từ buông xuống mà ôm chặt lấy anh khóc.

30. Chương 30

Cô cứ thế mà ôm chặt lấy anh mà khóc nức lên, anh ôm lấy cô nhẹ vỗ về cô. Mấy ngày nay, cuộc sống cô và anh rất êm ấm, Kiều Thanh Thanh thấy thế liền giả trò phá hoại hạnh phúc của cô và anh, Kiều Ân Ân cô đang chuẩn bị để đi dự tiệc cùng Sở An, cô ăn mặc rất đẹp, váy trắng lấp lánh ánh kim tuyến, Kiều Thanh Thanh từ trong phòng nhìn ra vẻ mặt ranh ghét, cô nhìn Kiều Ân Ân vài giây rồi nhẹ cười, bước nhanh khỏi phòng, cô nhận lúc Kiều Ân Ân không chú ý liền lén cầm điện thoại của Ân Ân lên và nhắn tin cho Sở Nam “Sở Nam hẹn gặp anh ở buổi tiệc tối nay”.

Trên tay Kiều Thanh Thanh đang cầm điện thoại, Ân Ân từ sau bước đến, nhẹ nói “Chị đang làm gì thế”. Nghe thấy tiếng Ân Ân, cô liền hoảng hốt đặt nhanh điện thoại xuống bàn, chậm rãi quay người nhìn Ân Ân nói rồi nhanh bỏ đi “Tôi quên đồ trên bàn, nên quay lại lấy thôi”. Thanh Thanh cô nhanh lướt qua Ân Ân, Kiều Ân Ân liếc mắt nhìn Kiều Thanh Thanh vài giây rồi bước lại bàn cầm điện thoại lên rồi quay người đi.

Nhà Hàng Pháp

Kiều Ân Ân cô và Tần Sở An khoác tay nhau bước vào buổi tiệc, trước mắt cô bao nhiêu người quý phái, sang trọng kể cả đàn ông đàn bà, cô vẫn giữ thể diện cho Sở An nên chỉ việc đi theo, mỉm cười, Sở An đưa cô đến một vị khách quý, cô cảm thấy không khí không thích hợp liền rời đi, cô bước đến bàn cầm lấy ly rượu vang đỏ, chưa kịp nâng ly uống, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên “Hello”. Kiều Ân Ân cô nghe thấy liền nhẹ xoay người lại nhìn, cô đưa mắt nhìn đó là một cô gái chừng chạc khoảng 27 tuổi, vẻ ngoài sang trọng, nhìn là biết cô ấy là người thành đạt, Kiều Ân Ân nhẹ cười mà chẳng nói lời nào, cô gái nhíu mày liếc mắt nhìn toàn thân Ân Ân nói tiếp “Can I stand here and talk to you?”(Tôi có thể đứng đây trò chuyện cùng cô không).

Kiều Ân Ân cô chẳng hiểu cô gái ấy nói gì, cô cứ ấp úng hồi lâu, thì một giọng nói vang lên từ phía sau cô “William, you would not like me to tease you like that”(William, anh sẽ không thích em trêu chọc cô ấy như thế). Kiều Ân Ân liền quay người lại nhìn, thì từ sau Sở Nam bước đến, nâng nhẹ ly rượu trước mặt Ân Ân cô nhẹ cười bước đến, còn cô gái kia thì bước gần đến Sở Nam nhẹ ôm lấy Sở Nam cười nói “Ôi không, Sở Nam đã lâu không gặp anh”. Cô gái buông tay khi ôm Sở Nam, rồi đưa mắt liếc nhìn tôi vài giây nhẹ cười, đưa tay trước tôi nói “Chào cô, tôi là William”.

Kiều Ân Ân cô liền nhẹ cười chào lại cô gái, cô gái liền dùng ánh mắt khác lạ để nhìn Sở Nam, Sở Nam liền nói “Em, đừng nghĩ như thế”. Cô gái nghe những lời Sở Nam nói liền nhẹ gật đầu mỉm cười, rồi bước đến gần Ân Ân nâng ly rượu đỏ nhẹ lên bộ váy trắng của Ân Ân liền nói ” I’m sorry”

Kiều Ân Ân cô hoảng hốt khi nhìn thấy cô gái đổ rượu lên váy cô, Sở Nam liền cởi áo vest bên ngoài khoác nhanh vào cho cô, cô liền xoay người đi thì Sở Nam kéo cô lại nói “Em định đi đâu?”. Cô liền nói “Em đi lau nếu không thì em sẽ làm mắc mặt Sở An”.

Sở Nam nghe cô nói liền im lặng vài giây nhìn cô nói “Em vào trong đợi đi, anh mua bộ váy khác cho em thay”. Cô nghe Sở Nam nói liền cảm nhưng anh đã xoay người đi. Tần Sở An xoay người tìm cô mãi, nhưng chẳng thấy, bỗng dưng một tin nhắn lại reo lên “Em ở phòng 7203”. Anh nhìn thấy liền vội xoay người bỏ đi, anh chỉ vừa bước đến thì Kiều Ân Ân và Tần Sở Nam từ phòng bước ra, anh nhìn thấy liền nổi giận, bước đến đánh Tần Sở Nam, Kiều Ân Ân hoảng hốt đưa tay xoa nhẹ vết thương vừa bị đánh của Sở Nam nói “Anh có sao không?”.

Kiều Ân Ân nói xong liền quay qua nhìn anh quát lớn “Anh làm gì thế, Sở Nam là anh trai của anh đấy”. Anh tức giận kéo nhanh Kiều Ân Ân về phía anh, mà nói tiếp “Em và anh ấy đã làm gì giấu anh”. Cô liền tức hất tay anh khỏi cô tức giận mà nói “Anh lại nghi ngờ em nữa hay sao?, cuộc sống vợ chồng em không mong gì nhiều cả, em chỉ mong anh luôn hiểu và lắng nghe những gì em nói, suốt mấy năm qua bao nhiêu chuyện xảy ra anh có bao giờ lắng nghe em nói hay giải thích không hả?”.

Cô nói xong liền đưa tay gạt đi nước mắt, xoay người mà bỏ đi, Tần Sở Nam vừa xoay người thì Sở An liền nói “Cũng do anh, từ khi anh quay về mọi chuyện trở nên rối loạn lên, Ân Ân cũng thay đổi đều do anh mà ra”. Tần Sở Nam nghe anh nói liền bước gần đến Sở An tức giận nói “Em không phải ở đây mà đổ tội lên

người khác, em hãy nhìn lại em đi, bản thân đã có vợ tại sao lại đưa người đàn bà khác về nhà, chỉ trách em quá nhu nhược mà thôi”. Tần Sở Nam nói xong liền xoay người bỏ đi, còn Sở An tức giận mà dùng chân đá mạnh vào tường. Cô ngồi khóc dưới đường mặc cho trời đang rét như thế, phía sau một bàn tay đặt nhẹ lên cô nói “Anh cho em khóc hết đêm nay nhưng qua ngày mai em sẽ là một con người hoàn toàn mới”.

31. Chương 31

Kiều Ân Ân cô thấy tiếng Tần Sở Nam liền bật khóc lớn, đứng nhanh lên ôm chặt lấy Tần Sở Nam mà khóc nức lên, Tần Sở Nam vẫn im lặng, đứng im cho cô ôm chặt anh mà khóc.

Tần Sở An bộ dạng tức giận khi bước vào nhà, Kiều Thanh Thanh nhìn thấy Sở An liền nhanh chân chạy ra, ôm chặt lấy tay anh nhẹ nói “Sở An, anh về rồi sao, Ân Ân đâu, cô ấy đi cùng anh mà”. Tần Sở An nghe Thanh Thanh nói càng tức giận hơn, bước đến tủ kính, lấy chai rượu, mà uống, Kiều Thanh Thanh nhìn bộ dạng Sở An liền nhẹ nhếch mép cười rồi chạy đến nắm lấy chai rượu nhìn anh nói “Thôi nào, em biết anh giận dữ, nhưng anh đừng tổn thương bản thân em xót lắm đấy”. Anh mặc cho Thanh Thanh nói, dựa mạnh chai rượu lại uống tiếp, Kiều Thanh Thanh im lặng nhìn anh, thậm chí nói “Được thôi, anh muốn uống tôi cho anh uống, nhưng anh đừng hối hận”.

Kiều Thanh Thanh vào phòng ăn mặc mặc giống Ân Ân, bước đến trước đến mặt Sở An, dịu dàng cầm lấy chai rượu mà nói “Sở An, anh say rồi, anh đừng uống nữa”. Sở An liền nói “Ân Ân em về rồi sao”. Thanh Thanh liền nhẹ cười nhìn anh nói “Vâng, em đã về rồi”. Anh vô thức ôm chặt lấy Thanh Thanh, cô cũng dịu dàng mà đón lấy cái ôm từ anh, Sở An liền nói “Anh yêu em Ân Ân, tại sao trước mặt anh em lại bên vực người khác, em có biết anh đau lắm không hả?”. Thanh Thanh cô im lặng mà nghe những lời anh nói, anh vừa nói xong Thanh Thanh cũng ghé nhẹ vào tai anh nói “Em cũng yêu anh”. Anh nghe những lời Thanh Thanh nói liền ôm chặt lấy cô mà hôn lấy cô, mà luôn miệng nhắc đến “Ân Ân” (18+).

Suốt đêm, Tần Sở Nam đã vỗ cô ngủ ngoài, cô cũng chịu tha thứ cho Sở An, Sở Nam đưa cô về nhà để giải thích cho Sở An hiểu, nhưng cô thể tin được, cô đưa tay đẩy cửa bước vào, ánh mắt cô liếc nhìn mọi thứ thật hỗn độn, cô bước bàn cầm lấy chai rượu lên nhìn vài giây rồi bước tiếp đi, trước mắt cô là cái áo sơ mi đang vung vãi ở dưới sàn, cô vẫn im lặng bước đến nhưng đột nhiên ngừng lại, cô liếc mắt nhìn xuống chân là cái váy ngủ của cô, cô liền cúi người cầm lên nhìn, tay đang cầm cái váy từ từ nắm chặt, Tần Sở Nam nhìn lấy liền đặt tay lên vai cô, cô hít thở sâu, bước lên phòng đôi tay run rẩy khi đẩy cửa mà nhìn vào.

Trước mắt cô là cảnh mà cô không bao giờ muốn thấy, cô như chết lặng cứ đứng im lặng hai mắt từ từ rơi nước mắt, nhưng cô đưa tay gạt đi, bước nhanh vào trong, cô kéo mạnh chiếc chăn khóc nói “Hai người tỉnh dậy cho tôi, tỉnh dậy”. Cô trong cơn giận bước nhanh đến nắm chặt lấy tóc Thanh Thanh kéo cô dậy mà nói “Con hồ ly chị, tại sao mặt dày dám ngủ với chồng tôi hả? ”. Kiều Thanh Thanh hoảng loạn cố xô Ân Ân nhưng cô càng nắm chặt hơn, Sở An đưa tay khoác nhanh áo vào, chạy đến nắm lấy tay Ân Ân nói “Ân Ân không như em thấy”. Kiều Ân Ân xô mạnh anh ra khỏi cô, hai tay cô đánh mạnh vào ngực anh vừa khóc vừa nói “Tại sao, tại sao hết lần này đến lần khác, em cố bỏ qua mọi chuyện lại xảy ra nhiều hơn, tại sao tại sao hả”.

Cô từ từ quy xuống sàn nhà, mà khóc nức lên, Tần Sở Nam liền chạy đến đỡ lấy cô, Kiều Thanh Thanh nhìn thấy liền nói “Haizz, Sở An anh nhìn thấy không, trước mặt anh người ta còn ân ân ái ái khi không có mặt anh thì sẽ như thế nào? ”. Tần Sở An liền quát lớn làm Kiều Thanh Thanh hoảng loạn “Cô im đi”. Kiều Ân Ân đưa tay gạt đi nước mắt, chóng tay đứng lên, bước đến tủ kéo lấy tờ giấy đưa cho Sở An nói “Chúng ta ly hôn đi”. Sở Nam nghe cô nói liền kéo cô lại nói “Em điên hả? ”. Kiều Ân Ân kéo tay Sở Nam khỏi cô nói “Em không điên vì em chịu đựng quá nhiều rồi, em đã mệt rồi”. Sở An liền bước đến ôm lấy cô nói “Anh hứa, anh sẽ không làm em tổn thương nữa đâu, anh xin lỗi mà”.

Kiều Ân Ân đưa tay xô anh khỏi cô, đưa tờ giấy trước mặt anh nói tiếp “Anh kí vào đi”. Kiều Thanh Thanh nhìn thấy liền chạy đến cầm lấy tờ giấy, đưa cho Sở An nói “Anh kí vào đi”. Kiều Ân Ân hạ tay xuống, nhẹ cười cô xoay người bỏ đi nói “Chúc hai người hạnh phúc ”. Kiều Ân Ân bỏ đi nhưng nước mắt lại rơi, cô đưa tay gạt đi nước mắt bỏ đi.

*3 năm sau... *

3 năm trôi qua, từ khi cô chấp nhận bỏ đi mọi chuyện, cô cũng trở thành một người hoàn toàn mới, cuộc sống cũng hoàn toàn mới, nhưng cô vẫn không quên những gì mà Kiều Thanh Thanh đã làm với cô. Cô chấp nhận gã cho Tần Sở Nam, làm vợ Tần Sở Nam để đổi đầu với Kiều Thanh Thanh. Mang danh phận chị dâu, cao sang quyền lực.

Trung tâm thương mại.

Kiều Ân Ân với bộ váy đỏ, chân mang cao gót, nghênh ngang bước vào trung tâm, cô đi đến đâu, mọi người đều cúi chào nghênh đón, cô bước vào tiệm trang sức, đưa tay gỡ cái kính đen đang đeo trên khuôn mặt xuống nhẹ cười, nhân viên nhìn cô mỉm cười nói “Phu nhân, hôm nay có rất nhiều mẫu mới ạ”. Cô liền nhẹ cười, Bước đến chọn trang sức, vài giây sau, cô nhìn thấy chiếc dây chuyền Kim cương lấp lánh, cô vừa đưa tay định lấy thì một bàn tay chụp lấy trước cô, cô liền xoay đầu nhìn lại, Kiều Thanh Thanh liền nhìn cô nhẹ cười.

32. Chương 32

Kiều Ân Ân cô xoay người nhìn thấy Kiều Thanh Thanh liền nhẹ cười, Kiều Thanh Thanh cầm sợi dây chuyền nâng cao trước mặt Kiều Ân Ân cười nói “Ồ, cứ tưởng là vị phu nhân nào, ai ngờ chị dâu đây”. Kiều Ân Ân cô đặt nhẹ túi xách trên bàn, đưa mắt nhìn Kiều Thanh Thanh vài giây nói “3 năm không gặp, cô đẹp hơn nhiều đấy, xinh đẹp như thế hay là câu được một vị đại gia nào rồi nhỉ?”. Kiều Thanh Thanh im lặng vài giây rồi bật cười lớn nói tiếp “Tôi không như cô nghĩ, à quên, tôi phải cảm ơn cô vì đã nhường Sở An lại cho tôi đấy”.

Nghe Kiều Thanh Thanh nhắc đến Tần Sở An sắc mặt Kiều Ân Ân biến đổi vài giây, Kiều Thanh Thanh liếc nhìn thấy liền cầm sợi dây chuyền đưa cao trước mặt Ân Ân nói tiếp “Hôm nay, Sở An sẽ đưa tôi đi mua trang sức để dự lễ kỷ niệm 20 năm của công ty, Sở An nói sẽ tặng tôi một sợi dây chuyền”. Kiều Ân Ân liếc nhẹ mắt nhìn Thanh Thanh nhẹ cười xoay nhanh người về phía cô nhân viên nói “Chủ tịch đã cân dặn các cô thế nào?”. Cô nhân viên liền nhìn Thanh Thanh cười mỉa mai nói “Chủ Tịch cân dặn, tất cả những gì phu nhân thích đều là của phu nhân”.

Kiều Thanh Thanh nghe những lời cô nhân viên nói liền đứng đơ người, Kiều Ân Ân liếc mắt nhìn Thanh Thanh nhẹ cười, đưa tay vuốt nhẹ tóc, cô nhân viên bước đến cầm lấy sợi dây chuyền trên tay Thanh Thanh nói “Mời quý khách chọn sợi dây chuyền khác ạ”. Kiều Thanh Thanh bắt đầu tức giận, cầm thẻ đưa cho cô nhân viên nói “Bao nhiêu tiền tôi trả hết”. Cô nhân viên vẫn im lặng, Kiều Ân Ân đưa mắt nhìn Thanh Thanh cầm lấy sợi dây chuyền bước đến đưa sợi dây chuyền trước mặt Thanh Thanh thả mạnh xuống đất, cô dùng chân dẫm mạnh lên, nhếch môi cười nói rồi xoay người bỏ đi “Tôi không thích đồ đã bẩn”. Sợi dây chuyền rơi xuống đất đã bị cô dẫm lên, Kiều Thanh Thanh tức giận, quát lớn “Kiều Ân Ân, tao ghét mày, tao ghét mày”.

Lễ kỷ niệm 20 năm thành lập công ty.

Chiếc xe ô tô của Tần Sở An và Tần Sở Nam vừa ngừng lại cùng một lúc, Kiều Thanh Thanh từ xe bước xuống với bộ váy đen, tóc búi cao. Cô nín thở chậm rãi bước xuống, ánh mắt cô nhìn thấy Kiều Ân Ân liền ngừng chân lại, dùng tay kéo Tần Sở An về phía cô, nhìn Ân Ân nhếch môi cười. Kiều Ân Ân chẳng thua kém vì, bộ váy đỏ lấp lánh, tóc đen dài óng ả, cô quay tay Tần Sở Nam rồi liếc mắt nhìn Kiều Thanh Thanh mỉm cười nghênh ngang bước vào trong. Cô và Tần Sở Nam vừa đi, vừa mỉm cười trước ống kính nói nhỏ “Gan em cũng lớn nhỉ?”. Kiều Ân Ân nghe Sở Nam nói cô liếc mắt nhìn anh nhẹ cười.

Kiều Ân Ân cô đang đứng xoay lưng vào sân khấu, tay cầm ly rượu vang đỏ, vài giây sau một giọng nói liền nhẹ vang lên bên tai cô “Em khỏe không?”. Giọng nói quen thuộc làm cô phải đứng im lặng vài giây, rồi chậm rãi xoay nhẹ người lại nhìn anh nói “Tôi khỏe, cảm ơn đã quan tâm tôi”. Cô nói xong liền nín thở bước đi, nhưng bàn tay anh liền nắm chặt tay cô lại, cô liền nhanh đưa mắt nhìn anh. Kiều Thanh Thanh nhìn thấy liền nhanh bước đến, kéo tay anh khỏi tay Kiều Ân Ân, liếc nhẹ mắt nhìn anh nói “Chị dâu, hôm nay chị đẹp lắm”.

Lời Kiều Thanh Thanh vừa nói ra, cô nói mà nhìn Sở An nhún mạnh từng chữ. Sở An liền buông tay khỏi Ân Ân. Kiều Thanh Thanh câu chặt tay Sở An trước mặt Kiều Ân Ân nhưng anh lại dùng tay hất mạnh tay cô khỏi anh, mà xoay người bỏ đi. Kiều Thanh Thanh vẻ mặt liền đổi sắc, Ân Ân cô nhìn thấy nhẹ cười rồi xoay người bỏ đi.

Buổi lễ vừa kết thúc, Tần Sở An liền chạy nhanh khỏi buổi lễ để tìm Kiều Ân Ân. Hình bóng cô đang chuẩn bị bước lên xe, anh nhìn thấy liền nhanh chân chạy đến, kéo nhanh cô lại, Tần Sở An nhìn thấy liền mở cửa xe bước nhanh ra, Sở An kéo Ân Ân về phía anh nói “Em làm gì với Ân Ân vậy?”. Tần Sở An liền rút nhẹ tay lại, nhìn Ân Ân vài giây rồi nói “Không có gì?”. Miệng thì nói không có, nhưng ánh mắt anh thì luôn nhìn Ân Ân chẳng rời.

Tần gia

Anh bước vào nhà, vẻ mặt ủ rũ, Kiều Thanh Thanh thấy anh liền bước nhanh ra, nhìn anh quát lớn “Thái độ anh là sao đây hả? Còn lưu luyến cô vợ cũ hay sao? Anh đừng quên tôi cũng là vợ anh đấy”. Anh nghe thấy những lời Kiều Thanh Thanh vừa thốt ra, liền tức giận mà quát lớn “Thì sao hả? Cô cũng đừng quên, cô và tôi không phải là vợ chồng, cô tưởng tôi không nói thì tôi không biết hay sao? Suốt 3 năm nay, cô vì tài sản của tôi nên mới ở lại thôi, nên cô không là cái thá gì đối với tôi cả, cô nhớ rõ đây, tôi có thể tổng cổ cô bất cứ lúc nào đấy”. Kiều Thanh Thanh hai tay nắm chặt vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn anh, anh tức giận đi thẳng lên phòng, cô thấy bỏ đi liền dùng tay hất đổ tất cả đồ trên bàn, la hét “Tần Sở An, anh đứng lại cho tôi, anh đứng lại ngay cho tôi”.

33. Chương 33

Kiều Thanh Thanh cô y như người điên, đứng la hét, dùng tay đùa hết tất cả mọi thứ rơi xuống đất, cô từ từ quy xuống trước đồng hồ điện mà cô vừa bày ra rồi bật khóc lên. Nhưng cô lại rằng, cô không được thua Kiều Ân Ân liền đưa tay gạt nước mắt, cô nhanh chóng tay đứng lên hai tay nắm chặt tức giận nói “Kiều Ân Ân tao không thể cho mày thắng tao được”.

Kiều Ân Ân vừa bước vào nhà liền cởi cái áo vest mà Sở An đã choàng cho cô ở trên xe xuống, cô ngồi nhanh xuống ghế, tay chống đầu nhắm nhẹ đôi mắt vài giây, nhưng lại mở lên vì một lời nói “Em muốn ăn gì không? Để anh vào bếp làm cho em”. Cô liền nhẹ lắc đầu, đưa tay kéo Tần Sở An xuống ghế mà nói “Đừng tốt với em vậy mà, em có thể làm mọi thứ tại sao anh lại lo lắng như thế?”. Tần Sở An liền đưa tay, vuốt nhẹ mái tóc cô nhìn cô mà nói “Vì em là vợ của anh”.

Cô nghe những lời anh nói liền im lặng đôi mắt nhìn anh vài giây, anh liền đưa tay ôm cô vào lòng mà nói tiếp “ Chuyện quá khứ, nó qua rồi, hãy để nó qua đi, đừng nhớ lại nó sẽ khiến em đau lòng hơn“. Cô nghe anh nói xong, liền bật khóc, ôm chặt lấy anh ngập ngừng nói “Em không muốn nhớ, tại vì anh ta xuất hiện làm quá khứ của em lại xuất hiện”. Tần Sở An đặt tay lên vai cô, vỗ nhẹ lên vai vuốt ve cô.

Mới sáng sớm, Kiều Thanh Thanh đã đến tận nhà cô, mà la hét um sùm, cô nằm trên phòng nghe thấy tiếng la hét liền bước nhanh xuống giường, bước đến cửa sổ, kéo nhẹ tấm màn đưa mắt nhìn xuống nhà, cô nhìn thấy Kiều Thanh Thanh liền đưa tay kéo cái áo khoác vào nhanh đi xuống dưới. Kiều Thanh Thanh đang cố la hét vì bị cô giúp việc ngăn lại, Kiều Ân Ân bước xuống liền nhìn Thanh Thanh nói “Mới sáng sớm, cô đến nhà tôi làm gì?”.

Kiều Thanh Thanh liền bước nhanh lại, tay khoanh trước ngực, tiến gần cô đưa mắt nhìn cô lại nhìn xung quanh nói “Nhà đẹp đấy, nhìn cô cũng ra dáng bà chủ lắm đấy”. Kiều Ân Ân nghe cô liền im lặng vài giây rồi bước nhanh xuống nhìn Kiều Thanh Thanh nói “Tôi ra dáng bà chủ hay không không liên quan gì đến cô, cô đến đây làm gì nói nhanh đi”. Kiều Thanh Thanh liền xoay người, bước ghế sofa đặt nhẹ cái cặp đang cầm trên tay xuống, nhẹ ngồi xuống liếc nhìn Ân Ân nói “Muốn biết, thì tôi cho cô biết, hôm nay tôi đến đây, để dành Sở An lại đây, tại sao bao nhiêu năm cô sống tốt bên Mỹ sao không sống ở bên đây luôn đi, tại sao cô lại quay về hả? Tại sao hả? ”.

Kiều Ân Ân nghe Kiều Thanh Thanh quát lớn, liền hoảng hốt đứng im lặng vài giây, cô hít thở sau, bước đến Kiều Thanh Thanh mà nói tiếp” Cô không phải đến đây để dành Sở An, vì tôi và anh ấy đã chẳng còn gì nữa cả, anh ấy vẫn trong tay cô, anh ấy vẫn chưa bao giờ đến với tôi, thì cô có quyền gì đến đây để đòi Sở An với tôi hả?’. Lời cô vừa nói xong, Kiều Thanh Thanh liền bước đến, đưa tay tát mạnh vào mặt cô, trừng mắt nói ”Tại mày, mà Sở An nổi điên với tao, cũng tại mày quay lại nên Sở An chửi nên vậy”.

Kiều Ân Ân, đưa tay đặt lên mặt, liền liếc mắt nhìn cô, vài giây, Kiều Thanh Thanh trừng mắt tiếp tục đưa tay định tát cô, nhưng lại bị cô nắm lại, tát một cái vào mặt cô mà nói “Kiều Thanh Thanh, cô nghe rõ đây, tôi không phải là Kiều Ân Ân để bị cô ân hiếp lúc trước, còn nữa, đừng nổi điên mà đến nhà tôi quậy phá, tôi sẽ không khách sáo đâu, đây là cái tát cảnh cáo cô đó”. Kiều Thanh Thanh đưa tay đặt lên mặt, trừng mắt nhìn Ân Ân vài giây rồi xoay người bỏ đi.

Kiều Thanh Thanh bước đến nhà mà đập phá đồ, để hạ cơn giận nhưng cô càng đập phá thì càng giận dữ hơn. Cô đang dùng tay đùa đồ tất cả đồ xuống, thì bị Sở An anh nắm chặt lại quát to “Này, cô điên sao, mỗi lần cô phát điên thì đập phá đồ thế hả?” Kiều Thanh Thanh, rút mạnh tay lại, ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào Tần Sở An quát to “Đúng, tôi điên, tôi điên rồi, điên vì anh đó, vì tôi sợ mất anh đó”.

Tần Sở An nghe cô nói những lời liền đưa mắt nhìn cô vài giây, rồi quay người đi, nhưng lại bị Kiều Thanh Thanh cô níu lại bật khóc mà nói “Sở An, đừng bỏ em, em thật sự yêu anh, em không thể mất anh được đâu, em không thể mất anh mà”. Anh mặt cho cô nói, đưa tay cô ra mà xoay người bỏ đi, còn cô, dùng tay hất đồ đồ xuống sàn nhà mà từ từ quy xuống sàn mà khóc thét lên.

Kiều Ân Ân, cô ngồi trên sofa, cô đang suy nghĩ một chuyện gì đó, cứ im lặng mà chẳng nói chuyện với ai, đến Tần Sở Nam về cô chẳng hay biết, anh bước gần lại cô, lấy nhẹ người cô nói “Ân Ân em suy nghĩ chuyện gì thế?”. Cô liền hoảng hốt xoay đầu nhìn lại anh nói “Anh về khi nào?”.

34. Chương 34

Tần Sở Nam nhìn về cô hoãn hốt liền đưa tay xoa nhẹ mặt cô nhìn cô nói “Anh chỉ mới về, nhìn em thơ thẩn nên mới gọi em đấy”. Cô đưa tay lên đặt lên tay Sở Nam, đưa mắt nhìn Sở Nam rồi nói “Em không sao, anh đã ăn gì chưa? Để em vào bếp làm cho anh”. Cô vừa nói xong liền nhanh đứng lên đi, nhưng lại bị anh đưa tay kéo lại cô đưa mắt nhìn anh, anh liền ôm eo cô nhìn cô nói “Anh ăn rồi, em nghỉ sớm đi, mai còn đến công ty làm việc”. Cô nghe anh nói, liền nhanh đưa mắt nhìn anh, nói “Làm việc”.

Anh liền, nhìn cô nhẹ cười nói “Em ở nhà chán lắm, đi làm cùng anh sẽ vui hơn”. Cô liền nói tiếp “Nhưng em... ” cô chưa nói hết lời thì anh đã ngắt ngang, nhanh đứng lên kéo cô dậy, đi lên phòng nghỉ ngơi.

Kiều Thanh Thanh cô, đang ngồi trên bàn ăn, đợi Sở An anh xuống dùng chung, nhưng anh chỉ thấy cô đã bỏ đi, chẳng thèm nhìn lại cô. Cô nhìn thấy anh liền nhanh đứng lên, chạy đến cầu lấy tay anh nhẹ cười nói “Anh không vào ăn ạ, em hôm nay đã làm bữa sáng cho anh đấy ạ”. Anh nghe cô vừa nói xong, liền rút nhanh tay lại, đưa mắt nhìn cô nói “Tôi không ăn” rồi xoay người bỏ đi. Cô thấy anh hất tay cô ra đôi mắt từ từ rưng nước mắt, nhưng cô nhanh đưa tay gạt đi, hít thở sau rồi xoay người quay lại bếp.

“Chủ tịch, hôm nay 11 giờ anh có cuộc hẹn ký hợp đồng với giám đốc công ty giải trí, 12 giờ cuộc họp hội đồng và 1 giờ anh có cuộc hẹn với công ty B&B”. Anh đang chăm chú trong cái máy tính khi lời cô trợ lý vừa hết, tay đang đánh máy liền ngưng lại, nhanh đưa mắt nhìn lên nói “B&B là cuộc hẹn gì”. Cô trợ lý liền nhìn anh nhẹ cười nói tiếp “Là hợp tác làm ăn ạ”. Tần Sở An im lặng hồi lâu, nhanh đứng lên kéo áo khoác vào nhanh chân bước đi nói “Hủy hết cuộc hẹn còn lại, gửi địa chỉ công ty B&B muốn gặp cho tôi”.

Chiếc xe ô tô vừa ngưng lại, từ trên xe, Tần Sở Nam bước nhanh đến mở cửa cho Kiều Ân Ân cô, cô nhìn anh nói “Ngày đầu em đi làm, anh đã cho em gặp đối tác lớn này sao? Anh không sợ em làm hỏng sao? ”. Tần Sở Nam đưa tay vuốt nhẹ tóc cô nhìn cô nói “Anh tin em, vì anh đảm bảo hôm nay đối tác sẽ đồng ý

ký kết vì có em”. Cô liền đưa mắt nhìn anh, anh liền đưa tay nắm tay cô bước khỏi xe, rồi cùng cô bước vào nhà hàng, nhưng chỉ bước vài bước thì tiếng chuông điện thoại vang lên anh liền bắt máy, rồi đưa lại hợp đồng cho cô, nói “Công ty có việc gấp, em vào trong gấp đối tác hộ anh nha” rồi nhanh quay người bước đi, cô vâng lời anh mà xoay người bước vào.

Cô bước đến quầy tiếp tân, nhìn cô nhân viên đang đứng liền nói “Cho tôi hỏi bàn số 86 nằm ở đâu vậy ạ”. Cô nhân viên liền đưa tay chỉ về phía trước, cái bàn được đặt giữa cửa kính trong suốt, nhìn thấy những nhà cao tầng rất đẹp, cô nhìn lại cô nhân viên nhẹ cười rồi nâng ví bước đến bàn ngồi, cô ngồi không lâu thì từ sau, một giọng nói nhẹ vang lên “Anh không ngờ, hôm nay em lại đến đây gặp anh”. Giọng nói quen thuộc làm cô liền nhanh xoay người lại, ánh mắt cô nhìn anh chăm chú còn anh cũng nhìn cô chẳng chớp mắt, cô liền đây ghé đứng lên nói “Tôi không đến đây gặp anh, hôm nay tôi đến gặp đối tác của Sở Nam”.

Tần Sở An nghe cô nói xong liền bước lại ghé ngồi, chân chắp chéo nhìn cô nói “Xem ra, Sở Nam không nói hôm nay đối tác làm ăn chính là anh”. Cô nghe anh nói, liền nhanh tay cầm lấy bảng hợp đồng lật nhanh xem, cô nhìn thấy tên công ty liền nhìn anh, anh liền nói “Em đã tin chưa”. Cô đặt bảng hợp đồng xuống bàn, bước lại kéo ghế ngồi đưa tay đẩy bảng hợp đồng gần anh nói “Nếu hôm nay, anh hẹn công ty chúng tôi đến tay để ký hợp đồng thì mời anh ký vào đi”.

Tần Sở An, liền đưa tay nắm chặt tay cô lại, cô liền đưa mắt nhìn anh ngạc nhiên, anh liền nhìn cô nói “Anh nhớ em”. Cô liền rút nhanh tay lại, nói tiếp “Nhưng tôi không nhớ anh”. Anh nhìn cô liền nói “Anh không tin, em không nhớ anh thì tại sao không dám nhìn vào anh”. Cô nghe anh nói, liền đưa mắt nhìn thẳng vào anh nói “Chủ tịch Tần, hôm nay tôi đến để đưa hợp đồng cho anh kí, không phải để nói những chuyện như thế này”.

Anh vẫn không nghe lời cô nói, đưa nhanh tay nắm chặt tay cô, nhìn cô nói “Chúng ta quay lại như trước đi, suốt mấy năm nay, anh không quên em được, cứ nhắm mắt lại hình ảnh em lại hiện rất rõ ở trong mắt anh, em quay về đi, anh hứa sẽ đuổi cô ta đi khỏi đây”. Cô nghe những lời anh nói liền rút nhanh tay lại, đưa mắt nhìn anh nói “Nhưng mọi chuyện về anh tôi đã quên tất cả, anh cũng nên quên đi, vì mọi chuyện không tốt để anh nhớ, À còn nữa cô ta trong rất yêu anh, hãy nên trân trọng trước khi mọi chuyện tồi tệ xảy ra rồi lại hối hận”.

Cô nói xong liền đưa hợp đồng về hướng anh nói “Anh ký vào đi, tôi còn rất nhiều việc, nếu anh không ký ngay bây giờ thì tôi sẽ bảo thư kí đến vào ngày mai”. Anh liền rút nhanh viết ký nhanh vào, cô nhìn thấy anh ký xong liền cầm bảng hợp đồng xoay người đi, anh đột nhiên từ sau ôm chặt lấy cô, làm cô ngạc nhiên đến rơi cả bảng hợp đồng đang cầm trên tay cô, anh liền nói “Quay về đi, anh thật sự không quên được em mà, Kiều Ân Ân anh yêu em”.

35. Chương 35

Cô cố vùng vẫy, để xô anh ra nhưng anh vẫn cứ ôm chặt lấy cô, cô liền nói “Tần Sở An, anh thả tôi ra, tôi là chị dâu của anh đấy”. Anh nghe cô nói tay đang ôm chặt cô liền buông nhanh ra, cô liền xoay người lại nhìn Tần Sở An nói tiếp “Anh nhớ rõ đây, tôi và anh không còn gì nữa, anh đừng đeo đuổi tôi nữa, cuộc sống của tôi bây giờ rất tốt, không phải đâu đón khi ở với anh”. Cô nói xong liền xoay người bỏ đi, nhưng anh lại kéo cô lại mà hôn lấy cô, cô hoảng hốt trừng mắt lấy anh mà vùng vẫy.

Tần Sở Nam từ xa đứng nhìn thấy vẻ mặt liền đổi sắc, anh nhẹ thở phào rồi xoay người đi thềm nói “Cuộc gặp gỡ này, xem ra tốt hơn anh nghĩ, nếu em sống bên anh không quên được anh ấy, thì anh sẽ sẵn sàng đưa em trở về người em yêu”. Kiều Ân Ân xô Tần Sở An khỏi cô, đưa tay tẩn vào mặt anh rồi xoay người bỏ đi.

Cô bước vừa bước vào nhà, Tần Sở Nam anh vẫn tươi cười nói chuyện cùng cô, anh thấy cô liền nhanh đứng lên bước đến gần cô nói “Em về rồi sao”. Cô liền nhìn anh gạt nhẹ đầu bước đến ghé ngồi, anh đưa tay cầm ly rót nước vào đưa cho cô cô liền nói “Anh cố tình phải không?”. Tần Sở Nam nghe thấy liền đặt ly nước xuống bàn, ngồi cạnh cô nói “Không gọi là cố tình, anh chỉ muốn em gặp đối tác làm ăn của anh mà thôi”.

Cô lên xoay sang anh, tức giận nói “Anh biết em không muốn gặp anh ta, tại sao anh lại làm như thế”. Tần Sở Nam thấy cô ta giận liền đưa mắt nhìn cô nói tiếp “Nếu em thật sự đã quên Sở An thì tại sao lại phải cầu lên với anh hả? ”. Cô nghe anh nói liền im lặng vài giây, nói “Nếu như thế anh phải nói em rằng đối tác của anh là anh ta, tại sao anh không nói”. Tần Sở Nam đưa tay ngắt lời cô, nói “Nếu em không muốn, anh xin lỗi, ngày mai em không cần đến công ty phụ anh nữa”. Anh nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tần Sở An vừa bước vào nhà, Kiều Thanh Thanh nhìn thấy liền chạy nhanh lại, đưa tay đặt nhẹ lên khuôn mặt anh nhìn nói “Anh làm sao vậy, có đau không, ai đã đánh anh vậy để em lấy thuốc bôi cho anh”. Nói xong Kiều Thanh Thanh liền xoay người lấy hộp y tế đến gần anh, kéo anh lại ghé mà thoa thuốc cho anh, ả vừa đưa bông tam lên thoa thì anh liền nắm chặt tay ả lại, dứt cái bông tam lại nói “Tôi tự thoa được”. Về mặt ả liền đổi sắc, liếc mắt nhìn anh trong sự giận dữ rồi chóng tay đứng lên bỏ đi lên phòng.

Sau trận cãi nhau, Tần Sở Nam không về nhà, Kiều Ân Ân liền đứng ngồi không yên, cô cứ ngóng phía cửa đợi xe anh về, cô không thấy anh liền cầm điện thoại lên, xoay người bước lên phòng, thay quần áo đi đến công ty.

Công ty

Cánh cửa liền mở ra, cô liền nhanh chân bước vào, đi vào thang máy lên phòng anh, cô đưa tay đẩy cửa bước vào liếc mắt nhìn xung quanh, vẫn không thấy anh, cô thư ký từ ngoài bước vào nói “Phu nhân, chủ tịch không có trong phòng ạ”. Cô nghe thấy liền xoay nhanh người lại, nói “Vậy anh ấy đi rồi ”. Cô thư ký liền nhìn cô nói tiếp “Dạ, tối hôm qua công ty bên Mỹ gặp chút vấn đề, cần chủ tịch giải quyết nên đã bay sang Mỹ ngay tối hôm qua rồi ạ”. Cô nghe xong liền xoay người bỏ đi, khi cô xoay người bỏ đi thì Tần Sở Nam từ sau phòng bước ra nhìn theo bóng lưng cô đang vội vàng.

Chiếc xe vừa ngừng lại trước cổng, cô đưa nhanh chân bước xuống, chân đang đi bỗng dừng liền ngừng lại, liếc mắt nhẹ nhìn về một hướng, Tần Sở An nhìn cô hồi lâu rồi bước đến nói “Anh đến gặp em muốn nói ít chuyện”. Cô liền nói “Tôi và anh không còn gì hết cả” rồi nâng chân bước tiếp đi, nhưng một lời nói khiến cô dừng chân lại “Anh nâng niu hãy nghe anh nói đi” cô vẫn không quay đầu lại, cứ thế mà tiếp tục bước đi. Anh liền nói lớn “Em cố lảng tránh anh, anh sẽ làm em không lảng tránh anh nữa”.

Cô nhanh vào nhà, đặt nhẹ cái cặp xuống bàn, rồi nhanh tay cầm điện thoại gọi cho Sở Nam nhưng cuộc gọi liền tục ngắt ngang, cuộc gọi cuối cô liền gửi vào tin nhắn thoại “Em biết anh đang giận em, em sai rồi, anh đừng giận em mà, nếu anh nghe thấy hãy gọi lại cho em”. Tin nhắn thoại của cô đã được gửi, nhưng vẫn không phản hồi gì.

*3 ngày sau... *

Cô liền nghĩ một cách khiến anh quay về nhà. “Chị gọi cho Sở Nam bảo tôi bị bệnh giúp tôi nha” nghe lời cô chị giúp việc liền cầm điện thoại lên gọi anh “Ông chủ, ông chủ về nhà gấp đi ạ, phu nhân đang bị bệnh nặng ạ”. Chị giúp việc liền găt điện thoại, cô liền đi nhanh vào bếp, lấy cái khăn nhún nước ấm xoa lên khắp mặt đến cổ tay cô rồi nhanh xoay người đi nhưng lại xoay lại nhìn chị giúp việc nói “Sở Nam có về chị bảo tôi nằm trên phòng nghe”. Cô nói xong liền chạy nhanh lên phòng, kéo chân đắp lại.

36. Chương 36

Ân Ân cô vừa lên phòng, kéo chăn lại, thì tiếng xe ô tô vừa ngừng lại, Sở Nam anh vội vàng bước xuống xe, nhanh chân chạy vào nhà, cô giúp việc vội vàng bước ra nhìn anh nói “Ông chủ, về rồi ạ”. Anh liền nhìn cô giúp việc hỏi tiếp “Phu nhân đâu? ”. Cô giúp việc chưa kịp trả lời thì anh liền nhanh chân chạy lên phòng. Cô đang nhìn về phía cửa, bỗng cánh cửa mở tung ra cô liền nhanh nhắm mắt lại, anh liền bước đến đưa tay đặt nhẹ lên trán cô, cô chậm rãi mở mắt ra nhìn anh nhẹ nhàng nói “Anh đã về rồi sao? ”.

Cô nói dứt lời liền chóng tay ngồi dậy, anh vội đỡ lấy cô, nói “Em bị bệnh tại sao không đi bác sĩ, để anh đưa em đến bác sĩ” Cô nghe anh nói liền hoảng hốt đưa tay nắm chặt tay anh, nói tiếp “Em, em đã nằm nghỉ rồi cũng đỡ nhiều rồi, nên không cần đến bác sĩ đâu ạ”. Anh nghe cô nói liền nhẹ gạt đầu, đỡ cô nằm

xuống, gọi lớn ” Chị Hà“. Cô giúp việc nghe anh gọi liền nhanh chân chạy lên, anh thấy cô giúp việc liền nói ”Chị xuống bếp nấu bát cháo thịt, mang lên cho tôi”.

Chị Hà nghe lời anh nhanh quay xuống bếp nấu bát cháo mang lên cho anh, anh nhanh tay cầm lấy cây muỗng mà bôn cho cô, anh vừa đưa đến miệng cô, cô liền nhìn anh nói “Anh còn giận em không?”. Anh nghe cô nói, liền hạ muỗng xuống, đặt bát cháo xuống bàn nhìn cô nhẹ cười nói “Anh đã quên rồi ”. Cô liền đưa mắt nhìn anh, nhẹ đưa tay nắm chặt lấy tay anh nói tiếp “Anh thật sự quên hết rồi sao”.

Anh liền đưa tay, vuốt nhẹ mái tóc cô, gật đầu, nhẹ cười, cầm nhanh lấy bát cháo tiếp tục bôn cho cô ăn.

“Sở An, mẹ có gọi bảo chúng ta về nhà dùng bữa” Tần Sở An đang ngồi trên sofa, nghe thấy liền nhanh đứng lên nói “Tôi không rãnh”. Á liếc mắt nhìn thấy anh bỏ đi liền nói lớn khiến anh xoay người lại nhìn “Anh thật không rãnh sao, nếu em nói có Kiều Ân Ân thì anh đã rãnh chưa? ”. Á nói xong nhanh chóng tay đứng lên, bước đến gần anh đưa tay phủi nhẹ tay lên áo anh liếc nhẹ mắt nhìn anh nói “Em lên thay đồ, đợi em ở xe”.

Chiếc xe ô tô ngừng lại, ả Thanh Thanh đưa chân bước xuống, cau chặt lấy tay anh kéo anh vào nhà hàng, ả liếc mắt xung quanh nhưng lại ngừng lại liếc nhìn phía Ân Ân cau chặt lấy tay anh kéo đến Ân Ân nhẹ cười. Đôi chân dừng lại phía sau ghế Ân Ân, Ân Ân cô liền xoay đầu lại nhìn, ả liền nhếch mép cười nói “Chào, chị dâu” ả nói xong liền kéo Sở An vào bàn ngồi, sắc mặt Ân Ân cô biến đổi khi nhìn thấy Sở An, nhưng Sở An lại nhìn thấy nhanh đưa tay nắm chặt lấy tay cô nhìn cô nhẹ cười, Sở An nhìn thấy liền tức giận nhưng kiềm chế lại, Thanh Thanh xoay sang trông mắt nhìn anh nói “Xem ra, tình cảm anh rể, chị dâu thăm thiết lắm phải không anh?”

Những lời Thanh Thanh nói đều nhấn mạnh từng câu từng chữ, ả nói xong liền nhếch mép lên cười rồi xoay nhanh lại nhìn Sở An và Ân Ân nói tiếp “Một cuộc hôn nhân hạnh phúc thì sẽ không bao giờ có kẻ thứ ba”. Ân Ân cô nghe thấy Thanh Thanh nói ngược mắt lên nhìn Thanh Thanh vài giây, rồi liếc mắt sang Sở An Nhất cười nói “Tuy nhiên, kẻ thứ 3 cũng có thể làm người đó sung sướng và hạnh phúc khi ở bên, còn hơn chán ngán với sự ép buộc phải không anh? ”. Cô nói xong liền xoay lại nhìn ả nhẹ cười, ả liền tức giận hai tay nắm chặt, trông mắt nhìn lấy Ân Ân nhưng lại trở lại bình thường khi nghe thấy giọng nói “Thanh Thanh, con yêu của mẹ, mẹ nhớ con lắm đấy”. Người phụ nữ chạy nhanh đến ôm lấy Thanh Thanh, ả liền nhanh đứng lên ôm lại người phụ nữ rồi, đột nhiên người phụ nữ liền liếc mắt sang Ân Ân nói “Cô đến đây làm gì? ”.

Ả đứng kế bên, nhìn lấy người phụ nữ rồi bước đến choàng tay sang vai Ân Ân nhìn thẳng vào người phụ nữ nói “Là con gọi Ân Ân cùng dùng bữa với gia đình mình đó mẹ”. Ân Ân cô hất tay ả khỏi vai cô, nhanh đứng lên nói “Tại sao cô nói bố mẹ hẹn tôi và cô cùng dùng bữa”. Á liền bước lại kéo ghế ngồi xuống nói “Mẹ có hẹn, mẹ cứ tưởng cô không đến nên nói vậy thôi, cô làm gì giận dữ như thế”.

Ân Ân cô đưa tay định lấy ví bỏ đi nhưng lại bị Sở An ngăn lại Sở An đưa mắt nhìn cô nói “Chúng ta cũng đến hay ngồi xuống dùng bữa, đã lâu em cũng chưa ăn cùng bố mẹ rồi mà”. Cô nghe anh nói liền im lặng vài giây, đặt ví lại kéo ghế ngồi xuống, Sở An nhìn cô nhẹ nói “Anh ta nói đúng, em ngồi xuống dùng bữa đi cũng lâu chúng ta không ăn cùng nhau”.

Trong bàn ăn, người phụ nữ chỉ xem có sự hiện diện của Thanh Thanh và Sở An chẳng quan tâm gì đến Ân Ân và Sở An. Người phụ nữ liếc mắt nhìn thấy Ân Ân cô và Sở An đang ăn liền nói lớn “Thanh Thanh khi nào mới sinh em bé cho mẹ ầm bông hả? ”. Thanh Thanh nghe thấy liền bỏ đũa đang ăn xuống, cau lấy tay Sở An cười nói “Nếu mẹ muốn thì chúng con sẽ mau có cháu cho mẹ ầm bông”. Nhưng Sở An lại rút nhanh tay lại nhẹ nói “Tôi không thích cô mang con của tôi”. Sắc mặt Thanh Thanh liền đổi sắc khi thấy Ân Ân đang nhìn ả nhẹ cười, cô liền bỏ đũa xuống, cau lấy tay Sở An liếc mắt sang người phụ nữ cười rồi nhìn Thanh Thanh nói “Nếu em dâu, chưa muốn có em bé hay để chị dâu này sinh em bé trước để mẹ ầm bông có được không em dâu”.

37. Chương 37

Ân Ân cô vừa anh xong, thì người phụ nữ liền ngắt nhanh lời nói “Tôi chỉ muốn ẵm cháu do chính Thanh Thanh mà thôi”. Cô nghe thấy người phụ nữ nói, tay đang cau lấy tay Sở Nam liền nhanh buông ra, nhẹ cười nói “Chỉ tiếc mẹ chờ hơi lâu”. Cô vừa nói xong liền nhanh đứng lên bỏ đi, Sở Nam thấy cô rời đi liền nhanh đứng lên chạy theo cô, còn Sở An liếc mắt nhìn cô vài giây rồi đưa tay đẩy ghế nhanh đứng lên bước đi nhưng lại bị ả Thanh Thanh níu lại nói “Em cấm anh đi theo cô ta”. Sở An anh vẫn không màng lấy vò, hất tay cô mạnh rồi tiếp tục bước đi.

Sở An anh cứ loay hoay tìm Ân Ân cô, cô đang đứng đợi Sở Nam lấy xe đến đón cô. Sở An từ sau bước đến nắm lấy tay cô nói “để anh đưa em về”. Cô liền xoay người lại, đưa mắt nhìn anh rút nhanh tay lại nói “Không cần, Sở Nam đã đưa tôi về”. Sở An vẫn không quan tâm câu cô vừa thốt lên, nắm chặt lại tay cô kéo cô đi, nhưng Sở Nam bước đến nắm lấy tay Ân Ân kéo cô về phía anh nhìn Sở An nói “Nhớ kĩ, Ân Ân bây giờ là chị dâu của em đấy”.

Sở An bỗng nhiên nhanh bước đến đánh mạnh vào mặt Sở Nam nói “Đối với tôi cô ấy là người tôi yêu chứ không phải chị dâu em rở”. Sở Nam nghe thấy liền đưa tay đánh lại Sở An một cái mạnh, Sở An tức giận lên xong đến nhưng Ân Ân cô lại chạy nhanh đến xô Sở An khỏi Sở Nam quát lớn “Đã thôi chưa, hai người đã lớn hãy cư xử như một người lớn đừng như trẻ con được không? ”.

Sở Nam đưa tay chỉnh lại áo, về mặt tức giận nhìn lấy Sở An, Sở An nhìn lấy cô nói tiếp “Chính anh ta là người cướp em khỏi tay anh nên anh ta không có quyền gì để nói với anh”. Ân Ân cô nghe thấy liền trừng mắt nhìn Sở An quát lớn ” Anh thôi đi, anh đừng cứ trách người khác mà không nhìn lại bản thân anh, vì anh nghĩ tôi đã thuộc về anh và anh không bao giờ có trách nhiệm giữ lấy, đến một ngày anh thấy tôi sắp mắc vào một người khác, thì anh bắt buộc phải dành lại tôi như bản năng của một thằng đàn ông.”

Sở An nghe cô nói liền nhanh đến, nắm lấy tay cô, nhìn cô nói “Tại sao em lại nghĩ anh như thế, anh giành lại em vì anh yêu em, anh không muốn em tthuộc về người khác”. Ân Ân cô nhanh đưa tay ngăn lời anh lại, nói “Tôi không muốn nghe anh nói thêm gì nữa” rồi xoay người cau lấy tay Sở Nam bỏ đi.

Cô bỗng nhiên lại rơi nước mắt, cô cố che đi nhưng lại bị Sở Nam nhìn thấy, anh liền đặt tay lên vai cô, đưa mắt nhìn cô nhẹ nói ” Chúng ta sống cùng nhau cũng được vài năm, anh cũng hiểu em khá nhiều, anh cũng biết em cố che đi cảm xúc khi ở bên anh, và suốt mấy năm nay chúng ta trên danh nghĩa là vợ chồng anh luôn xem em là vợ nhưng em chỉ tỏ ra vẻ bên ngoài rằng em là vợ anh nhưng sâu bên trong anh biết em có ai, anh không muốn anh là người ràng buộc em nên em hãy làm theo những gì em muốn anh luôn ủng hộ em”.

Cô nghe những gì anh nói liền bước đến ôm chặt lấy anh mà khóc nức lên, anh cũng chỉ cố che đi cảm xúc của mình dang rộng đón tay mà đón cô vào lòng.

Sở An vừa bước vào nhà, Thanh Thanh liền bước ra. Trùng mắt nhìn anh tức giận quát lớn “Tại sao anh lại dám bỏ em một mình ở nhà hàng thế hả? ”. Anh nghe thấy chẳng màng lấy ả liếc nhẹ nhìn ả rồi bỏ đi nhưng lại bị ả kéo lại nói tiếp “Anh đứng lại đi, mỗi lần chúng ta nói chuyện anh chẳng ở lại dù 1 giây, tại sao khi ở cùng cô ta anh lại níu kéo lâu thế hả anh nói đi, anh nói đi tại sao hả? ”.

Anh dùng tay hất mạnh tay ả khỏi anh, làm không mất thăng bằng nên ngã mạnh xuống sàn nhà, ả vừa ngã xuống đầu óc ả cứ xoay vòng tay chóng không vững, ả liền chậm rãi đưa tay đặt nhẹ lên trán, từ mũi máu từ từ chảy nhanh ra, ả liền đưa tay chạm nhẹ vào tay run rẩy khi nhìn thấy máu rồi ngã lẳng xuống sàn nhà, Sở An anh hoảng hốt liền chạy nhanh lại lấy người ả gọi lớn ” Này, Thanh Thanh, cô làm sao thế, Thanh Thanh cô đừng dọa tôi đấy”.

Bệnh viện

Anh vừa thấy bác sĩ bước ra, liền đứng lên bước đến liền nói “Cô ấy, bị gì vậy bác sĩ”. Bác sĩ liền nhìn anh nhẹ lắc đầu nói tiếp “Anh hãy chuẩn bị tinh thần cô ấy bị ung thư máu chắc có lẽ không sống lâu thêm được nữa” nói xong liền bỏ đi. Anh liền ngạc nhiên đứng im lặng vài giây rồi bước vào phòng với ả, ả nhìn thấy anh liền nhìn anh chậm rãi nói “Anh, anh đến gần em được không? ”.

Anh nghe ả gọi liền nhìn ả im lặng rồi đưa chân bước đến gần ả, ả nhìn thấy liền chậm rãi đưa tay, đôi tay đang ghim tiêm thuốc vào chậm rãi nắm nhẹ tay anh nhìn anh nói “Em không giành anh lại được, còn tâm

nguyện cuối cùng anh, anh thực hiện cùng em được không”

38. Chương 38

Anh nhìn ả hồi lâu, rồi nhẹ nói “Cô nghĩ ngợi đi”. Rồi xoay người bỏ đi, ánh mắt ả từ từ rơi nước mắt. Không lâu tiếng mở cửa bỗng vang lên, người phụ nữ nhanh chân chạy vào nói “Thanh Thanh con gái mẹ, con đang dọa mẹ sao, tại sao bệnh lại không nói với mẹ hả?”. ả nghe thấy lời người phụ nữ, liền chóng tay chậm rãi ngồi dậy, người phụ nữ nhanh nắm lấy tay ả, ả liền nói “Sở An vẫn không quan tâm đến con, anh ấy càng la lách con hơn”.

Người phụ nữ nghe ả nói liền tức giận nói “Giờ phút nào rồi, con còn quan tâm đến nó không quan tâm đến con, sức khỏe con là hơn đấy”. Cô nghe thấy người phụ nữ nói liền nhẹ lắc đầu khóc, đưa tay nắm chặt tay mẹ cô nhẹ nói “Con muốn Sở An ở cạnh con, mẹ bảo anh ấy ở cạnh con đi mà”. Mẹ cô tức giận khi nghe thấy những lời cô nói, liền nói “Giờ phút nào rồi hả con”.

Cô đưa mắt nhìn thấy con dao trên bàn, liền cầm nhanh kê sát vào cổ, nói “Mẹ gọi Sở An đến với con nhanh đi, nếu không con tự sát ngay mắt mẹ đấy”. Mẹ cô hoảng hốt liền đưa tay lấy nhanh điện thoại gọi cho Sở An, cô liền nói “Mẹ bật lo lên đi”. Ba tiếng đổ chuông, anh mới chịu bắt máy, tiếng người phụ nữ hoảng hốt liền nói “Sở An hả con, con nhanh đến bệnh viện đi, Thanh Thanh muốn tự vẫn đây này”.

Người phụ nữ liền ngắt máy, bước gần đến cô nhìn cô nói “Mẹ gọi rồi, con bỏ dao xuống đi, nguy hiểm lắm đấy con”. Cô vẫn nắm chặt cây dao kê sát vào cổ, khiến lưỡi dao chạm vào cổ nhẹ làm cô chảy máu. Nhẹ nói “Khi nào Sở An đến, con tự bỏ dao xuống”. Không lâu sau, Sở An anh chạy nhanh vào, đưa mắt nhìn cô, cô thấy anh liền buông dao, nói “Anh đến rồi, anh lại gần em đi”.

Anh đưa mắt nhìn cô, im lặng vài giây, rồi nhắc nhẹ chân bước gần cô, cô liền nhẹ cười nói tiếp “Anh không được bỏ em, anh phải ở lại đi đến khi em rời viện, anh phải ở lại đây”. Cô vừa nói, vừa nắm chặt lấy tay anh, anh nói tiếp “Cô nghĩ ngợi đi”. Cô nghe anh nói liền nắm chặt lấy anh, lắc đầu nói “Không, anh sẽ bỏ đi mất”.

Cô đột nhiên buông tay chụp lấy cây dao đưa vào anh nói “Anh định bỏ em đúng không?”. Anh hoảng hốt liền nhìn cô nói “Không có, cô bình tĩnh bỏ dao xuống đi”. Cô nhìn anh nhẹ lắc đầu nói “Không anh hứa sẽ không bỏ em em sẽ bỏ dao xuống”.

An nghe cô nói liền im lặng vài giây, cô thấy anh im lặng liền kê dao sát cổ nói tiếp “Anh nói dối anh sẽ bỏ em”. Anh nhìn thấy cô kê sát dao vào cổ liền nói “Được, được tôi không bỏ cô”. Cô nghe thấy liền nhẹ cười, bỏ dao xuống, nhìn anh gật nhẹ đầu, nhẹ bước gần đến dìu cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Cánh cửa phòng bệnh từ từ mở nhẹ ra, Ân Ân cô nhẹ đưa chân bước vào, Sở An anh nhìn thấy liền bước nhanh đến nhưng đôi chân liền ngưng lại vì Sở Nam từ sau bước đến, Ân Ân cô liền nói “Tôi chỉ đến xem chị ấy thế nào?”. Anh nghe cô nói liền lùi chân lại, nhìn cô vài giây, Kiều Thanh Thanh nhìn thấy liền chóng tay ngồi dậy, nhìn Ân Ân cô bằng ánh mắt giận dữ nói “Đến đây làm gì hả? Có phải cô muốn dẫn Sở An đi không hả?”.

Kiều Ân Ân cô nghe thấy những lời ả nói, liền im lặng nhìn vào ả không lâu rồi chậm rãi bước đến nói “Tôi chỉ muốn đến xem chị thế nào thôi, chị đừng nghĩ như thế?”. Ân Ân vừa nói, vừa dùng tay kéo ghế ngồi xuống, cầm nhanh quả táo gọt cho ả, miếng táo từ tay Ân Ân đưa gần miệng ả ả vẫn lờ mờ mắt nhìn Ân Ân chẳng thèm ăn đẩy ra khỏi nói “Đừng giả vờ với tôi, cô đến đây để trêu tôi vì tôi không còn sống được bao lâu chứ gì”.

Miếng táo rơi nhanh xuống đất, Ân Ân cô liền đưa mắt nhìn ả im lặng rồi đẩy ghế nhanh đứng lên, Sở An liền bước đến nhìn ả nói “Cô đừng làm như thế chứ, Ân Ân chỉ muốn gọt táo cho cô ăn thôi mà”. ả nghe thấy Sở An nói tiếp Ân Ân càng tức giận, dùng tay đưa đồ hết tất cả xuống đất quát lớn “Không cần, đi hết đi Thanh Thanh tôi không cần, cút đi.”.

Sự giận dữ của ả, làm tất cả đồ đều rơi xuống đất, làm Ân Ân hoảng hốt, nhanh lùi chân về phía sau, Sở Nam nhìn vẻ hoảng hốt của cô liền nói “Chúng ta ra ngoài trước đi, để cô ta bình tĩnh rồi hãy vào”. Ân Ân nghe thấy liền nhìn Sở Nam nhẹ gật đầu rồi xoay người bước đi. ả đuổi hết tất cả chỉ còn mỗi ả trong phòng la hét như một người điên loạn.

Cô cùng Sở Nam bước đi vài bước, Sở An liền bước theo sau, gọi cô nói “Ân Ân”. Cô nghe thấy liền xoay người lại đưa nhẹ mắt nhìn Sở An nói “Tôi nghĩ, hiện tại anh lo cho chị ta trước đi, chị ta cần anh lo lắng cho chị ta lắm đó”. Cô nói xong liền xoay người bước đi, còn anh chỉ biết im lặng nhìn phía sau cô chẳng nói được lời nào.

39. Chương 39

Kiều Ân Ân cô bước ra khỏi bệnh viện, mẹ Kiều Thanh Thanh nhanh bước lại nắm lấy tay cô nhìn cô nói “Ân Ân dì muốn nói chuyện cùng con một lát”. Sở Nam nghe thấy liền đưa mắt nhìn cô, cô liền nhìn anh anh gật nhẹ đầu nói rồi xoay đi “Vậy em nói chuyện với dì đi, anh còn việc phải giải quyết”.

Quán Cafe

“Ân Ân, từ khi con ở cùng dì, dì có không hài lòng về con, dì luôn tìm mọi cách để đuổi con khỏi Kiều gia, dì còn tiếp tay với Thanh Thanh để hại con, những chuyện gì làm bây giờ giờ rất hối hận, dì thành thật xin lỗi”. Kiều Ân Ân nghe thấy những lời mẹ Kiều Thanh Thanh nói liền im lặng vài giây rồi cúi đầu nhẹ nói “Tôi không để bụng những chuyện đó đâu”. Đột nhiên bàn tay mẹ Kiều Thanh Thanh đưa đến nắm chặt lấy tay cô, cô liền liếc mắt nhìn, bà liền nói “Con có thể giúp gì một chuyện được không? ”.

Kiều Ân Ân vẫn ngạc nhiên chùng mắt nhìn bà, bà liền nói tiếp “Con giúp dì thuyết phục Sở An ở cạnh Thanh Thanh yêu thương nó những ngày cuối cùng được không?” Cô nhìn thấy bà khóc liền siêu lòng, tay nhanh rút lại, bà liền nói tiếp “Dì biết con không thể nào tha thứ cho Thanh Thanh, nhưng con hãy nể tình chị em suốt mấy năm qua mà giúp nó lần cuối đi con”.

Bà thấy cô im lặng, nhanh đứng lên quỳ trước cô, cô hoảng hốt liền nhanh đứng lên đưa tay nắm lấy bà đứng lên mà nói “Dì mau đứng lên đi, mọi người đang nhìn kia”. Bà vẫn cứ quỳ trước cô, cô liếc mắt nhìn xung quanh vì mọi người đang nhìn vào cô, cô liền nói tiếp “Để tôi xem, nếu được tôi sẽ giúp dì”. Nghe thấy những lời cô nói, bà liền vui mừng đứng lên, cô đưa tay lấy cái ví nói rồi xoay người bỏ đi “Tôi về trước”.

Cô lê bước trên đường, chân cứ đi nhưng mãi nghĩ đến những chuyện lúc xưa, đôi mắt lại từ từ rơi lệ, nhưng lại nhanh đưa tay gạt đi những giọt nước mắt đấy.

Từ khi về đến giờ, cô cứ mãi thất thần, chẳng quan tâm những việc xung quanh, cô đang ngồi chải tóc trước gương nhưng cứ mãi ngáy người, Sở Nam anh từ phòng tắm bước ra, thấy cô ngồi ngáy người liền nhanh bước đến đặt tay lên vai cô nói “Ân Ân em đang nghĩ chuyện gì đến ngáy người ra thế hả? ” cô liền hoảng hốt, nhanh xoay người nhìn anh vài giây nói “Không gì cả, chúng ta đi ngủ đi”.

Cô nói xong liền đứng lên bước lại giường, nhưng lại bị Sở Nam nắm lại nói “Em và dì nói chuyện gì? Nói với anh giải quyết được anh sẽ giải quyết cho”. Cô nghe thấy liền nhìn chằm chằm vào anh, kéo anh lại ghé ngồi nói “Hôm nay, dì bảo em giúp dì thuyết phục Sở An mấy ngày cuối cùng yêu thương chăm sóc Thanh Thanh coi như tâm nguyện cuối cùng của chị ta ”.

Anh nghe thấy liền im lặng, cô nhìn anh rồi nhanh tựa đầu vào vai anh nói tiếp “Nếu em giúp dì, em phải gặp Sở An, anh có đồng ý không? ”. Sở Nam nghe thấy nhẹ cười, choàng tay qua vai cô nói “Anh tại sao lại không được chứ, nếu gì đã cầu xin em thì em giúp gì lần cuối đi”. Cô nghe thấy anh nói, nhanh bật dậy đưa mắt nhìn anh nói tiếp “Anh thật sự không sao chứ? ”. Anh liền nhìn cô nhẹ cười lắc đầu nói “Thật, anh chẳng sao cả”.

Anh vừa nói xong, cô liền im lặng rồi tiếp tục tựa vào vai anh, cô liền nói “Tại sao? Anh cứ mãi quan tâm tới em, cho em tất cả mọi thứ em cần mà không cần nhận lại gì cho anh thế hả? ”. Anh nghe cô nói, liền hít thở sâu, ôm chặt lấy cô nói tiếp “Anh đã nói vì anh yêu em, em là cả cuộc sống của anh, nếu em sống

tốt thì cuộc đời của anh sẽ tươi đẹp cùng em, còn nếu cuộc sống không tốt thì cả cuộc sống anh chẳng gì tốt đẹp cả”.

Cô nghe thấy những lời anh nói, nhanh liếc mắt nhìn anh vài giây nói tiếp “Em chỉ giả vờ thôi nghe, giả vờ một ngày nào đó, em rời bỏ anh mà chẳng lời giải thích anh có hận em không? ”. Anh nghe cô nói liền nhìn cô, nói “Không, vì đó là quyết định của em anh sẽ tôn trọng”. Cô nghe thấy đột nhiên bật khóc mà nhào đến ôm chặt lấy anh, anh ngạc nhiên từ từ ôm lấy cô nói “Em làm sao thế?” Cô nhanh đưa tay gạt đi nước mắt rồi nhìn anh nói “Không gì cả, khuya rồi chúng ta ngủ thôi”.

Quán Cafe

Kiều Ân Ân cô hẹn anh, và anh đã đến ra sớm để đợi cô, mắt cứ mãi nhìn vào cái đồng hồ nôm nóng, thấy cô liền vui vẻ gọi cô, cô nhìn thấy liền bước đến kéo ghế ngồi, anh liền nói “Em gọi anh đến có việc gì không? ”. Anh đưa tay để cái kính xuống bàn, rồi nhìn anh nói “Hôm nay, tôi gọi anh chỉ để nói với anh một chuyện rồi tôi đi ngay”. Anh nhìn cô nói “Em nói đi”. Cô nghe anh nói dứt câu liền nói tiếp “Chỉ là, dù sao anh và chị ta cũng chung sống với nhau mấy năm, hiện tại chị ta bệnh nặng anh đừng thiếu sự quan tâm với chị ta như vậy, chị ta cũng không còn sống được bao lâu cũng muốn anh yêu thương, chăm sóc chị ta trước lúc chết đi”.

40. Chương 40: End

Sở An nghe thấy những lời cô nói về mặt chẳng quan tâm đến, im lặng vài giây rồi đưa mắt nhìn cô nói “Nếu anh đồng ý, em có chấp nhận trở về bên anh không?” cô nghe thấy liền nhanh nhìn vào anh, lại im lặng, anh đột nhiên đưa tay nắm lấy tay cô, cô hoảng hốt nhanh rút nhanh tay lại rồi nói “Tôi không muốn quay lại với quá khứ đó nữa đâu” anh nghe thấy liền nói tiếp “Nếu em đồng ý, anh hứa anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, anh hứa sẽ bù đắp những gì anh đã nợ em”.

Những lời anh nói, khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng, đôi mắt từ từ rơi những giọt nước mắt, nhưng cô lại nhanh đưa tay gạt đi, nói rồi nâng ví bỏ đi “Chuyện tôi cần nói đã nói xong, tôi đi trước đây” anh thấy cô bỏ đi, liền đưa hai tay ôm lấy đầu trong tuyệt vọng.

Cô vừa bước vào ngồi nhanh xuống ghế, tay chóng đầu, nhắm nhẹ mắt nhớ đến những lời Sở An đã nói với cô, không lâu một bàn tay chạm vào cô khiến cô hoảng hốt nhanh mở mắt, Sở Nam liền bước lại gần cô nói “Em đang nghĩ gì thế?”. Cô nhìn anh, im lặng mà chẳng nói lời nào, anh liền nói tiếp “Em làm sao thế?”. Anh vừa dứt lời, liền với đến ôm chặt lấy anh nói “Em cảm ơn tất cả những chuyện suốt mấy năm qua anh đã làm cho em, em thật sự rất cảm ơn anh”.

Cô vội ôm lấy anh, khiến anh phải ngạc nhiên nhưng lại đưa tay ôm lại cô, mà nói “Em không cần phải cảm ơn anh, vì anh tự nguyện vì em”. Những lời anh nói khiến cô phải rơi nước mắt càng ôm chặt lấy anh hơn.

Càng ngày, Kiều Thanh Thanh cô càng suy sụp, vì chẳng cô chẳng còn sống được bao lâu nữa, mỗi ngày cô được ở bên Sở An vì đó là tâm nguyện cuối cùng cô cứ nghĩ đó là anh tự nguyện nhưng không vì đó là lời cầu xin của Ân Ân nên anh đồng ý ở bên Thanh Thanh thời gian còn lại, Thanh Thanh cô ngồi tựa trên giường, Sở An anh đang ngồi đút cháo cho cô ăn cô liền chậm rãi đưa tay nắm nhẹ tay anh, ánh mắt dịu dàng nhìn anh nói “Em muốn, ngày sinh nhật của em, anh đưa em đến bãi biển để ngắm hoàng hôn của được không?”.

Anh nghe thấy đưa mắt nhìn cô im lặng vài giây nói “Khi khỏe hẳn tôi đưa cô đi”. Tay cô vẫn nắm lấy tay anh, nhẹ lắc đầu nhìn anh chậm nói “Không được, anh hứa với em đi” anh nghe thấy vậy lại im lặng nhưng rồi lại gạt đầu, cô thấy anh gạt đầu liền nói tiếp “Còn nữa, anh có thể gọi Ân Ân đến không? Em muốn nói vài lời với Ân Ân”.

Lời cô vừa dứt, Kiều Ân Ân từ cửa đột nhiên bước vào, nói “Chị muốn nói gì với tôi nhỉ? ”

Kiều Thanh Thanh nhìn thấy cô không còn vẻ giận giữ cô chỉ nhẹ cười rồi liếc mắt nhìn Sở An nhẹ nói “Em muốn nói chuyện với Ân Ân” anh nghe thấy liền đặt nhanh bát cháo xuống bàn rồi đứng lên rời khỏi phòng.

Sở An bước khỏi phòng, Kiều Ân Ân cô liền bước đến ngồi cạnh Thanh Thanh, đột nhiên Thanh Thanh cô chậm rãi nắm lấy tay cô nhẹ nhàng nói “Chị xin lỗi vì những năm qua đã gây ra cho em, chị thật sự xin lỗi” Ân Ân cô nghe thấy Thanh Thanh cô lần đầu dịu dàng chấp nhận là chị cô liền bật khóc mà ôm chặt lấy Thanh Thanh nói “Lần đầu tiên chị gọi em như thế đấy”. Thanh Thanh bỗng òa khóc đưa tay ôm chặt lấy cô, cô liền nói tiếp “Chị gọi em lần nữa đi” Thanh Thanh chậm rãi đưa tay gạt nước mắt nhẹ giọng nói “Em gái của chị”.

Lời nói khiến Ân Ân cô càng khóc thêm, nhưng lại nhanh đưa tay gạt nước mắt rồi nhìn Thanh Thanh nói “Chị phải mau khỏe lại đây, em và dì sẽ đưa chị đến gặp bố, đã lâu chị không gặp bố rồi nhỉ?”. Thanh Thanh cô nghe thấy nhẹ cười, nắm chặt tay cô nói “Chị bất hiếu đã bỏ bố suốt mấy năm nay, chị không muốn gặp bố với bộ dạng này đâu, gửi lời với bố chị yêu bố rất nhiều”. Ân Ân nghe thấy liền bật khóc, nhìn cô nhanh lắc đầu, cô đưa tay gạt đi những giọt nước mắt của Ân Ân nói “Em gọi Sở An vào cho chị đi”.

Sở An bước đến, cô liền nắm lấy tay anh, nhìn anh nhẹ nói “Em không giành nữa, anh muốn đến cùng Ân Ân thì đến đi, em không giữ anh nữa đâu”. Vừa nói xong cô lại nhìn Ân Ân nhẹ cười nói tiếp “Chị trả Sở An lại cho em đây”. Ân Ân nhanh bước đến nắm lấy tay cô, nói “Chị mau khỏe đi, mau khỏe để giành anh ấy lại với chị, chị không được như vậy chứ”. Thanh Thanh nghe thấy Ân Ân cô nói liền nhẹ lắc đầu, đôi mắt rơi những giọt nước mắt, bỗng nhiên cô ho liên tục ối máu ra cả tay rồi ngắt xỉu đi, Ân Ân và anh hoảng hốt nhanh gọi bác sĩ đến cấp cứu cho cô.

Trước mắt cô là bãi biển xanh, với tiếng sóng vỗ bên tai, Kiều Thanh Thanh cô tựa đầu vào vai Sở An anh, anh hướng về phía biển đang vỗ mạnh vào bờ, cô nhẹ giọng nói “Lần đầu tiên, anh đưa em đến nơi đẹp đến thế đấy”. Anh nghe thấy liền nhanh trả lời cô “Em khỏe lại đi anh sẽ đưa em đến những nơi đẹp hơn nữa”. Cô nghe thấy nhẹ cười, ngồi đưa mắt chăm chú nhìn về hướng hoàng hôn không lâu cô liền nói tiếp “Em muốn nghe anh nói yêu em lần cuối được không?” anh nghe thấy liền im lặng vài giây rồi nói lớn “Anh yêu em”.

Những lời anh nói ra khiến cô cười rất tươi, đưa tay với lấy hoàng hôn phía trước cô rồi từ từ buông nhanh tay xuống đất, đôi mắt nhắm lại, anh nhìn thấy liền lấy người cô nói “Thanh Thanh em tỉnh lại đi, Thanh Thanh”. Sau khi cô mất, mẹ cô rải tro cốt cô ở bãi biển mà lúc cô nhắm mắt, chính tay Sở An rải tro cốt cho cô, để cô vui về mà an lòng ra đi.

Sau khi cô mất, Sở An và Sở Nam cùng nhau hợp tác làm ăn, và mở cuộc họp báo về việc đồng ý kí kết hợp đồng giữa hai công ty, Sở An anh lấy việc hợp báo liền bí mật mở cuộc cầu hôn với Ân Ân. Kiều Ân Ân đang đứng phía dưới sân khấu, Sở An liền bước nhanh xuống quỳ trước cô tay cầm chiếc nhẫn nói “Làm vợ anh đi”. Cô ngạc nhiên đến đờ người, xung quanh cô là đám phóng viên cứ cố chụp ảnh, Sở Nam từ phía sân khấu luôn nhìn thẳng về phía cô, cô cũng liếc ánh mắt nhìn anh, cô nghĩ đến những việc Sở Nam đã vì cô mà làm tất cả, rồi nhìn lại Sở An im lặng, cô không muốn Sở An bị mất mặt trước đám phóng viên đành chấp nhận cho anh đeo vào tay.

Sở Nam nhìn thấy liền nhắm mắt mà quay đầu bỏ đi, sau khi họp báo kết thúc, Sở An vui mừng vì cô đã đồng ý quay về bên anh, nhưng sự vui mừng lại vụt tắt đi, khi cô đứng trước anh cởi bỏ chiếc nhẫn trên tay đưa lại cho anh nhẹ nói “Em xin lỗi, em chỉ không muốn anh bị mất mặt trước đám phóng viên, nên em đồng ý cho anh đeo chiếc nhẫn vào tay, bây giờ em trả lại anh vì nó không thuộc về em, suốt thời gian qua em suy nghĩ rất nhiều và em quyết định theo con tim em mách bảo, em không thể nào bỏ Sở Nam mà đi được, vì anh ấy luôn luôn bảo vệ, quan tâm chăm sóc em, luôn tạo cho em cảm giác rất an toàn nên em không thể bỏ anh ấy mà đi được, em thật sự xin lỗi”.

Cô nói xong liền xoay người bỏ đi, còn anh chỉ biết im lặng nhìn theo bóng lưng cô. Sở Nam về đến nhà liền lấy rượu uống, cánh cửa mở ra cô nhanh bước vào anh nhìn thấy liền nhanh đứng lên nhẹ cười nói “Em đến dọn đồ phải không? Để anh phụ em”. Cô nghe thấy anh nói liền nhúu mày nhìn anh nói “Anh muốn em đi khỏi nhà vậy sao hả?”. Anh liền nhìn cô vẻ mặt buồn bã nói “Chẳng phải em đồng ý về bên Sở An rồi sao?”. Cô thấy bộ dạng anh liền nhẹ cười nhưng lại trêu anh nói “Vậy em lên dọn đồ đây”. Cô vừa bước đi anh

liền bước đến ôm lấy cô nói "Anh Yêu Em" cô nghe thấy liền nhẹ cười, xoay nhanh người lại đưa bàn tay trước mặt anh nói "Anh nhìn kĩ đi, tay em vẫn còn trống đây, anh cũng nên đeo vào cho em đi chứ". Anh liền vui mừng ôm chặt lấy cô, cô cũng ôm chặt lấy anh trong hạnh phúc.

- —————END————— -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-the-than-cua-tong-tai>